ALLEX TRUŞCĂ

Nebunul alb

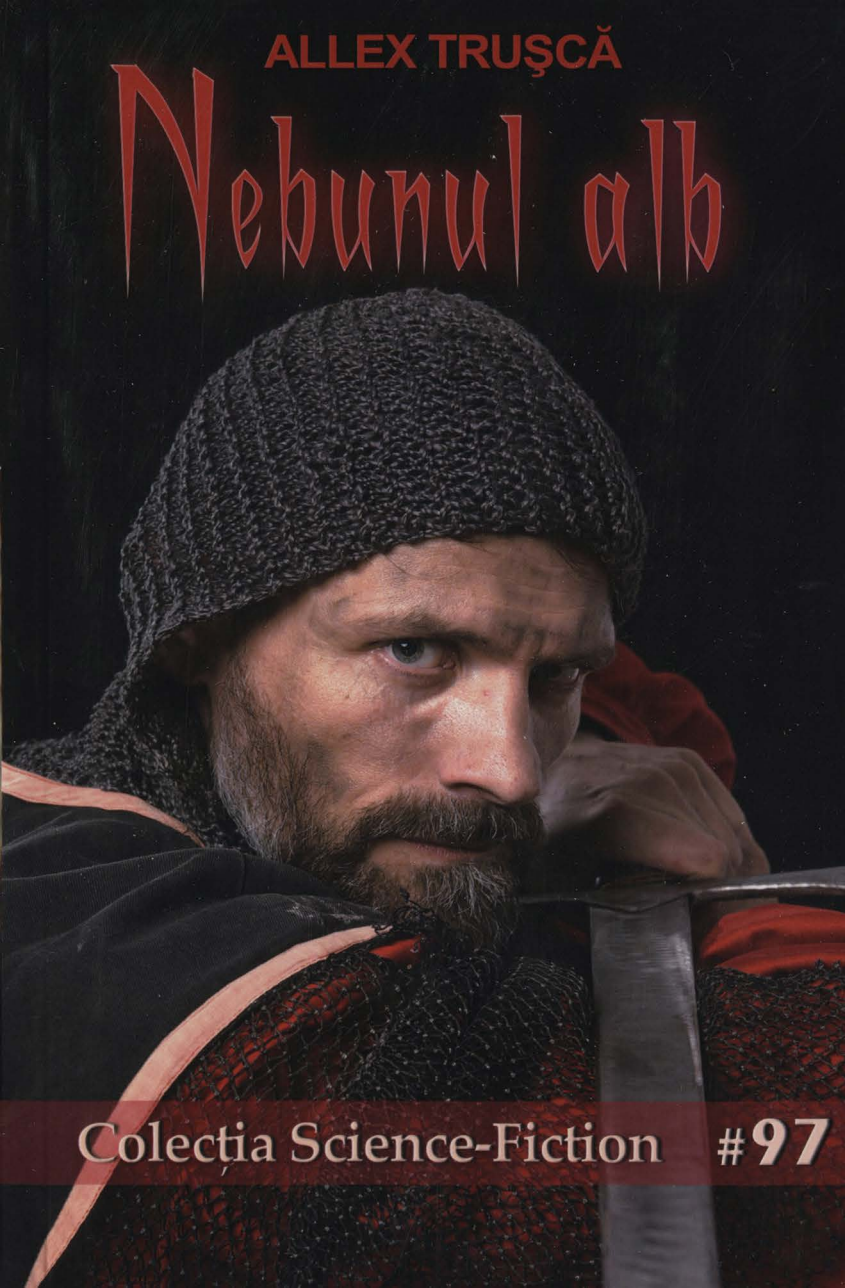

Colecția Science-Fiction #97

NEBUNUL ALB

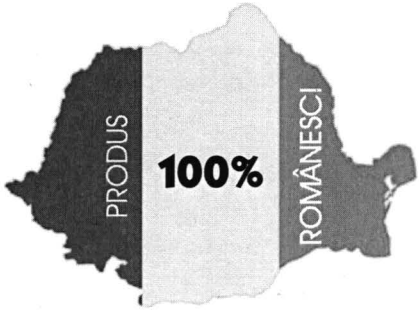

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCIENCE-FICTION # HORROR # **HEROIC-FANTASY** # FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

 # 97

Allex Trușcă
NEBUNUL ALB

© 2019, Alexandru Trușcă
© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TRUȘCĂ, ALLEX
Nebunul alb / Allex Trușcă. - Bucureşti: Pavcon, 2019
ISBN 978-606-9057-03-2

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Imaginea copertei: **Alexander Zudor**
Foto copertă de: **Cosmina Conțu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-03-2

ALLEX TRUȘCĂ

NEBUNUL ALB

Editura **PAVCON**
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

TREZIREA

I

Era puțin înainte de momentul apusului, când Erin ajunse în locul acela care îi obseda gândurile de atâta amar de timp. Își amintea și acum șocul din ziua în care împlinise cincisprezece ani și descoperise acel luminiș, cu tovarășii săi de joacă. Fugiseră de acasă, furând ceva băutură și mâncare, dornici să se scalde în râu într-un loc în care să nu-i deranjeze nimeni. Când ajunseseră în acel colț al râului, Erin simțise că locul era important pentru el, deși nu îl mai văzuse niciodată până atunci. Îi erau cumva cunoscute zgomotul apei curgând nervos printre pietre, curburile malului ros de trecerea timpului, mirosul de mușchi năpădind trunchiurile de copaci, lumina soarelui strălucind printre crengile care formau o boltă ca dintr-o sală de bal. Și, mai presus de toate, îi era familiară statuia acelui înger cu aripile întredeschise, curbate, de parcă ar fi purtat pe ele toate greutățile lumii, ținând o sabie în mână, cu vârful îndreptat spre pământ. Privirea tristă a acestuia îi stăruise în minte, dăruindu-i multe

nopți albe. În visele sale, uneori i se păruse că din ochii scobiți în piatră curg lacrimi, iar fața cioplită se schimonosește într-un strigăt de ajutor. Alteori simțise că sub stratul de rocă auzea bătăile regulate ale unei inimi care se încăpățâna să pompeze sânge cald spre muchiile șlefuite de ploi și vânt. În mai toate reveriile bântuite de statuie, deslușise un soi de legătură inexplicabilă între el și înger, despre care multă vreme nu discutase cu nimeni. Se temea să nu fie considerat nebun.

Trecuseră ani de atunci. Crescuse, vocea i se îngroșase, devenise bărbat în ochii lumii închise în care trăia și, potrivit obiceiului, avusese posibilitatea să-și aleagă destinul. Fusese prima sa alegere cu adevărat importantă. Avea să renunțe la viața simplă de la țară, despre care știuse dintotdeauna că nu i se potrivea, pentru a merge în Cetate, să studieze. Își dezamăgise tatăl, care considerase mereu că studiul e o îndeletnicire a călugărilor, nu a țăranilor liberi. I se rupsese sufletul când părintele său îi ceruse, cu lacrimi în ochi, să rămână acasă, să devină un fermier priceput ca el, dar pur și simplu nu se putuse împăca cu această dorință. Sperase dintotdeauna că îl așteaptă un destin mai mare decât al unui simplu lucrător al pământului.

Își dorise de mic să exploreze toate locurile despre care auzise vorbindu-se și visase să construiască o fortăreață a lui, din care să cucerească apoi întreaga lume, așa cum și-o imaginase un copil neștiutor. Rememora de multe ori, acum râzând, suferințele prin care trecuse în dorința lui măreață. Își amintea cum petrecuse zile întregi la pes-

cuit, uitat pe malul unei bălți, sperând să strângă pește pentru constructorii cetății. Încercase să întindă capcane pentru păsări, dar norocul îl ocolise. Adunase vreascuri din pădurea învecinată, pentru a construi zidul de protecție, dar, în iarna ce venise, tatăl lui pusese lemnele pe foc, arzând împreună de ele și visurile lui.

Viața în Cetate îl schimbase și îi deschisese ochii. Pașii îi aduseseră în cale un vechi soldat al regelui, care îl învățase să călărească și să țină în mână o sabie, în schimbul bucuriei de a avea un partener de discuții. Descoperise tainele scrisului și cititului și îi plăcea să piardă nopțile în Marea Bibliotecă, loc pe care îl simțea ca pe a doua sa casă. Rămăsese cu gura căscată când pășise pentru prima dată în acea clădire. Nu își imaginase niciodată asemenea construcție, cu bolte atât de înalte încât, în unele locuri, nici măcar nu se vedea tavanul. Lungi coridoare, cu rafturi pe care se depuseseră straturi de praf netulburate de ani de zile, se întindeau cât vedeai cu ochii. Din când în când, câte o pereche de pași ai vreunui bibliotecar sau învățăcel ca el erau singurele zgomote care reușeau să tulbure liniștea abisală care dăinuia dincolo de ușile mari de lemn cu inserții metalice, într-o limbă pe care nu o înțelegea. Făclii ce aruncau umbre stranii erau sprijinite doar pe pereții de la intrare, în sala de lectură, iar în rest, totul se cufunda într-un întuneric adânc, tainic, purtător de secrete. Erin auzise zvonuri că nimeni nu cunoștea tot ce ascundea Biblioteca și dăduse crezare acelor vorbe. Văzuse, mut de uimire, miile de cărți, tomuri, pergamente, scrise pe bucăți de piele sau de hârtii îngălbenite, unele

cu litere înșirate de o mână de caligraf priceput, altele cu slove mari și grosolane, imagini în culorii vii, altele aproape șterse de patina timpului. Despre unele cărți, bibliotecarii îi spuseseră că se află acolo de la facerea lumii, despre altele auzise chiar că erau scrise de îngeri.

Acum se întorsese. Plecase din Cetate într-o zi ploioasă. Prima ploaie pe care o văzuse de aproape un an, parcă venită să-i spele sufletul de păcate și de gândurile despre Zaira, femeia care îi umplea inima de dorințe și furnicături pe care nu le mai întâlnise până acum și despre care cărțile din bibliotecă nu îl învățaseră nimic. Ea fusese singura persoană căreia îi povestise despre locul din copilărie, despre visele cu statuia aproape vie. Și nu-l considerase deloc nebun, așa cum se temuse. Îl privise cu ochii ei mari, ce străluceau ca roua în lumina soarelui de dimineață, în timp ce degetele lor se căutau. De cele mai multe ori, ea nu-i spunea nimic, dar zâmbetul care-i dezgolea dinții mici și albi, felul cum își mușca buza de jos ca să-i dea mai multă roșeață, mâna cu care își împletea șuvițele nărăvașe, păreau să spună mai multe povești decât toate tratatele și manualele sau istoriile de la facerea lumii la un loc. Doar stropii reci și amintirea statuii de care se apropia cu fiecare pas al calului său izgoniseră imaginea femeii cu păr lung, în rochie neagră, despre care se gândea dacă să le povestească părinților.

Ajunse acasă, îi îmbrățișă pe cei dragi, le povesti verzi și uscate, dar gândurile lui nu erau cu ei, în jurul mesei la care se adunaseră. *Trebuie să ajung acolo cât mai repede. Nu știu de ce, dar ceva mă cheamă în acea direcție... Dintot-*

deauna m-a chemat acel loc. Nu m-a lăsat niciodată să-l uit, nu m-a lăsat niciodată să plec cu adevărat... Deși am fost la multe zile distanță, el a fost în sufletul meu, în visele mele. Ani de zile m-am întrebat de unde îl știu, când l-am văzut prima oară?... Chiar dacă mi-ar fi ușor să spun că în ziua în care am împlinit 15 ani, în adâncul sufletului meu știu că nu e adevărat. Dar cum e posibil?

2

Nici nu terminase bine de mâncat, că sărise pe cal și gonise de parcă o ceată de demoni se afla pe urmele sale. Văzuse cu coada ochiului privirile dezaprobatoare ale părinților și își propusese ca mai târziu să găsească o minciună liniștitoare pentru plecarea sa grăbită. Însă nu era o prioritate în acel moment. Ajunse. *Apusul... e așa cum îl știu din prima zi! Soarele, printre aceiași copaci... apa, iarba, statuia... Nimic nu s-a schimbat aici de când am plecat... sau poate, de când l-am văzut prima oară, sau de când...*" Nu apucă să-și termine gândurile.

Simți că e urmărit, o privire care îl ardea ca o torță, apărută din senin lângă el. Dar nu avea cum, nu mai era nimeni acolo, era singur. *Doar eu și statuia!* Pe piele îi apărură broboane reci ca de ploaie, furnicându-l în timp ce se deplasau în direcții doar de ele știute. Își îndepărtă o șuviță de păr care îi incomoda vederea și căută din ochi motivul pentru care plecase în grabă de acasă. Bineînțeles că era acolo, nici n-ar fi putut să nu fie. Îl aștepta neclintită, în mijlocul bălăriilor care începuseră să o cucerească. Aripile îi erau brăzdate de crăpături, din una dintre ele ieșise tulburată o furnică, iar sabia era cuprinsă de rugii care crescuseră în voie. Atinse cu piciorul ceva solid, care scoase un sunet metalic. Probabil, demult, tare demult, în jurul ei fusese un gard protector. *Până și statuile îmbătrânesc și*

mor. Poate în visele în care-mi apărea, îmi cerea ajutorul. Paşi ca în faţa unei primejdii, cu paşi mărunţi, dar siguri, în pătratul mai închis la culoare, semn că era în interiorul spaţiului odinioară împrejmuit. Acum observă că statuia avea lacrimi în ochi. *Să fie rouă sau apă de ploaie?* Niciuna din cele două explicaţii găsite nu părea prea realistă, prea credibilă. O a treia opţiune i se aprinse în creier ca un far în mijlocul unei nopţi întunecate, din ce în ce mai luminos. Se luptă cu gândul, pentru că sfida orice urmă de raţiune. Şi simţi cum corpul îi devine rigid, în vene parcă îi curgea metal topit, începând deja solidificarea. *Cum ar putea? Doar fiinţele vii au lacrimi...*

Stând faţă în faţă, Erin şi îngerul de piatră păreau doi prieteni vechi, care se revăd, se măsoară, dar nu spun niciun cuvânt. Tânărul nu ştia dacă să îi fie frică sau nu, simţea că n-ar mai putea să pună vreo bază pe picioarele sale, dacă ar fi vrut să o ia la goană. Era mult prea tardiv să regrete că lăsase sabia agăţată de şaua calului, însă se consolă realizând că i-ar fi fost inutilă într-o confruntare cu o statuie. Fără să conştientizeze ce face, închise ochii şi întinse mâna, să şteargă picăturile care brăzdau chipul împietrit. Un fior îi străbătu tot trupul, capul începu să îi vibreze şi gânduri care nu erau ale sale îi invadară creierul deja amorţit. *Aminteşte-ţi! E timpul să te trezeşti! Află cine eşti, încă mai ai o şansă!* Se lăsă apoi liniştea, iar corpul dădu semne că e din nou pregătit să îi asculte comenzile. Puterile îi reveniră şi, fără a mai pierde timpul, o luă la fugă cât îl ţineau picioarele, spre locul unde bidiviul îl aştepta nepăsător. Drumul până acasă i se păru că durase doar o clipă.

Îşi legă calul şi îşi dădu armele jos, atârnându-le în cuiul care străjuia deasupra patului, încă de când era un ţânc şi căpătase curajul de a dormi singur, după ce se stingea lumânarea. Aproape mecanic, se spălă pe faţă cu apă rece, să-şi revină, şi îşi turnă un pahar mare de vin. Nu-i plăcuse niciodată până atunci acea licoare, deşi ai lui îl tot lăudau cât e de bun. Mai ales tatăl îi preamărea calităţile zi de zi, spre disperarea mamei. De multe ori, Erin încercase să-şi convingă părintele să viziteze mai rar butoaiele din pivniţă, de fiecare dată întorcându-se cu aceeaşi promisiune, însă mai mereu tentaţia învingea. Chiar şi el spunea uneori, în glumă, că a ceda în faţa unei tentaţii e cea mai bună soluţie pentru a scăpa de ea. Iar omul care îl crescuse nu îşi dorea să devină vreun martir, aşa că ceda frecvent. În seara aceea, lui Erin i se păruse minunată băutura aceea, întrucât îşi făcu efectul pe care şi-l dorise. Gândurile îi încetiniră, cele mai serioase dintre ele devenind tot mai confuze, mai fără sens. Zaira, părinţii săi, îngerul de piatră, toţi cei pe care îi cunoscuse, făcură un cerc mare în jurul său şi începură să se mişte într-un ritm lent, aproape ritualic. Şi tot mai multă lume venea din toate părţile şi se prindea de mână în acel dans. Într-un sfârşit, adormi...

3

Statuia... e acolo. *Amintește-ți! Află cine ești!* îi sună din nou în capul greu de băutură. Apoi dispăru și lumea deveni tulbure și lipsită de culoare.

— Comandante, ești bine? Sunt mulți, prea mulți...

Îi luă ceva timp să realizeze că e într-un vis, totul părea atât de real. Era acolo, în mijlocul bătăliei. Duse o mână la ceafă și o simți umedă, năclăită în sânge și sudoare. Bărbatul care continua să îi vorbească avea ochii măriți de groază, iar pe față i se citea nesiguranța. Nu-l recunoscu, dar acesta i se adresase ca unui superior. Aruncă o privire împrejur, încercând să înțeleagă ce se întâmplă în jurul său.

— Sunt... sunt bine! Stai lângă mine și să nu mori!

Teama i se strecură în oase, brațele îl dureau din ce în ce mai rău, iar sabia pe care o găsise îi atârna în mână ca o piatră de moară. Se prăbuși în genunchi. Îi era sete, fruntea îl ardea, tot corpul îi era strâns în armură ca într-o menghină. Se târî în patru labe până la o băltoacă în care apa începea să fie invadată de un firicel de sânge. Îi era frică de moarte. Răsuflând greu, își privi chipul în oglinda apei. Era al lui, dar părea diferit, îmbătrânit. Trăsăturile sale erau mult mai ascuțite și înăsprite. Era soldat, responsabil de viața oamenilor săi, dar nu voia să moară nici el. Auzi mișcare și o răsuflare caldă îi atinse obrazul. Nici armăsarul care i se alăturase nu i se părea cunoscut, deși animalul era în mod vădit familiarizat cu el.

— Comandante, aşteptăm ordine! Suntem copleşiţi!

În depărtare pădurile ardeau. Oamenii urlau din toate părţile, îngroziţi. Erau strigăte de luptă, de furie, urletele muribunzilor, copitele cailor lovind pământ şi armuri, toate învălmăşite. Vocile oamenilor se amestecau cu vaietele răniţilor, cu răgetele creaturilor din văzduh şi cu sunetele sinistre scoase de inamici. Totul se mişca într-o simfonie a terorii şi a morţii. Încet-încet, calmul puse stăpânire pe Erin şi se gândi că toţi acei luptători depindeau de cât de repede lua el deciziile.

Oamenii înaintau greu printre inamicii care păreau nesfârşiţi. Era ceva straniu în acei duşmani, păreau oameni simpli, nu aveau armură, erau bărbaţi şi femei de toate vârstele, ţărani, nobili cu rămăşiţe de haine luxoase, chiar şi câţiva regi prăfuiţi, cu coroanele agăţate pe capetele lipsite de păr. Unii dintre inamici aveau paloarea şi mirosul specific celor care muriseră recent, alţii, dimpotrivă, erau simple arătări scheletice, cu oasele ţinute laolaltă de petice de ţoale rămase neputrezite. Parcă alcătuiau o imensă trupă de teatru grotescă, cu ochii reci şi lucind sălbatic în orbitele prea mari, cu feţele schimonosite de parcă ar fi fost într-o permanentă suferinţă, având pe frunte şi pe obraz urma unei mâini scheletice, ca şi cum ar fi fost marcaţi cu un fier încins. Toţi o aveau pe chip, vizibilă de la distanţă, estompându-le trăsăturile, făcându-i şi mai înspăimântători.

— Regele! Apăraţi regele! Spadasini, retragerea! urlă Erin cât îl ţinu gura, iar alte voci îi repetară vorbele, ca un ecou.

Goarna sună şi camarazii lui începură să se retragă încet. Trupa de teatru infernală rămase descumpănită, oprindu-se ca nişte marionete cărora păpuşarul le taie corzile. Un urlet înfiorător, care părea că iese din tot câmpul, acoperi vacarmul luptelor şi, ca la un semnal, morţii vii făcură spaţii în rândurile lor. În locul lăsat liber rămase o ceaţă nefirească din care se auzeau fornăituri de cal, zgomote de copite şi nişte chiote guturale. Oamenii se opriră din retragere şi îşi aruncară privirea spre comandant, care era şi el la fel de nedumerit. Erin vedea acum nişte umbre întunecate, învesmântate în ceva ce semăna a robă cu glugă neagră, dar care părea să fie formată din fum.

— Sulițele înainte! Pregătiţi scuturile! Nu-i lăsaţi să treacă de voi! Arcaşi, fiţi gata!

Cu sabia într-o mână şi cu frâiele calului în cealaltă, comandantul se adăposti în spatele rândurilor de sulițe lungi, neînţelegând de ce inamicul îi privea pasiv, de parcă nu îi păsa deloc de pregătirile oamenilor.

Soldaţii trecură în formaţie de luptă, înconjurându-se de scuturi şi cu sulițele întinse spre tabăra adversă. Din mijlocul scuturilor, arcaşii erau pregătiţi să dezlănţuie o urgie de săgeţi. O ofensivă a cavaleriei n-ar fi avut sorţi de izbândă, iar aceşti călăreţi fumurii nu păreau prea inteligenţi. Se năpustiră haotic spre zidul de scuturi şi de vârfuri ascuţite. Şi comandantul nu voi să creadă ceea ce se întâmpla. Nu avea nicio noimă, nimic din ceea ce întâlnise în alte bătălii, tehnicile de luptă studiate, chiar nimic nu îl pregătise pentru ce avea acum înaintea sa.

— Comandante Erin, trec prin noi ca prin brânză! Blestemăţiile astea nici măcar nu sunt rănite de sulițele şi săgeţile noastre!

Aşadar era totul aievea. Şirul de umbre călare pe caii lor zdrenţuroşi, din fuioare de fum şi ceaţă împletite, trecură prin primele rânduri de luptători, iar armele căzură cu zgomot, una după alta. Miros de lemn şi carne arsă îi înconjurară din toate părţile, de parcă se aflau la o serbare în cinstea regelui. Doar că acum ei erau friptura.

— Luptaţi, în numele Tatălui şi al regelui! Loviţi cu tot ce aveţi, luptăm până la unul! Trebuie să moară cumv..., apucă să strige Erin, înainte de a se împiedica de un soldat căzut şi a se rostogoli pe spate.

Un spectru monstruos se îndreptă spre el şi trecu prin armăsarul care încercase să-şi apere stăpânul, aşa cum erau dresaţi caii de luptă. Animalul se aprinse ca o torţă, în câteva clipe, iar pupilele mărite de groază şi nechezatul de durere îl scoaseră pe Erin din minţi. Cu sabia scoasă, lângă grămăjoara de cenuşă rămasă din tovarăşul său patruped, îl atacă orbeşte pe călăreţul de fum. Simţi o căldură imensă în adâncul sufletului, de parcă s-ar fi scufundat în lavă fierbinte şi se topi...

Imaginea se văluri brusc şi, în locul câmpului de luptă văzu o imensă tablă de şah. Nu mai era conducătorul acelei armate, ci doar Erin, aşa cum se ştia. Învăţase jocul acesta de la bibliotecar, dar ceea ce vedea acum nu era jocul obişnuit. Nu era decât un rege, piesele erau ciudate, haotice, cu trăsături aproape umane. Păreau însufleţite, iar unele aveau diformităţi stranii. Nici măcar aranjarea

lor pe tablă nu respecta vreo regulă cunoscută. Una din figurine, care îi semăna, se deplasa înspre Rege. Văzu cum e înconjurată şi fărâmiţată cât ai clipi de Caii adversarului. Pionii din partea sa cădeau unul după unul, transformaţi în cenuşă sau zdrobiţi de inamicii cu pată neagră. Regele bătu în retragere, iar ultimele piese rămase fidele se sacrificară pentru a-şi salva suveranul. În cele din urmă, rămas singur în colţul suprafeţei de joc, se preschimbă în scrum. Focul cuprinse şi pătratele cadrilate pe care se desfăşurase partida. Totul ardea. La fel ca şi lumea din imaginea de dinainte. Visul i se transformă în lavă incandescentă.

4

Erin sări speriat din pat. Corpul său părea să simtă arsurile din vis, iar capul stătea să-i explodeze din cauza băuturii. Auzise vorbindu-se despre oameni care visaseră că fuseseră arși și se treziseră cu răni pe trup, dar nu crezuse asta, era convins că erau simple fabulații. Sau poate că era vreo vrajă la mijloc. Fusese obișnuit să se teamă de tot ce însemna magia și depășea puterea de înțelegere a omului. Știa că Oamenii și Vrăjitorii își mai intersectau uneori drumurile și că de multe ori aceste întâlniri duceau la certuri și conflicte. Nu reușise să înțeleagă rădăcina acestei dușmănii, în cărțile pe care le citise în Bibliotecă nu găsise nimic relevant. Se făcuse aproape ora prânzului, dar el nu se odihnise aproape deloc. Ura când i se întâmpla asta și întotdeauna avea dureri de cap când se trezea brusc. Întinse o mână tremurândă, să ia o cană cu apă, dar o răsturnă pe masă. Vasul de lut se rostogoli și se făcu țăndări la picioarele lui, enervându-l și mai mult. Făcu un efort aproape supraomenesc și se duse spre fântână, scoase cu mișcări chinuite o găleată cu apă, pe care și-o turnă în cap, clănțănind din dinți.

— Erin, ai înnebunit? Vrei să mori aici? Sper că nu începi și tu cu băutura, ca taică-tău.

Se întoarse, mai înghețat de vorbele mamei decât de lichidul rece care i se scurgea printre haine, făcându-și

cărări peste muşchii tensionaţi. Femeia care îl crescuse se împuţinase la trup în ultimii ani, ridurile cuceriseră fiecare redută a chipului ei blând. Nasul uşor cârn, pe care îl moştenise şi Erin, părea acum coroiat ca un cioc de pasăre, până şi ochii i se schimbaseră. Odinioară calzi şi plini de bucurie, acum culoarea lor era un amestec spălat de izvoarele de lacrimi pe care le vărsase în ultimii ani.

— Mamă, ştii că nu prea beau, dar am simţit nevoia, aseară. De bucurie că v-am văzut, mi-aţi lipsit prea mult în Cetate.

Se simţi vinovat că nu-i spunea ce are, aşa cum făcea când era copil, dar bănuia că nu l-ar fi înţeles. Ba, mai mult, s-ar fi îngrijorat din cauza lui, ar fi crezut că e bolnav. Se gândi să-i povestească de Zaira, frumoasa misterioasă care îl fascina, care-i ţinea companie ziua la studiile de la Academie, seara în Marea Bibliotecă şi noaptea în visele pe care le avea în cămăruţa lui sărăcăcioasă. Alese să nu-i zică nimic mamei, nefiind sigur dacă doar din egoism vrea să păstreze pentru el tot ce era legat de acea femeie, sau din teama că ar fi trebuit să răspundă multor întrebări, la care nu avea răspuns. Încă. Aşa că lăsă spăşit capul, la fel cum făcea în copilărie când era certat pentru vreo năzbâtie. Mai mereu mamei îi trecea supărarea când îl vedea astfel.

— Erin, în tine ne punem speranţele, şi eu şi taică-tău... Dac-ai şti câte nopţi nedormite şi câte lacrimi am vărsat când ai plecat... Haide să mănânci ceva şi o să te simţi mai bine, îţi fac şi un ceai, să te trezească. Nu vă înţeleg, am fost şi eu tânără, dar era altceva.

Erin o luă în braţe, negăsindu-şi cuvintele. O lacrimă i se adună la colţul ochiului şi porni în călătorie, străbătându-i obrazul. O şterse discret, cu dosul palmei, şi îşi stăpâni cu greutate un oftat. Mama fusese singura care îl înţelesese în copilărie, ea îi luase mereu apărarea în faţa tatălui, ea îl îndrumase spre învăţătură, să plece din satul lor fără viitor. Simţise pe pielea ei că erau vremuri grele pentru femei, majoritatea nu îşi imaginau că poate exista şi o altfel de viaţă decât să trăieşti în mijlocul animalelor, ducându-ţi existenţa de azi pe mâine. Şi totuşi, nu scăpase de asta. Nu avusese multe bucurii în viaţă, până când apăruse Erin. Toate dorinţele şi visurile ei neîmplinite i le proiectase lui, tot ce îi fusese refuzat ei, spera să obţină el. Prin fericirea lui, s-ar fi simţit şi ea împlinită. Nu avusese ocazia să studieze, dar ar fi făcut-o pentru unicul ei copil. Îi arătase, în schimb, cum să se orienteze în păduri şi să prindă peşte cu mâna în apa puţin adâncă a râurilor, aşa cum făcuse ea când era mică, îi spusese poveştile pe care le ştia de la bunica ei şi, mai presus de toate, îl învăţase să fie un om bun şi luptător, să nu se dea bătut niciodată. Iar acum Erin purta pe umeri povara unor visuri care nu erau ale lui. Încă era în căutarea unui scop al său.

Scăpând din îmbrăţişare, se aşează la măsuţa mică, de lemn, adăugând şi mai multe crestături cu cuţitul bont, în timp ce femeia scotea pâinea proaspătă din cuptor. Mirosul de dospeală îi aminti de copilărie, cum aştepta cuminte pe scăunel, cu ochii la cuptor, înghiţind în sec şi îmbătându-se cu mireasma ce umplea toată încăperea. Înfulecă de parcă nu mai mâncase de o săptămână şi sorbi

din ceaiul fierbinte care îi fusese pregătit. Învigorat, se ridică de la masă şi depuse un sărut pe obrazul mamei, în semn de mulțumire. Încălecă și plecă aiurea prin sat, sperând să-și vadă tovarășii din copilărie. Și noaptea veni, aducând pe aripile ei promisiunea unui nou vis neașteptat.

5

Amintește-ți! Află cine ești!, îi auzi din nou cuvintele, care căpătaseră ecouri de parcă erau repetate de sute de voci.

Deschise ochii și se pomeni în mijlocul zgomotului și iureșului din Cetate. Era Cetatea în care își petrecuse ultimii ani, dar multe clădiri nu era așa cum le știa el. Zidurile păreau mai joase, străjuite de o mulțime de turnuri, pe care nu le mai văzuse niciodată. În depărtare, acoperișul Bibliotecii strălucea de parcă ar fi fost nou. Două prăvălii micuțe se aflau la capătul străzii pe care se afla Erin, într-un loc unde tânărul știa că se găsea o fântână din piatră, sub forma unei femei care turna apă dintr-o vadră. Timp de stat mult pe gânduri nu era, goarnele de pe turnuri începură să sune alarma. Alergă într-un suflet spre zid. Inamicii veneau, se vedeau de sus ca o invazie de furnici... înceată, neagră, mortală, tăcută. Un grup de arcași apăru în fața lui.

— Comandante, totul e pregătit așa cum ai cerut. N-au cum să treacă de ziduri. Șanțurile sunt pline cu apă și smoală. Îi respingem!

Încercă să-și dea seama dacă bărbatul care îi dăduse raportul era sigur de victorie sau încerca să se autoconvingă. Privi din nou acea trupă de circ infernală, pe care o văzuse cu o noapte înainte cum se apropia și, într-ade-

văr, mortăciunile nu păreau să aibă vreo şansă. Zidurile erau mult prea solide, iar inamicii nu aveau turnuri de asediu sau berbeci de asalt. Şanţurile cu apă şi cele cu foc aveau să-i ţină ocupaţi în raza săgeţilor şi a proiectilelor maşinăriilor de război. Verifică încă o dată dacă femeile, bătrânii şi copiii se ascunseseră deja în hrubele de sub palatul regal. Ar fi fost nevoie de rege să-i încurajeze pe soldaţi. Altfel, nu ar fi căzut toată povara pe umerii săi. Dar cum pe tron stătea acum un copilandru insuficient pregătit în arta războiului, sfetnicii deciseseră că Erin, însărcinat cu paza familiei regale, trebuia să fie şi în fruntea armatei.

Tatăl să ne apere! oftă noul comandant, ridicând braţul drept. Trase aer în piept, de parcă ar fi vrut să absoarbă tot câmpul de luptă, şi se simţi sufocat de mirosul de carne putredă adus de vânt. Pielea i se zburli şi, pentru o clipă, i se păru că deasupra norilor pluteau păsări hâde, fâlfâind din aripi aducătoare de moarte. Alungă repede imaginea care încerca să i se cuibărească în spatele retinei şi, expirându-şi toate temerile, întinse braţul spre trupele ce şontâcăiau spre ei. Ploaia de săgeţi se avântă din înaltul zidurilor, culcând la pământ inamicii. Catapultele zbârnâiră. În aer dansau cu zgomot de aripi de lăcuste, grămezile de pietre ce lăsau culoare întinse printre nefiinţe. Se anunţa o zi lungă şi obositoare, dar începuseră promiţător...

Deodată, armata infernală se opri. Cei din urmă, nemaiavând unde să meargă, se înghesuiră unul în altul şi rămaseră indiferenţi loviturilor care se năpusteau de după

ziduri. *Ce comandant nebun or avea?* Din spatele morților transformați în trupă de atac, Erin zări oameni, cel puțin așa păreau de la distanță. Duse mâna streașină la frunte, să vadă mai bine, și presimțirile sumbre îi reveniră. Oamenii nu ar fi trebuit să aibă ochii roșii, vizibili de la asemenea depărtare, și nici n-ar fi trebuit să plutească. Și ar fi putut jura că nu era de bun augur că acele ființe purtau centuri alcătuite din cranii de animale mici. *Ce sunt astea, în numele Tatălui? Pe toți morții neamului meu, cu ce mă lupt?*

Cu sabia atârnând într-o mână și cu coiful în cealaltă, Erin nu mai înțelegea nimic. Toată atenția lui era îndreptată spre acele creaturi, care începuseră să se strângă în grupuri și să se rotească, în timp ce bolboroseau cuvinte necunoscute. *Vrăjitori? Aveam un pact cu ei, de sute de ani! Ce caută aici?*

Un miros de pucioasă îi invadă nările, iar cerul deveni o pătură cenușie. Nori negri se adunară din cele patru zări deasupra zidurilor, în timp ce vocile guturale ale vrăjitorilor întunecați se auzeau acum ca niște bubuituri de tobe. În mod lipsit de sens, pâcla întunecată de pe cer veni țintă spre grupurile de arcași, oprindu-se abia după ce îi acoperi pe toți, ca umbra unui copac. Râuri de foc lichid începură să curgă asupra locului de unde luptătorii își mânuiau neostenit arcurile. Deși săgețile păreau să îi lovească pe vrăjitori, aceștia nu pățeau nimic. *Ce... Ne ard de vii... N-avem scăpare, doar o minune mai poate acum să...*

Din punctul său de observație, Erin înțelese că cei împresurați conștientizaseră că nu vor supraviețui și că, în loc să-și irosească resursele așteptând o salvare miracu-

loasă, încercau să provoace cât mai multe pagube inamicului. Se înecă în lacrimi şi fum. Aerul inspirat îl ardea pe piept. Dacă până atunci trebuise să suporte doar mirosul fetid al putreziciunii inamicilor, acum avea de înfruntat duhoarea de carne arsă a oamenilor săi. Era luptător şi, ca toţi cei care îmbrăţişaseră acest drum în viaţă, îşi imaginase că moartea ar fi venit rapid – o săgeată în gât, o lovitură de spadă sau o suliţă înfiptă în spate, dar să arzi de viu era cu adevărat înspăimântător.

Sufocaţi, cu armurile aproape topindu-se pe ei, arcaşii cădeau unul câte unul. *Apă, rezervele de apă!* se năpusti Erin spre butoaiele imense sprijinite de ziduri şi, ca un nebun, alergă cu două găleţi pline spre oamenii săi. Două picături într-un ocean de lavă. Câţiva dintre cei care foloseau maşinăriile de război veniră să-i dea o mână de ajutor, dar totul fu în zadar. Ultimii dintre cei înconjuraţi aruncară arcurile din mâini şi, cu feţele linse de limbile lacome ale focului aducător de moarte, se întoarseră spre palatul regal, sub care se refugiaseră cei dragi. Comandantul se prăbuşi în genunchi, neputincios. *Au murit... iar eu am stat aici ca un laş. Ar fi trebuit să fiu în mijlocul lor... Dacă-i puneam în altă formaţie... Blestematele de reguli. De parcă moartea vine după cum scrie-n cărţi...*

Ţipetele de durere se stinseră, iar Erin realiză că nu se mai auzeau nici ecourile cuvintelor de neînţeles ale vrăjitorilor întunecaţi. Nimic nu se mai auzea dinspre inamic, toate zgomotele păreau să se fi adunat doar din spatele lui: servanţii catapultelor avertizându-se înainte de lansarea proiectilelor, corzile întinse zbârnâind, lemnul lovit

de lemn. *Poate că... Poate că n-a fost real... Poate că n-a început bătălia și totul a fost în mintea mea, din cauza fricii... E drept că n-am luptat până acum în nicio bătălie mare, de ce m-au ales pe mine să decid soarta atâtor nevinovați?* Miasmele care îi tăiau respirația și urletele inumane care veneau de undeva de sus îl convinseră că totul era aievea. Armate întregi de ființe diforme, cu aripi hâde, plonjară spre catapulte și spre cei care le operau, fără să le poată opri nimic. Arcași nu mai erau, iar săbiile și sulițele nu erau de prea mare folos. Demonii din cer ridicau oamenii în aer și îi rupeau în bucăți sau îi striveau de ziduri. Una din creaturi se opri pe pământ, la câțiva pași în fața lui Erin, și căscă gura spre el, provocatoare. Cu arma în mână și furie în sclipirile ochilor, comandantul Cetății se năpusti înspre monstru. Gheare ca de fier îl ridicară în aer, o altă bestie, cu corp de felină acoperit cu solzi, cu coadă cu un spin ascuțit în vârf și aripi ca niște membrane întinse peste articulațiile osoase, îl luase prin surprindere. Simți cum șira spinării îi e întinsă până la limita suportabilului, iar apoi un pocnet sec, de oase rupte. Văzu cum distanța dintre ochi și picioare se face din ce în ce mai mare și trupul, într-o clipă, secătui de sânge. Și îl cuprinse liniștea.

6

Erin se trezi din nou cu dureri de cap, iar corpul îl făcea să sufere de parcă trecuseră zece căruțe pline peste el. Ar fi vrut să discute cu cineva despre ce visase. Singura cu care ar fi făcut-o era Zaira, dar ea era departe. Și chiar și când îi era alături, tot nu reușea să înțeleagă ce gândea acea femeie. Părinții săi n-ar fi putut să-l înțeleagă. *Ce e cu tabla asta de șah? De ce-mi apare mie? Și bătăliile astea, de ce le simt de parc-aș fi acolo? Poate n-ar fi trebuit să vin acasă? Sau n-ar fi trebuit să plec vreodată? Cred c-am citit prea mult în ultimul timp și de asta o iau razna. Sunt doar vise...*

Tolănit la umbra unui copac, își petrecu ziua departe de ai săi, încercând să rememoreze bătălia. Era conștient că mama lui îl urmărea îngrijorată, dar preferă să-i dea de înțeles că nu observă. Nu avea chef de discuții și, cu atât mai mult, de îngrijorările celei mai dragi și mai bune ființe pe care o cunoscuse vreodată. *Merită să renunți la speranțele tale pentru cei dragi? Știu ei că faci asta, și dacă da, de ce acceptă? Cum poți trăi de azi pe mâine, fără să speri în ceva? Cum e să știi că ai omorât visurile cuiva și să stai la masă cu el în fiecare zi?*

Se simți dintr-odată atât de murdar și de vinovat încât stomacul îi aruncă înapoi și resturile de mâncare de la cină. Își puse mâna la frunte, cum făcea când era mic, și percepu fierbințeala ca pe o pedeapsă binemeritată, un

soi de penitență de care avea nevoie ca să poată da ochii cu părinții săi. *Dacă n-aș fi plecat, dac-aș fi rămas cu ei, ar fi fost mai bine? Ar fi fost încântați să fiu un om supus, fără alte gânduri decât cele legate de ce pun pe masă? M-ar fi însurat cu o fată din sat, oricare, n-aș fi avut preferință, iar seara am fi împărțit o pâine toți patru, prefăcându-ne că nu ne lipsește nimic. Aș fi putut să fiu eu omul acesta?*

Își aminti de jocurile din copilărie, cu ceilalți de vârsta lui. Cum își făcuseră sulițe și săgeți din trestii și se luptaseră eroic cu inamicii de pe ulița vecină. Uneori se duelaseră destul de dureros, orgoliul provocându-le și mai multe răni. O dată chiar fusese lovit cu o săgeată de trestie în gât. Văzuse negru în fața ochilor și nu mai putuse respira. Îi luase jumătate de ceas să-și revină și două ore de spaimă că vor afla ai lui. Probabil mama sa ar fi fost îngrijorată, nu l-ar mai fi lăsat să se joace cu acei copii, iar tatăl lui i-ar fi dat o bătaie bună, să se învețe minte, să fie mai responsabil. Se hotărî ca în ziua următoare să-i găsească pe războinicii lui de odinioară. Voia să știe ce s-a ales de ei. Și, mai sincer, voia să știe ce s-ar fi ales de el dacă n-ar fi plecat.

7

Statuia era din nou acolo, la granița dintre somn și visare. Erin rezistase cât de mult putuse, dar pleoapele îi deveniseră din ce în ce mai grele. Și când ele nu se mai deschiseseră, îngerul de piatră îi aruncase din nou acea privire stăruitoare. *Amintește-ți! Află cine ești!*

Văzu totul de sus. Se prăbușea ca un bolovan, spre o tablă de șah ale cărei dimensiuni nu le putu cuprinde cu privirea. Întreaga lume era o tablă de șah. În căderea sa, se apropie de un bărbat uriaș, cu privire cruntă și mantie albă, așa cum știa că poartă Cavalerii. Sau, mai degrabă, cu urme albe, pentru că era deja ponosită, murdară de pământ și pătată de urme de sânge. Se ciocni de el ca de un munte și se găsi încorsetat în corpul acela mătăhălos. Vedea prin ochii acelui om, auzea zgomotele prin urechile lui, îi auzea chiar și gândurile, îi controla mișcările ca un păpușar abil. El era acel cavaler. La câțiva pași stătea calul de luptă, acoperit cu zale, ca o statuie de metal. Sprijinite de o buturugă, se găseau lancea – păstrând semnele multor bătălii – și securea imensă, pe care un om simplu abia ar fi putut-o ridica. Cu acele arme ar fi putut arunca un cal, cu călăreț cu tot, ca pe o minge de cârpe. Se opri din contemplare și privi în jur.

Observă în zare că, de data asta, Cetatea nu avea șanțuri de apărare și se îngrijoră. Zidurile erau mult mai

înalte și mai groase decât în visele precedente, dar nu știa cât vor rezista în fața acelor creaturi. Mai ales că vrăjitorii sinistri, cu irisuri roșii mai aruncau din când în când ploi de foc asupra zidurilor. Arcașii erau acoperiți, iar stolurile de săgeți lansate de ei se abăteau peste armata infernală, care părea să nu se mai termine. Însă inamicilor nici nu le păsa, cădeau și alții le luau locul. De după ziduri se iscă un potop de săgeți aprinse și oale cu smoală. Neființele ardeau, bulucindu-se spre ziduri. *Nu simt durerea? Cum balegă de cai morți rănești pe unii care nu simt nimic? O să ne facă zdrențe, mațe și căcat.* Un băietan pirpiriu se lovi de el și-l întrerupse din gândit. Oricum, nu era treaba lui să găsească o soluție, era doar un simplu cavaler. Se îndreptă amenințător către cel care se ciocnise de el.

— Un' te grăbești, prăpăditule? Ai de gând s-o ștergi acum, înainte să-nceapă măcelul? Ți-e frică de moarte, ai?

Rânji către pajul contrariat, care se chinuia să-și revină în urma loviturii. Copilandrul avea chip plângăcios, cu urechi clăpăuge și un nas prea lung. *Asta cu urechile lui, dacă învață să dea din ele, o să zboare, să-și ia tălpășița. Dar o să cadă în nasul ăla mare și-o să se-nfigă de nici cu doi cai nu-l mai scoți. Urât copil a făcut mă-sa... N-o să iasă un cavaler din el, nici tăiat în patru...*

— Cavalere, Maestrul a sunat adunarea, n-ai auzit? Veneam să te-ajut...

— Ba eu cred că voiai s-o iei la fugă. Asta voiai, lașule? Crezi că ai cum să scapi de-aici? Nu-ncepe să te smiorcăi, că te trosnesc de nu te vezi! Ai de gând s-ajungi cavaler? Asta e șansa ta, băiete. Trebuie doar să nu mori.

Flăcăul îşi făcu de lucru, aducând securea şi lăsând-o cu zgomot la picioarele calului. Era grea, foarte grea. Ridică ochii, cu o licărire de speranţă, către războinicul în zale, care începuse să-şi verifice curelele armurii metalice.

— Crezi c-o să învingem, cavalere? Avem vreo şansă să scăpăm cu viaţă?

— De unde-n numele morţilor să ştiu eu? Ştiu că trebuie să încalec calul ăsta şi s-o pornesc la luptă. Atât. Vedem ce-o mai fi, după...

Sute de steaguri roşii, albastre, negre, cu modele sau fără, fluturară în vânt. Primul sunet al goarnei. Se aşezară în formaţie. Mii de cavaleri, veniţi din toate colţurile lumii, aducând cu ei poveşti fantastice, istorii ale războaielor demult uitate, se grupară în linii lungi, unul lângă altul. Erin se aşeză în al doilea rând, având în stânga un cavaler care emana un miros de vomă şi aer stătut, iar în dreapta un bărbos chel, fără coif, cu soarele care-i lucea orbitor pe capul pleşuv. Al doilea sunet al goarnei. Pajii le înmânară armele călăreţilor, fixându-le bine de centurile cailor şi se scurseră undeva înapoia luptătorilor îmbrăcaţi în metal. Comandanţii de linie le strigară planul de atac. Aveau să atace din spate acea armată, prinzându-i între ploaia de săgeţi din cetate şi lăncile lungi, pregătite să lase culoare în rândurile invadatorilor. Al treilea semnal. Caii porniră la trap, unul lângă altul, formând un zid de suliţe care măturară totul în iureşul lor.

Suliţele primului rând se înfipseră în corpurile celor cu semnul negru pe faţă, forţându-i să facă paşi înapoi, năuciţi. Cavalerii din primul rând îşi abandonară lăncile

şi puseră mâinile pe securile de luptă. Loviturile făceau ravagii, iar caii se mişcau prea repede pentru ca vrăjitorii întunecaţi să-i mai poată lovi cu ploaia de foc. O parte din creaturile sinistre căzură sub copitele primului atac. Linia lui Erin lovi la fel de năprasnic. Rapid, fu înconjurat de acei oameni fără nicio lucire în orbite, îmbrăcaţi ca la circ. Lancea îi deveni inutilă acum, aşa că o aruncă, înfigând-o în corpul unei fiinţe ce semăna a nobil din vremuri demult apuse. Rana pe care o căpătase la braţul stâng, când căzuse de pe cal, începu să îl deranjeze, dar ştia că nu se putea opri. Dacă lăsa durerea să îl cuprindă, şi-ar fi pierdut şi curajul, aşa că nu era timp de pierdut. Armăsarul îi apăra spatele, ţinând mortăciunile la distanţă cu copitele. Întotdeauna caii lor erau crescuţi în bătălii, învăţau să asculte comenzile călăreţilor, fără să fie struniţi din frâu. Învăţau chiar să recunoască duşmanii, să îi muşte sau să îi lovească năprasnic cu picioarele. Cu ochii usturându-l de sânge şi sudoare, cavalerul apucă să vadă cum spre ei se îndreaptă un grup de călăreţi din fum şi ceaţă, ca nişte spectre aducătoare de moarte. Un luptător călare, cu lancea în poziţie de atac, încercă să ia prin surprindere creaturile fantomatice şi se avântă spre ele. Trecu prin acestea ca printr-un val de ceaţă, scurgându-se de parcă ar fi fost alcătuit din cenuşă. Bucăţi de armură de om şi de cal se rostogoliră la picioarele lui Erin, purtătoare de miros de metal încins şi carne făcută scrum. *Ce numele morţilor e asta? Retragerea! Nu avem cum...* Nu îşi termină gândul, pentru că unul din călăreţii umbră îi lovi calul care încercase să-l apere. Un nechezat sfâşietor, plin de

durere, şi tovarăşul său credincios din multe bătălii se transformă într-o statuie de scrum. Cavalerul era înconjurat. Realiză că nu are nicio şansă şi aruncă securea care îi atârna din ce în ce mai greu pe braţul rănit. Nu mai avea nevoie de ea, lupta lui era încheiată. În zare, urletele de groază din Cetate îi dădură de înţeles că nălucile mortale şi îngrozitoare trecuseră prin zid. Un val de căldură îl cuprinse, de parcă însuşi soarele îl îmbrăţişase. Simţi cum toată apa i se evaporă din corp într-o clipă şi devine ca o scoarţă uscată.

Imaginea se văluri şi văzu cum fire de praf şi cenuşă dansează haotic, iar din mişcarea lor apăru tabla de şah. Nu fu deloc surprins de aşezarea pieselor. Pioni şi Cai de culoare albă se luptau cu aceleaşi piese, dar mult mai fioroase şi mai hâde în partea adversarului. O parte din piesele albe se prefăcură în cioburi, altele se transformară în scrum şi cenuşă, când se ciocniră de caii inamicului. În cele din urmă, Turnul deveni, la rândul său, un morman fumegând, acoperind cu un nor înecăcios toată suprafaţa de joc. Pentru a treia oară, războiul se sfârşise cu acelaşi rezultat.

8

Și de data asta, Erin se trezi de parcă băuse trei zile și trei nopți. Își simți plămânii grei, ca și cum ar fi fost umpluți cu funingine. Visele erau mult mai reale decât ar fi trebuit. Cu ochii cât cepele, căută cana cu apă pe care o lăsase, de cu seară, pe măsuța de lângă pat. Sorbi lichidul cald și un gust sălciu îi năvăli în gură. Se abținu cu greu să nu scuipe, știa că mamei nu-i plăcea un asemenea gest. Îi spusese că numai oamenii proști și fără educație fac așa ceva. Cotrobăi prin bucătărie și găsi un vas cu lapte rece. Avea același gust ca în vara secetoasă din urmă cu aproape zece ani, când foametea îi lovise, iar mama dăduse bruma de făină pe care o mai aveau pentru a-i lua lui o cană cu lapte. *Cum au trecut anii. Și cât m-am schimbat. Aici e mare parte din viața mea și parcă nu-mi mai aparține. Parcă nu mai sunt eu, ca un copac mutat de furtună. Eu n-am rădăcini...*

— Ți-e dor, Erin?

Cu mâinile încrucișate, mama sa îl privea cu un amestec de bunătate și tristețe. Erin nu se așteptase, dar nu mai voia să o ocolească. Îl durea să se ferească de ei, îl durea că uneori trebuia să-i mintă, dar în mintea lui o făcea ca să-i cruțe de suferință. Ar fi vrut ca atunci când termina studiile la Academie să-i ia la el în Cetate, dar știa că ei nu ar fi renunțat la viața simplă pentru agitația din noua lui lume. Și mai mult ca sigur, tatăl său încă spera ca fiul rătăcitor să se întoarcă.

— De voi? Sigur că îmi este...

— Ştiu că ţi-e, nu de asta te întrebam. Dacă ţi-e dor de tine, cel de-atunci. De viaţa asta...

Ar fi vrut ca răspunsul să fie atât de simplu, dar tânărul îşi aminti că între *Da* şi *Nu* sunt zeci de nuanţe, de răspunsuri posibile. Asta aflase de la Zaira. Din nou, îi apăru zâmbetul ei luminos încadrat de părul buclat şi realiză că dacă ar fi rămas în acel loc cu ai săi, n-ar fi întâlnit-o niciodată. Pentru asemenea răspuns încă nu avea nuanţa potrivită.

— Mai ştii, mamă, cum gândeam pe atunci? Când ţi-am zis că mi-ar plăcea ca animalele să se transforme în oameni?

Ochii femeii căpătară strălucirea pe care fiul ei nu o mai văzuse demult. *Parcă a întinerit cu zece ani în doar câteva clipe...*

— Cocoşul şi câinele şchiop să fie oameni mari şi să fluiere după văcuţa transformată în tânără ţărăncuţă, cu ochi mari şi păr negru? Mă întreb de unde-ţi tot veneau asemenea idei...

Râseră împreună, cum nu o mai făcuseră demult.

— Mamă, îmi faci, te rog, un ceai din acela de care ştii tu, să mă trezesc? Mă simt de parcă aş fi băut un butoi de vin...

— De parcă? De parcă, Erin? Chiar am crezut că asta ai făcut. Altfel nu adormeai cu cizmele în picioare şi îmbrăcat. Bine că nu avem casa mai mare, altfel poate intrai cu calul.

Flăcăul îşi trecu degetele prin păr, apoi îşi împreună mâinile, cu privirea plecată, de parcă s-ar fi simţit vinovat.

Era mai sigur decât să-i dea un răspuns şi să rişte o discuţie interminabilă. Avea dreptate tatăl său când îi spusese că nu trebuie să contrazici o femeie supărată. Indiferent dacă aveai sau nu dreptate. Se arătă preocupat de pregătirea ceaiului, ca mama lui să vadă cât de nevolnic este în treburile casei. Ştia că asta ar fi înduioşat-o. Şi nu greşi nici de această dată.

— Erin, tu ştii mai multă carte decât mine şi taică-tău la un loc. Ştii mai bine decât noi rostul fiecărei fiinţe de sub soare, aşa cum a lăsat-o Tatăl: să crească şi să-şi trăiască viaţa cum ştie mai bine. Ceea ce am învăţat noi, cu puţina minte pe care am primit-o prin mila Lui, e să ne bucurăm de lucrurile simple. Să ne mulţumim cu ce avem. Să ne mulţumim cu faptul că avem ce să mâncăm, că nu suntem bolnavi, iar tu eşti sănătos şi eşti mândria noastră.

— Da, mamă... uite, atâţia ani de şcoală, şi tot tu îmi pari mai înţeleaptă decât toţi acei învăţători care au stat toată viaţa cu nasul în cărţi prăfuite. Poate din cauza asta sunt atât de acri, încât îmi vine uneori să-i strâng de gât!

— Sunt atât de acri tocmai pentru că, încercând să-şi răspundă la toate întrebările din lume, au uitat să se bucure de acele lucruri simple, miracolele mici pe care le vedem în fiecare zi. Hai, lasă astea acum şi pune mâna şi mănâncă. De ce nu e şi taică-tău aşa filosof când bea?

După atâtea greutăţi, mai avea puterea să zâmbească şi să glumească. *Aşa face un erou? Credeam că ei nu-şi pleacă niciodată capul, înfruntă greutăţile cu zâmbetul pe buze. Sau poate că doar în poveşti... Oare eu fac bine c-am plecat de aici sau sunt un laş? Aş fi avut puterea ei? M-aş fi resemnat?*

Se duse în fundul grădinii, unde se furișa când era mic. Îi plăcea atunci să scrijelească scândurile din gard cu un cui ruginit, pe care îl furase de la tatăl său. Desenele sale erau tot acolo, părintele nu se îndurase să le șteargă, iar ploile și putrezimea le cruțaseră, ca o prevestire a ceea ce avea să vadă mai târziu. Castele în flăcări, cavaleri călare și monștri cărora le ieșea foc din priviri.

9

În următoarele două nopți, statuia îi apăru din ce în ce mai aproape, iar culoarea îi deveni din ce în ce mai palidă, de parcă ar fi fost un om în suferință. Glasul șoptit din primele nopți căpătase o voce ruginită, ca o broască în care nimeni nu mai învârtise cheia de o viață de om. Rugătoare, obosită, dar și poruncitoare în același timp. *Amintește-ți! Află cine ești!* Însă bătăliile nu se mai desfășurau în interiorul sau în apropierea Cetății. Erau locuri noi, pe care el nu le văzuse niciodată.

În prima dintre cele două nopți, visul îl purtă în interiorul unui Templu. Când deschise ochii, se pomeni îmbrăcat într-o rasă neagră de călugăr, încins cu o sfoară la mijloc. Sprijinit de o masă, îl aștepta toiagul pe care îl foloseau de obicei Exorciștii în pelerinajele lor printre oameni, ca să se apere de tâlhari sau să izgonească demonii din sufletele bieților chinuiți. În mâna stângă avea Cartea cu simboluri neînțelese de nimeni altcineva decât de el, pe care o primise când fusese numit ca slujitor permanent al Templului.

Zărise din timp armata infernală care se apropiase. Călugării săvârșiră ritualul de rugăciune, sperând că Tatăl și îngerii Săi nu vor permite ca locașul lor să piară. Se înșelară amarnic. Erin se așeză în primele rânduri, alături de ceilalți Exorciști. Lovi cu toiagul un călăreț-

fantomă ce se apropiase. Creatura, cu un țipăt infernal, își pierdu consistența și dispăru ca și cum n-ar fi fost. Observă că nici demonii zburători nu cutezaseră să se apropie de ei. Însă erau copleșiți de marionetele trezite din morți, iar el își găsi sfârșitul pe treptele Sălii Sfinte, în mâinile unui vrăjitor întunecat. Simți cum îi fu smuls sufletul, cum i se zbătu ca să rămână legat de corpul care îi fusese adăpost de la naștere.

În cel de-al doilea vis, lupta se desfășură în Orașul Ascuns, despre care auzise tot felul de povești. Se spusese chiar că acel loc nu poate fi găsit decât dacă locuitorii lor vor să fie găsiți. Însă războiul fusese mai precis decât oamenii.

Erin, în straiele albastre de elementalist, se alinie împreună cu ceilalți vrăjitori pentru a primi de la Alchimiști poțiunile pentru creșterea puterilor. Inamicul era la porțile orașului, cu toate iluziile folosite pentru a-l întârzia, până când ar fi venit ajutorul cerut regelui. Însă orgoliul oamenilor fusese mai mare decât se așteptaseră și fuseseră forțați să lupte singuri. Deși osteniți, primii intrați în luptă erau tot mentaliștii, care făcură o parte dintre demonii zburători să se lupte între ei. Globuri de foc, săgeți de gheață, fulgere și bucăți de piatră aruncară elementaliștii către grosul armatelor care îi înconjurase. Erin crezu că-și găsise sfârșitul în mâinile unui necromant – abia acum, în acest vis, înțelesese ce e cu vrăjitorii cu centură din cranii de animale – însă fu salvat de un tânăr mentalist. Nu apucă să-i mulțumească, pentru că salvatorul său se transformă în scrum la atingerea unui călăreț fantomă.

Știu atunci că războiul era pierdut, dar alese să ia cu sine cât mai mulți necromanți. Pluti către locul unde aceștia se strânseseră într-un cerc și explodă într-o sferă uriașă de foc, luând cu el tot ce era în jur, în călătoria spre lumea de dincolo.

10

În ziua dintre cele două vise, ca să-și ascundă oboseala și să uite de imaginile care i se perindaseră în minte pe timpul nopții, Erin decisese să-și petreacă ziua la cârciuma din sat. Așezat într-un colț în penumbră, cu un ulcior de vin prost în față, fusese bună parte a zilei singurul client al tavernei, așa că nimeni nu-l deranjase. Gândurile îi zburaseră la prima sa zi la Academie, cu ani în urmă. Atunci pășise pe holurile mari cu gura căscată, minunându-se de iscusința constructorilor care ridicaseră o asemenea clădire. Îl încântase aglomerația din piețe și târguri, modul în care mirosul de flori și mirodenii se împleteau cu miasmele specifice așezărilor umane, acel du-te-vino neîncetat pe străzile înguste ale Cetății, acea forfotă care nu se oprea decât noaptea târziu. Îi plăcuse orașul înainte de răsăritul soarelui, când abia apărea câte un om la ferestrele caselor, când în fața porții o soție tânără își îmbrățișa bărbatul gata să plece la muncă. *Dacă n-aș fi plecat, n-aș fi văzut atâtea, n-aș fi învățat atâtea lucruri și nu mi-aș fi dat seama de câte se află pe lume. Dar dacă n-aș fi știut de ele, nu mi-aș fi dorit mai mult. Cum o fi mai bine?*

Atenția îi fusese atrasă de un bărbat într-o cămașă lungă, stacojie, cu mijlocul încins cu o curea veche și roasă. Din colțul unde era, îi văzuse corpul cu umerii lăsați, cutele care îi apăruseră pe față. Griji, nevoi și lip-

suri se întrezăreau din fiecare gest ale acelui om. Erin îl recunoscuse şi un val de tristeţe şi simpatie îl cuprinsese. Cel pe care îl urmărise din colţ era umbra unuia din tovarăşii săi din copilărie. Aranjându-şi hainele, ţăranul se apropiase de masă cu sfială.

„Erin? Te-ai schimbat, era să nu te recunosc."

„Toţi ne schimbăm, Davin... Îţi merge bine? Rămâi să bei cu mine şi să depănăm amintiri?"

„Merge bine... Toate merg aşa cum le lasă Tatăl. Nu pot să stau."

Chipul lui ponosit, cuvintele forţate şi greoaie, părând să ascundă în ele ruşine, invidie, admiraţie şi regret, îl înfioraseră pe Erin. I se păruse că tot ce spusese acea fiinţă umană fusese în contradicţie cu ce visaseră ei pe când erau copii. *Alt om învins. Aşa sunt toţi? Aşa aş fi fost şi eu? Ei oare îşi dau seama cum sunt sau nu au timp de asta? Poate şi ai mei...* Îl podidise plânsul la asemenea gânduri. Nu se gândise până atunci la ai săi în felul acela. Pusese corpul lor obosit şi gârbovit doar pe seama luptei inegale cu timpul, nu-şi imaginase că suferinţa şi neputinţa erau capabile să sugă viaţa aidoma unor lipitori. Iar el fusese preocupat doar de el, plecase. *Aşa fiu... Ar trebui să-mi fie ruşine pentru fiecare lacrimă vărsată de oamenii ăştia, pentru fiecare rid de pe faţa lor, pentru fiecare oftat de neputinţă al lor. Dacă ar fi fost dreptate în lume... Măcar să-i fac să fie mândri de mine.*

II

După cel de-al cincilea vis, Erin se trezi înaintea tuturor. Încercă să-și facă un ceai, fără să aprindă lampa sau vreo lumânare, dar se împiedică de niște vase de metal care căzură cu zgomot, de ar fi trezit și morții. Trase o înjurătură printre dinți, sperând că nu fusese auzit. Din camera alăturată, sforăitul tatălui său se întrerupse pentru câteva secunde, apoi continuă mai puternic. Crezu că scăpase, până când observă că din spatele său îl privea o nălucă îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă.

— Știi, Erin, uneori mă sperii... Am senzația că te-am pierdut undeva departe, în Cetatea cea mare, că nu mai ești fiul meu pe care îl știam...

— Mamă, te rog, nu spune asta. Nu spune cuvinte care dor mai rău decât fierul încins. Știi că orice s-ar întâmpla sunt și voi fi fiul tău, fiul vostru.

Cei doi stăteau față în față, fiecare se străduia să-și ascundă lacrimile. Erin era la fel de emotiv ca și mama sa, însă crezu că dacă femeia o să-i vadă lacrimile o să sufere și mai mult. I se sfâșie sufletul, mai ales când rememoră gândurile avute cu o zi înainte. Un gol în stomac apăru dintr-odată și tânărul îl simți cum crește și devine din ce în ce mai mare, amenințând să-l înghită cu totul. Nu mai avu niciun cuvânt, gândurile i se opriră într-o mocirlă de regrete, întrebări și reproșuri. Se repezi la

fiinţa firavă din faţa lui şi o strânse la piept. Acum, că ea nu-i vedea lacrimile, lăsă câteva să i se plimbe libere pe obraz. *O să vă fac să fiţi mândri de mine! Nu ştiu cum, dar voi găsi o cale. O să vedeţi că lacrimile voastre nu vor fi fost în zadar.*

— Vreau să cred ce-mi spui, dar cred că atâta învăţătură te-a făcut să devii rece faţă de noi. Aici îmbătrânim şi, pe zi ce trece, casa ni se pare tot mai mare şi mai pustie.

— Mamă, rosti Erin eliberându-se din braţele ei şi îndreptându-se spre fereastră, locurile acestea nu mai fac parte din mine. Când eram copil, eram fericit pentru că lumea asta mică părea să fie totul. Nu concepeam să existe şi altceva. Acum, cu cât aflu mai mult, îmi dau seama că sunt tare multe de văzut. Aş vrea, mamă, să poţi afla şi tu tot ce am descoperit eu. Mi se pare uneori că e ca un blestem ce-ţi macină sufletul: cu cât ştii mai mult, cu atât îţi pui mai multe întrebări. Cu cât îţi pui mai multe întrebări, realizezi că ai din ce în ce mai multe lucruri neclare, din ce în ce mai puţine răspunsuri în care să crezi.

Femeia oftă dureros. O mică parte din ea îl înţelegea, pentru că şi ea fusese ca el în tinereţe, fără să aibă pe cineva care să o sprijine. Însă acel sâmbure de speranţă şi dorinţă de cunoaştere acum îi părea îngropat adânc, fără să mai rodească vreodată. Îşi acceptase soarta şi se străduise să se convingă că a luat decizia corectă. Lacrimi şi gânduri răzleţe o mai contraziceau din când în când, însă în cele din urmă limitările şi grijile zilnice reuşeau să învingă.

— Sărman copil, poate că e mai bine să fii cu mintea simplă şi fără ştiinţă... Să ştii că ai unde să pui capul pe

pernă, unde să vii la umbră după o zi întreagă de muncă, să te aştepte o mâncare caldă şi un pahar de vin rece...

— Ah, dac-ar ar fi atât de simplu în viaţă! îi spuse Erin şi o sărută pe frunte, prefăcându-se că are ceva de făcut afară.

Totuşi, toată ziua o petrecu alături de părinţi, încercând să-i ajute la muncile zilnice. Simţi cum curgea sudoarea, iar cămaşa i se lipea de trup, îi timp ce pe palmele cu piele fină începeau să mijească nişte bătături de la mânerul noduros al sapei. Cu ruşine, observă că el, la vârsta lui, părea mult mai ostenit decât cei doi oameni în vârstă. Vorbi mult, mult mai mult ca de obicei, spunându-le tot felul de glume, de anecdote şi lucruri aflate din ceea ce studiase. Şi toţi trei se comportară de parcă nimic nu îi măcina, ca atunci când Erin era copil. Chiar le spuse la un moment dat că îi iubeşte şi că vor şi mândri de el. Iar ei îl priviră miraţi, neştiind ce înseamnă acele cuvinte.

12

Nici nu adormi bine, că statuia îi apăru din nou în vis, lângă el. Stăteau undeva, pe un vârf de stâncă, iar în fața lor se desfășura, într-o pădure străjuită din trei părți de munți abrupți, o cetate ascunsă printre copaci. Liane și punți care se legănau în bătaia vântului legau clădirile înalte, iar sub ele se zăreau poteci tainice, pe care siluete întunecate se mișcau ca niște umbre în noapte. Toate duceau spre o grotă imensă din care răzbăteau luminile unor torțe. Undeva, departe, în partea neîmprejmuită de munți se ghicea silueta unui zid masiv, cu multe turnuri de observație. Deși nu văzuse niciodată acel loc, știu că era în Citadelă, teritoriul Ligii Asasinilor.

Amintește-ți! Află cine ești! Timpurile sunt aproape, trebuie să știi cine ești! îi porunci chipul de piatră. Stânca de sub el deveni dintr-odată imaterială și pluti în gol. Când ajunse jos, era îmbrăcat deja în ținuta de luptă a unui asasin. Se pregăteau de război, cei din punctele de observație dăduseră alarma. Tobele bubuiau, iar din Citadelă și din restul clădirilor, de pe punțile suspendate, se auzeau voci precipitate, zăngănit de arme și torțe aprinse. Nimeni nu îndrăznise să-i atace până în acel moment, nici măcar Maestrului Cavalerilor sau regelui nu-i trecuseră vreodată prin cap asemenea isprăvi periculoase. De o mie de ani, singurii care se aventuraseră până la marginea acelei păduri

erau cei care aveau vreo sarcină pentru ei, care se opreau sub Copacul Târgului, cu o bucată de pânză albă în vârful unei prăjini. Acolo se făcea înțelegerea și se făcea plata, dar oamenii nu mergeau mai departe. Erin-asasinul înțelesese ce vine spre ei, iar acea armată nu avea nimic uman. Liga lor nu mai luptase niciodată într-o bătălie în câmp deschis. Erau obișnuiți să înainteze în tăcere prin mlaștini, să ia prin surprindere, atacând din unghere întunecoase, năpustindu-se din copaci sau venind pe furiș prin albia râurilor. Loveau rapid și dispăreau și mai rapid. Acum rânduri fără număr de ființe cărora li se tulburase somnul de apoi mărșăluiau spre ei, conduse de niște năluci cu ochi roșii care pluteau. Ca și cum nu era de ajuns, urlete și croncăniri sinistre se auzeau și deasupra norilor, semn că urmau să fie atacați și din văzduh.

Își scoase cuțitele și le încercă ascuțimea lamelor, mângâindu-le tăișul cu buricul degetului mare. Se înfioră de plăcere, simțind muchia ascuțită care ar fi retezat și un fir de păr. În metalul care lucea ca o oglindă își văzu fața pictată în culoarea pământului, cu o cicatrice care pornea de deasupra ochiului drept, traversa obrazul și se oprea deasupra colțului gurii. Se gândi că e posibil să fie ultima lui misiune, iar acest fapt i se păru oarecum reconfortant. Scoase un flacon metalic și turnă din el câteva picături mari de otravă pe o bucată de piele de animal, pe care o plimbă cu grijă peste cuțitele și săgețile pe care le avea la el, cu aceeași preocupare cu care un măcelar pleacă dimineața la lucru. Își repetă formula de salut tipică celor de teapa lui, acel *Și astăzi e o zi bună să mori!* și pentru că nu

era nimeni lângă el, îşi răspunse singur, înainte să alunece ca o nălucă spre tunelurile care dădeau în afara Citadelei. *Întotdeauna e o zi bună să mori!* Aveau să îi ia prin surprindere, cum făceau întotdeauna.

Săgeţi cădeau din copaci asupra morţilor vii care înaintau încet. Un cuţit zbârnâia în aer şi se înfingea într-un Necromant. Câte un soldat rămas în urmă dispărea tăcut după vreun copac sau era tras încet în adâncurile mlaştinii. Dar nu era de ajuns, erau prea puţini, iar necromanţii dădură foc copacilor. Fumul îi sufocă pe asasinii ascunşi în copaci şi îi obligă pe ceilalţi să lupte în câmp deschis. Oamenii Citadelei luptau, dar până la urmă cădeau în faţa armatei care nu avea nicio teamă, sau îşi simţeau sufletul desprins de trup prin atingerea rece a vrăjitorilor blestemaţi.

De după copacul de unde era ascuns, cuţitele lui Erin loviră un grup de necromanţi care se pregăteau să facă ritualul aducător de ploaie cu foc. Îi văzu alunecând în ghearele morţii, zbătându-se în timp ce otrava le devora trupurile. Scoase un chiot de izbândă, dar nu avu timp să se bucure prea mult pentru că o arătare înaripată acoperită cu solzi albăstrui îl prinse în gheare şi se simţi ridicat în aer. Fusese neglijent, cu ochii la inamicii de la sol, uitase de cei din văzduh. *Şi azi e o zi bună să mori.* Dar nu dori să piară ca o victimă. Se smuci cât să-şi elibereze o mână, şi scoase un flacon cu otravă şi-l bău până la fund. Un val de fierbinţeală îi străbătu tot corpul, semn că substanţa îşi începuse lucrarea mortală. Văzduhul şi bestia care îl plimba deveniseră ceţoşi, când dinţi tăioşi i se înfipseră

în carnea ce ardea ca un vulcan gata să erupă. Nu realiză de unde îl muşcase, nu mai era stăpân pe corpul său, doar conştientiză că pare mai uşor, cu sângele şi măruntaiele scurse. Auzi un ţipăt de durere de lângă el şi fâlfâit forţat de aripi care se străduiau să se menţină în aer. Se prăbuşiră amândoi peste zidurile Citadelei.

Erin nu fu surprins când câmpul de luptă şi Citadela fură înlocuite cu un gol întunecat pe care plutea o tablă de şah. Piesele albe, hărţuite atât din văzduh cât şi de pe suprafaţa de joc, cedară pătrat cu pătrat, până când, nemaiavând unde să se retragă, se prăbuşiră secerați de furia inamicului. De undeva de sus, căzură peste Turnul alb, doi pioni care se sparseră în bucăţi mărunte, iar cioburile dispărură în neant. În urlete fioroase care păreau să iasă din suprafaţa de joc, Turnul se prăbuşi ca un castel de nisip.

Ar fi trebuit ca visul să se sfârşească aici, aşa se obişnuise tânărul din nopţile precedente. Însă tabla rămăsese atârnată în acel loc lipsit de lumină. Firicele de praf şi nisip rămase din piesele se rotiră haotic pentru câteva clipe şi apoi sculptară noi pioni ce căpătară figuri umane. Multe, atât de multe, încât nu mai aveau loc pe suprafaţa cadrilată. Lui Erin îi îngheţă sângele în vene când printre acele statui îşi recunoscu părinţii şi pe Zaira.

13

Când se trezi, observă că soarele răsărise de câteva ore bune. Corpul încă îl ardea, de parcă otrava pe care asasinul o înghițise în timpul visului pătrunsese cumva și în sângele lui. Îl cuprinse un sentiment de ușurare și bucurie văzându-și părinții, încercând să alunge imaginea lor de pe tabla de șah. Luară prânzul împreună, discutând despre ultimele vești din sat. Află care dintre holtei se căsătoriseră și cum le mergea viața de familie și se amuză, amintindu-și cum circulă veștile acolo în colțul acela izolat de lume. Fiecare știa ce face cel de lângă el, de parcă toți aveau o singură minte, toți erau atotștiutori. Se gândi că poate și el ar fi fost la fel dacă ar fi rămas acolo și se hotărî să plece mai repede.

De ce eu? Ce-s visele astea? Ce am eu cu ele? Și ce căutau Zaira și mama, și tata acolo? Ce-o face acum Zaira? Întrebările îi apăreau în minte ca ciupercile după ploaie. Inițial crezuse că acele vise sunt rodul unei imaginații prea bogate, ecouri ale dorințelor și jocurilor lui din copilărie, dar păreau mult prea reale. *Poate că cineva îmi trimite un mesaj.* Care era acesta, Erin nu putea să-l înțeleagă. Își pregăti în liniște calul de plecare, dar gândurile nu-i dădeau pace. Auzi pași îndreptându-se spre el și se hotărî să facă o încercare.

— Tată, ce crezi că sunt visele?

Bărbatul în vârstă îl privi nedumerit, fără să ştie ce răspuns aşteaptă fiul său de la el. Respirând greu, se aşeză cu greutate pe o piatră şi îl privi lung, cu ochii odinioară albaştri, acum de un cenuşiu spălăcit.

— Ce să fie? Nu m-am întrebat niciodată. Da' cred că ni le dă Tatăl. Cine ştie de ce... Ia de-ntreabă pe maică-ta. Ea e cu gânduri multe.

— Lasă, nu-i mai zic şi ei. Eram curios dacă tu crezi că au vreun scop, îi spuse Erin aşezându-se lângă el pe piatră.

— Io zic că dacă ni le dă Tatăl, are El un rost, da cine suntem noi oamenii să-l aflăm? Da' ce-ţi veni cu întrebări aşa?

Tânărul evită să-i răspundă şi alese să schimbe subiectul. Oricum, răspunsul, aşa simplu şi banal cum fusese, îl primi ca pe o confirmare a ceea ce gândea şi el. Ceva îi spunea că va primi răspunsul căutat, cât de curând. Dar până atunci, îşi luă rămas-bun de la părinţi, fără să-şi mai ascundă lacrimile de acéastă dată. Plecă grăbit şi când se depărtă suficient, aruncă o privire înapoi. *O să fiţi mândri de mine, vă promit asta!* Nu avea de unde să ştie că acele şase nopţi chinuite de vise aveau să fie ultimele dormite fără griji în căsuţa care pentru el reprezentase odinioară o lume întreagă.

14

Plecase la drum pe înserate, plănuise să ajungă în Cetate a doua zi de dimineață. Îi plăcea să meargă noaptea, să-și vadă umbra la lumina lunii, să simtă cum totul amorțește în jurul lui, căzând pradă somnului. Îl fascina liniștea în care până și gândurile răzlețe aveau propriul ecou, în care orice frântură de imaginație scăpată de sub control putea deveni aievea și te arunca în spaimele morții. El nu se speria, imaginația îi fusese jucăria preferată în copilărie, iar acest lucru nu se schimbase nici acum. Își plăsmuia propria lui lume, categoric mai bună decât cea din jur. Era Creatorul lumii lui, invincibil și atotștiutor. Cât timp era în lumea lui, nu prea îi păsa de cea de afară. Însă acum statuia și visele care îl bântuiseră se înfiltraseră și acolo, iar el era nevoit să le confrunte. Știa că nu se putea altfel. Așa își adună tot curajul de care era capabil și smuci frâiele calului, îndreptându-l spre râu.

Animalul părea să știe drumul, ca și cum ceva tainic îl ghida. E drept, trecuseră odată pe acea potecă părăginită, dar nu se așteptase la atâta siguranță din partea tovarășului său patruped. Poteca coti printr-un câmp ars, apoi deveni străjuită de o parte și de altă de sălcii plângătoare bătrâne, cu ramurile mângâindu-l pe spate și pe umeri. Tresări, iar inima fu cât pe ce să-i spargă pieptul când ceva ca o gheară îl prinse de după cap. Primul lui gând

fu că este apucat de un demon zburător, ca în vise, dar se liniști când observă că inamicul său nu era decât o creangă uscată. *Ce numele Tatălui caut aici? Să mor de frică pe coclaurile astea. Ce nebun s-ar plimba pe aici?* Îi atrase atenția silueta de piatră care se deslușea în fața sa. *S-o fac și pe asta!* își spuse tânărul și descălecă, lăsându-și calul să pască slobod.

Se proțăpi în fața îngerului sculptat și își repetă că nu are de ce să se teamă. Statuia i se părea acum mai mare decât și-o amintea, iar chipul îi era greu de ghicit din cauza întunericului. Se întrebă dacă ceea ce se auzea în urechile sale ca zgomotele a o sută de copite nărăvașe erau bătăile inimii sale sau veneau din pieptul dăltuit dinaintea sa. *Ce prostie, de unde-mi vin ideile astea? Cum să-i spun Zairei că mi-a fost frică de o statuie?*

— Nu mi-e frică de tine, să știi! Am venit să-ți arăt asta! *Și să-mi arăt și mie...*

Așteptă o clipă ca și cum ar fi trebuit să primească o replică. Pe spate, pe sub pelerina groasă cu care se învelise, și care îi era și așternut uneori, pielea se zburlise, iar pârâiașe de sudoare își găsiră făgașe către șira spinării. Însă nu se întâmplă nimic, nici un sunet nu răzbi dinspre prietenul lui de piatră. Prinse curaj și mai făcu un pas în față. Și încă unul.

— Cine sau ce ești tu? Ce vrei de la mine? Lasă-mă-n pace!

De ce mi se pare că o știu demult, mult mai demult decât ziua când am descoperit-o? Ce numele Ta...

Gândul i se frânse ca o pasăre lovită în zbor de săgeată atunci când observă o lacrimă izvorând dintr-o crăpătură

acolo unde ar fi trebuit să se afle irisul ochiului drept. O aură de tristeţe înconjura chipul îngerului, iar lui Erin i se puse un nod în gât. Întinse mâna să şteargă stropul adunat în pleoapa sculptată chiar dacă mintea îi trimitea semnale să nu o facă. Se aşteptase să fie rece, aşa ar fi fost logic, având în vedere materialul şi aşezarea lângă râu, însă fu surprins să descopere că era la fel de caldă ca o fiinţă umană. Un val de fierbinţeală îl pătrunse prin vârfurile degetelor şi îl făcu să închidă ochii.

Atunci revăzu totul. Fusese spadasinul care luptase pentru rege şi Cetate, fusese cavalerul care îşi făcuse drum cu lancea şi securea printre rândurile de nefiinţe. Fusese călugărul exorcist care spulberase în Templu călăreţii fantomă cu lovituri de toiag, fusese elementalistul în robă albastră care plutise în mijlocul armatei inamice şi fusese asasinul tăcut care se târâse prin mlaştini, aruncând cuţite mortale spre cercurile necromanţilor. Fusese mereu Erin, de fiecare dată un luptător. De fiecare dată având acelaşi scop, dar folosind alte arme. Şi fusese învins, oricum ar fi luptat. *Ţi-ai amintit cine eşti! Află cine sunt eu...*

Dacă ar fi fost lovit de un taur, Erin nu ar fi căzut în asemenea hal. Se târî pe coate înapoi, cu ochii măriţi în orbite. Luna răsărise şi urcase pe cer în dreptul statuii, însă omul nu avea unde să-şi vadă paloarea de pe chip. Picioarele se revoltară nevoind să-l mai asculte, în timp ce se depărtă sprijinit doar de mâini. Orbecăind prin iarbă, întâlni frâiele calului său şi se rugă să aibă putere să-l încalece. Şi dacă Tatăl asculta din când în când rugăciunile oamenilor, probabil în acel moment înţelesese că acel tânăr avea nevoie de ajutor.

N-ar fi putut spune cu precizie cât timp petrecuse lângă acea statuie, ar fi putut să fie câteva clipe sau ore, i se păruse că timpul își tulburase curgerea în acel loc. Și nici cât galopase până când simțise răsuflarea greoaie a animalului de sub el și reveni la mers normal. Mintea, încă șocată de ceea ce încerca să priceapă, se hotărî să scoată din cotloanele sale tot felul de gânduri întunecate. Iar acum, drumul coti pe marginea unui lac. Nu-i plăceau apele adânci și stătătoare. I se părea că acolo, în adâncuri, era cineva mereu gata să-l înhațe și să-l tragă la fund. Visase când era copil cum o mână scheletică ieșea de sub o suprafață mocirloasă și-l chema la el. Și oricât se chinuia, în acel vis, pașii îl duceau spre pieire. Acum, îl duseră mai departe, iar când vălul nopții începu să se destrame, întrezărirea primelor avanposturi ale Cetății i se păru lui Erin o binecuvântare.

15

Trecu pe lângă palisadele de dinaintea cetății cu bucuria celui care se pregătește să-și lase trecutul în urmă, sperând la un nou început. Puțini oameni aveau treabă în afara zidurilor, și nici unul nu-l întrerupse pe Erin în contemplarea măreței structuri care se ridica înaintea sa. Șanțul lat și adânc, care fusese golit în urmă cu o săptămână, era acum umplut de cele trei izvoare care curgeau din interior. În spatele albiei se ridica imensă, amenințătoare, dar fascinantă și seducătoare, noua lume a tânărului învățăcel. Intră pe porțile uriașe, străjuite de cei doi arcași de piatră cât trei bărbați așezați unul peste altul, cu săgețile ațintite spre un punct comun și inspiră adânc mirosul de pâine proaspătă, amestecat cu cel de mirodenii aduse de negustorii din toate colțurile lumii. Străzile începuseră să se anime, glasurile celor care încercau să-și vândă mărfurile se împleteau cu glasurile copiilor sau cu certurile femeilor. Lăsă în urmă șirurile circulare de tarabe, apoi podiumul de pe care Purtătorii Cuvântului anunțau hotărârile regale și coti spre drumul îngust la mijlocul căruia se afla Academia, iar în capăt, așezată special pentru a nu fi deranjată de tumultul Cetății, Marea Bibliotecă. Ocoli clădirea impozantă a Academiei, cu coloanele groase și sculptate cu scene din legendele pe care le studiase când abia învățase să citească și se îndreptă

spre una mai scundă, în care erau găzduiți cei care veneau pentru învățătură din alte colțuri ale regatului. Aceasta era aproape goală, întrucât printre cei de la sate se spunea că studiul este pentru călugări și pentru cei din Cetate, nu pentru omul de rând. Se îngriji de cal, iar apoi se îndreptă spre cămăruța care îi fusese oferită.

În timp ce urcă scările, își aminti de primul moment în care văzuse locul unde avea să-și petreacă următorii ani. Se chinuise o groază de timp să deschidă ușa cu cheia ruginită, fiindu-i oarecum frică de ceea ce putea fi de partea cealaltă. Nori de praf se ridicaseră când pusese piciorul pe scândurile care scârțâiau mai tare ca muzicanții ce cântau în fiecare seară la tavernele din apropiere. Patul, masa care trebuia să-i servească și pentru cină și pentru studiu, singurul scaun, toate îi păruseră cu mult mai vechi decât orice persoană pe care o cunoscuse el vreodată. Se îndreptase cu groază spre dulapul ferecat cu o încuietoare cât pumnul său și în timp ce o desfăcuse, sperase din tot sufletul că în spatele acelei uși, care nu mai avea nici măcar un vârf de unghie nescrijelit, nu se afla scheletul vreunui învățăcel ca și el, uitat acolo din anii trecuți. Acum nu mai era așa. Ușa se descuie cu ușurință, și îl întâmpină un miros cărți vechi, piele și de cerneală. Masa era plină de călimări, de pene de scris și foi goale care așteptau să fie umplute cu litere. Într-un colț, după ușă, tronau câteva tomuri groase despre călătoriile legendare ale lui Cano Șchiopul și Tyro cel Gras. *Casă, dulce casă, dac-ai știi cât mi-ai lipsit...* Se tolăni în pat îmbrăcat și reflectă la tot ce se întâmplase. Statuie, vise, necromanți, demoni zburători, cavaleri fan-

tomă, toate se învârteau în capul lui într-o învălmășeală, iar el, aflat în mijlocul lor, încerca să găsească o cale de ieșire. Se întrebă dacă în cărțile lui Cano și Tyro ar fi putut găsi ceva care i-ar fi putut fi util în toată această nebunie, dar imaginea zâmbetului cald al Zairei se așternu peste toate gândurile lui și-l călăuzi spre un somn adânc și aducător de pace.

16

Dormise o zi și o noapte până să-l trezească arșița și un straniu semnal de alarmă, care-l avertiza că nu are mult timp de pierdut, i se înfiltrase în minte. Fără să vrea, gândul îi zbură la bătrânul bibliotecar, care i se păruse un izvor nesecat de înțelepciune. De altfel, el îi recomandase și cele două tomuri mai groase decât cărămizile care se ghiceau pe sub spoiala de var alb a încăperii, însă Erin găsise mereu motive să se eschiveze de la citirea lor.

Aruncă pe el hainele cele mai bune și plecă pe jos spre Marea Bibliotecă. Chibzui îndelung dacă să-i povestească omului în vârstă despre vise, dar căldura îl moleși înainte să ajungă la vreo concluzie. Se opinti zdravăn să deschidă poarta exterioară a bibliotecii, întrebându-se dacă din acest motiv nu multă lume trecea acel prag. Așteptă câteva minute să-și recapete suflul în aerul răcoros din interiorul holului alcătuit din blocuri masive de piatră închisă la culoare. La capătul acelui mic coridor, oarecum stingheră, o ușă simplă și sărăcăcioasă era ultimul hotar între lumea oamenilor și cea a cărților. Erin se îndreptă spre ea, ca întotdeauna, cu o solemnitate apropiată de cea a unui maistru de ceremonii. O bucurie fără seamăn punea stăpânire pe el de fiecare dată când trecea acel hotar. La fel și acum.

Făcu primii pași pe lespezile reci, admirând încă o dată imensitatea acelui spațiu, iar ecoul îi multiplică și îi purtă

mai departe. În mod cu totul straniu, clădirea părea mult mai mare privită din interior. Nu era prima dată când avusese senzația asta, însă de fiecare dată când își propusese să o măsoare, se lovise de tot felul de obstacole. Își reînnoi această promisiune și își continuă înaintarea pe culoarul central care se desfăcea în lateral, ca o coloană vertebrală cu coastele sale, cu sute de rânduri lungi în care lumina pierdea bătălia cu umbra, din care rareori răzbăteau vreo urmă de praf. Ajunse în ceea ce el numise sală de lectură, un spațiu cu mese și scaune, ticsit de tot felul de cărți, străjuit de sfeșnice, torțe și lumânări. Ca de obicei, nu era nimeni. De cele mai multe ori, biblioteca era goală, iar mulți dintre învățăcei zăboveau doar pentru câteva clipe.

Cu inima făcându-i tumbe în piept și cu ochii căutând-o pe Zaira, se apropie. Ea se așeza mereu în același colț. Însă locul era gol, lumânarea groasă de pe masă – stinsă, iar firele de praf depuse erau semn că femeia nu mai fusese acolo recent. Erin își aminti prima lor întâlnire, printre rafturile ticsite. Amândoi, timizi, aruncând ocheade către cărțile pe care le alegea celălalt. Tânăra îi zâmbise, iar lui i se păruse că toată strălucirea stelelor năvălise în ochii ei. Și în timp ce el se gândea cum să i se prezinte, pentru că nu mai intrase niciodată în vorbă cu o femeie mânat de asemenea instincte, ea lăsase privirea, mușcându-și buzele și arătându-se tulburată. Înainte să se fâstâcească, Erin fusese salvat de bătrânul bibliotecar, care îl rugase să-i care un tom mare și mult prea greu pentru o persoană așa în vârstă. Îi mulțumise în gând sal-

vatorului de la un moment penibil şi, cu ceva mai mult curaj, se întorsese către raftul unde o văzuse ultima oară. Dar ea nu mai era acolo.

Îi reveni în minte panica, disperarea, golul din suflet de care nu ştiuse până în acel moment – acelaşi gol care îl încerca de fiecare dată când Zaira nu era unde spera el să o întâlnească – dar şi fericirea care pusese stăpânire pe el când o zărise cuibărită lângă o masă, adâncită într-o lectură. Mut de uimire, urmărise cum respiraţia umplea pieptul acela plăpând, cum globurile oculare cu irisuri întunecate ca miezul nopţii se mişcau alergând după şirurile de cuvinte, cum lumânarea aprinsă arunca umbre jucăuşe pe chipul încadrat de buclele ce îi cădeau pe umerii goi. Se proţăpise în faţa ei, încercând să găsească vreun motiv pentru a intra în vorbă, însă ea i se adresase de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna, invitându-l să citească împreună. Nu se aşteptase la asta, dar acceptase încântat. Mult mai târziu realizase că de o asemenea bucurie erau capabili doar copiii, nebunii şi îndrăgostiţii.

Paşi târşâiţi şi o respiraţie respiraţie greoaie îi întrerupseră şirul gândurilor, semnalându-i prezenţa celui pe care venise să-l vadă. Mai bătrân decât lumea, cum îi plăcea lui Erin să îl necăjească, cu părul alb şi barba la fel de ninsă, ambele vâlvoi, de parcă mereu îl bătea vântul, bibliotecarul îl întâmpină îmbrăcat, ca întotdeauna, într-o cămaşă albă, până în pământ. Cu privirea aspră şi ascuţită, dar cu ochii blânzi, tânărului îi păru o arătare ivită din poveştile copilăriei sau din cele cîteva picturi de pe zidul micului lăcaş de rugăciune din satul natal.

— Erin! Te-ai întors! Începusem să îți simt lipsa. De când ai plecat, nu a mai trecut nimeni pe aici, nici măcar tânăra ta prietenă, cu pisica ei mofturoasă...

— M-am întors de curând, am zis să trec să te văd, se roşi în obraji tânărul, forțat să recunoască şi celălalt motiv al vizitei. Însă răspunsul primit îl întristă. *Unde-o fi? Când nu ştiam nimic de ea, o găseam aici. Unde s-o caut?* Da, m-am întors de curând şi am avut o călătorie lungă şi ciudată.

Privirea moşneagului cu barbă îl aținti dezaprobatoare, iar tânărul se strădui să-şi dea seama ce spusese nelalocul lui. Fără sorți de izbândă, pentru că Zaira încă stăruia în mintea lui. Se mulțumi să ofteze şi să evite contactul vizual cu interlocutorul.

— Ciudată? Voi, oamenii, folosiți cuvinte stranii pentru lucruri pe care nu le înțelegeți. Lumea este mult mai mare decât ceea ce văd ochii voştri, ai uitat? Am mai vorbit despre asta, cu tine şi cu fata aia. Nu te uita aşa, copile! Mai bine-ai băga la cap...

Bătrânul deveni precipitat, pipăindu-se pe buzunare şi pe piept, unde Erin ştia că ține o cheie atârnată pe o bucată de sfoară. Panicat la început, se linişti când descoperi că înfăşurase bucata de ață cu tot cu cheie, pe încheietura mâinii drepte. Tânărul îşi înfrână cu greu un zâmbet. Îi era drag acest bunic care nu părăsise de ani de zile – sau cel puțin aşa se lăuda – incinta bibliotecii.

— Aşa, unde-am rămas? Ceva de ochi parcă... Cum spuneam, ei văd doar ce vreți voi să vadă. Ceea ce nu înțeleg, vă sperie şi le ignorați ca pe niște semințe ascunse sub preş. Şi uitați de ele până când vine ploaia. Şi-atunci în-

colțesc și cresc până în momentul în care nu mai pot fi stăvilite. Ignoranți...

— Deci iar filozofăm? Credeam că e prea târziu pentru asta, îl înțepă Erin. Exact ca un nepot năzdrăvan, nu pierdea nicio ocazie să-l sâcâie pe bătrân. *Mi-e așa de drag moșneagul, parcă-i un bunic pus pe sfadă. Dar parcă cere prea mult de la mine. Sper să nu mă-ntrebe iar dac-am citit poveștile alea de adormit copiii despre Cano Șchipul și grăsanul celălalt.* Credeam că petreci timpul în fața tablei tale de șah...

— Întotdeauna e timpul potrivit pentru filozofie și pentru șah, copile. Bagă bine la cap, eu n-o să fiu lângă tine să-ți amintesc. Șahul? Înseamnă strategie, să înțelegi cum gândește adversarul, să gândești în locul lui și, ca să faci asta, ai nevoie și de filozofie. Totul în viață este o partidă de șah, totul este o lecție de filozofie. Ține minte, am spus!

Zărind încrâncenarea de pe chipul bătrânului și cum i se zburliseră firele din barbă, tânărul regretă că fusese slobod la gură. Nu era prima dată când i-o lua gura pe dinainte și nici când își spusese că nu va mai face o asemenea greșeală. Și era convins că nu va fi nici ultima. Porni după bibliotecar, care se deplasa cu mers chinuit și adus de spate spre o masă cu tăblia în pătrate albe și negre, așa de uzată, că Erin se gândi că e acolo de la facerea lumii. Îl ajută pe omul în vârstă să se așeze pe unul din cele două scaune, la fel de vechi ca și masă. Deși nu le mai văzuse până atunci, ceea ce nu era ceva ieșit din comun, la cât de mare era biblioteca și cât de amorezat era el, avu un moment senzația că le știe de undeva. *Din*

vise? Alungă înfricoşat posibilitatea şi se aşeză pe celălalt scaun. Chinuindu-se cu cheia ruginită, bărbosul în straie albe scoase dintr-un sertar o pungă de piele pe care o trânti pe masă.

— Erin, spuse cu un timbru cald şi binevoitor, nu te judeca prea aspru. Sunt multe de învăţat şi nu toate sunt scrise în cărţi. Ce spun eu acum pare simplu, dar nu e. Nu lăsa nicio clipă să treacă. Nu se mai întoarce...

— Cum e cu şahul? se grăbi tânărul, ca în clipa următoare să mai adauge încă un lucru pe lista regretelor sale. Însă cel din faţa lui nu se arătă deranjat.

— Şahul... şahul te ajută să ştii în fiecare moment care îţi este visul, ce drumuri trebuie să parcurgi pentru el, şi ce trebuie să sacrifici ca să ţi-l îndeplineşti. Nu înţelegi încă, nu-i aşa?

Bătrânul scoase câteva piese din pungă şi le depuse cu grijă pe masă. Luă una în mână şi o deplasă înainte, ca şi cum ar fi deschis jocul.

— Imaginează-ţi că fiecare pion e una dintre dorinţele pe care tinerii de vârsta ta le au. Imaginează-ţi Caii ca fiind cei care ţin la tine – cei care îţi dau imbolduri sau ţi se pun de-a curmezişul. Imaginează-ţi că Nebunii sunt dorinţele tale cele mai ascunse pe care le ţii doar pentru tine... Turnurile, o casă cu pat cald şi pâine coaptă în vatră. Mă urmăreşti, da? Imaginează-ţi Regina ca pe o femeie care te aşteaptă în prag, cea care poate să îţi dea aripi să lupţi mai departe sau să te doboare cu o singură privire. Sau să te înjunghie atunci când se simte trădată. Şi să ştii de la mine că femeile nu o fac intenţionat, să nu uiţi asta...

În sfârșit un sfat pe care să-l pricep și eu. O fi supărată pe mine? Ochii îi rămaseseră ațintiți pe regină, iar bătrânul se oprise și aștepta răbdător. Erin se temu să nu i se ghicească pe chip ceea ce avea pe suflet, dar cel dinainte părea adâncit într-o altă lume.

— Iar tu, prietene, imaginează-ți că ești Regele. Tu ești cel care comandă. Tu ești stăpânul. Ești singurul care știe jocul pieselor, cel care face mutările. Decizi când și ce joci, când și ce să sacrifici. Poți avea totul sau pierde asemenea. Poți fi dintre aceia care trăiesc gândindu-se la consecințele alegerilor, sau poți muta orbește, lăsându-te prins în vâltoarea emoțiilor umane. Ține minte că în ambele cazuri poți să câștigi sau să pierzi. E foarte important asta. Ai înțeles, da?

— ...

— Acum mergi acasă și gândește-te la ce ți-am spus azi. Și citește ce ți-am dat eu, o să-ți fie de folos când nici nu te-aștepți. Ia și asta cu tine, o să-ți amintească de discuție.

Bibliotecarul îi puse în mână un obiect și îi închise pumnul. Din palma bătrânului, ucenicul simți cum un val de căldură și energie îi inundă trupul, făcându-l să uite de orice teamă sau oboseală. Revigorat, Erin privi spre ceea ce strângea între degetele încleștate și descoperi cu uimire un Nebun alb.

I se păru că i se ridică un văl de pe ochi. Ceea ce până în urmă cu o clipă era doar un joc, se preschimbă în esența vieții, o descriere a întregii existențe umane. Gândul îi zbură la părinții săi care își sacrificaseră toate mutările, iar acum rămaseseră nefericiți triști și goi. Se întrebă ce

piese pierduse el până atunci fără să-şi dea seama. Dintr-o discuţie cu un moşneag gârbovit de ani învăţase mai mult decât din toate cărţile studiate în ultimii ani. *Să nu mai judec după aparenţe. Se pare că azi am primit destule lecţii.* Îşi desenă mental o tablă de şah şi începu să aşeze câţiva pioni pe ea. Mai avea doar să-şi găsească un ţel şi poate, un adversar pe măsură.

Habar nu avea că undeva, într-un colţ îndepărtat al lumii, pioni ai unui adversar venit din cele mai îngrozitoare coşmaruri ale sale începeau să îşi pregătească propriul joc. Unul cu o miză mai mare decât tot ceea ce îşi închipuise oricine până atunci.

17

Zilele se scurseră lent și chinuitor, Erin pendulând între cititul cărților recomandate de bătrânul bibliotecar și gândurile la Zaira. Nu o aflase nici pe băncuța șubredă din spatele Marii Biblioteci, unde se opreau de obicei după ce-și luau la revedere de la bibliotecar, nici la ridicătura de pământ unde stătuseră tolăniți o noapte întreagă, uitându-se la stele și desenând pe cer. Nu o găsise nici în grădina Cetății, unde toamna ascultau frunzele uscate cum le trosneau sub picioare, sau unde el îi povestise vrute și nevrute iar ea îl privea tăcută. Femeia nu folosise niciodată prea multe cuvinte, însă nici nu avusese nevoie. Tânărul învățase să-i citească tăcerea, modul cum i se împleteau degetele subțiri după vreo șuviță de păr sau după cum pășea. Înțelesese că își încrucișa brațele sub sâni și încetinea pasul atunci când avea ceva pe suflet, că atunci când își mușca buzele ori era supărată, ori urma să se cuibărească strâns de el, și fiind mai mică de statură, își lipea urechea de inima lui. Și cel mai mult vorbea din priviri. Erin nu mai văzuse vreodată irisuri atât de închise și din care izvorau atât de multă lumină și fericire. Și nici care să usture atât de mult printr-o simplă încruntare, când pleoapele ușor închise transformau bucuria în foc mistuitor. Nu mai știa unde s-o caute, iar la Bibliotecă nu se ducea, pentru că îi era rușine să dea ochii cu bătrânul, până n-ar fi terminat de citit ceea ce i se ceruse.

Ce-o fi așa de important între foile alea murdare și prăfuite? Prima impresie pe care o avusese despre tomurile groase se preschimbase după câteva zile de citit în uimire, amuzament și fascinație. Însă tot nu înțelesese cum povestea lui Tyro, un brutar gras, răpit din greșeală de tâlhari, care, datorită ascuțimii minții și curajului izvorât din disperare și teama de moarte, ajunsese prin câteva tertipuri conducătorul bandiților, îi putea fi lui de folos cumva. Să se apuce de jefuit țărani și târgoveți prin codri nu era tocmai unul din modurile prin care voia să-și facă părinții mândri. Iar isprăvile lui Cano Șchiopul, un vânător care din întâmplare intrase într-o lume magică unde fusese nevoit să se lupte cu uriași, cu păsări de pradă de două ori mai mari ca el sau ființe cu cap de taur și trup de om, le consideră mai degrabă opera unui bard îmbuibat de băutură. E drept că i se păruse foarte minuțios modul în care eroul le urmărise pe bestii, le studiase slăbiciunile, le pregătise capcane, dar cum îl ajutau astea pe el? Nu venise la Academie ca să se facă un simplu vânător.

La ce mă ajută pe mine astea? îi stărui în minte când întoarse și ultima filă a poveștii vânătorului șchiop și parcă voi să întrebe figurina de șah care trona pe o stinghie deasupra patului. I se păru că acea piesă îl urmărea, de parcă bibliotecarul i-o oferise ca să fie cumva sigur că-și va îndeplini promisiunea. Nu se mai gândise în ultimele zile la visele avute când fusese acasă și de care nu-i povestise bătrânului și nici femeii care dispăruse de parcă o înghițise pământul, nici la statuia îngerului, însă imaginea Nebunului îi aminti de partidele de șah cu piese monstru-

oase şi jucători care nu se arătaseră vederii. *Ce-ar fi făcut Cano şi Tyro în acele bătălii? Sau dac-ar fi găsit ei statuia? Dar mai bine mă duc la bibliotecă, poate o fi venit Zaira....*

Intră val-vârtej în sala cea mare, plină de cărţi şi trânti cele două tomuri pe o masă, iar sunetul replicat de zeci de ori îl înfioră. După ceva clipe lungi de aşteptare, ecoul îi răspunse cu şoapta unor paşi care se apropiau. Ieşit din umbră ca o fantasmă din pereţi, bibliotecarul îi păru pentru o clipă drept de spate, cu faţa şi părul cuprinse de o strălucire caldă. Erin miji ochii, dar tot ce văzu era fiinţa gârbovită, care îţi târşâia picioarele cu greutate, cu faţă palidă şi păr alb ciufulit. Aşa cum fusese de când îl cunoscuse.

— Le-ai terminat? îi zâmbi moşneagul, de parcă răspunsul nu ar fi fost evident. Ce-ai înţeles din ele?

Învăţăcelul se aşteptase la asemenea întrebare, aşa că pregătise şi un răspuns. Se gândise tot drumul şi nu voi să dea greş.

— Că nu e întotdeauna nevoie de forţă şi că uneori o minte iscusită e mult mai de folos decât a avea muşchi şi sabie.

— Foarte bine, Erin, foarte bine! Poate n-ar mai fi nevoie de atâtea războaie. Sau dimpotrivă, cine ştie ce poate face o minte ascuţită pusă pe rele...

Tânărul aşteptă ca bătrânul să-i spună şi de ce insistase atât de mult ca el să citească acele cărţi, însă acesta porni încet printre rafturi, cu un sfeşnic aprins în mână. Erin porni după el, fără să ştie cum să formuleze întrebarea. Moşneagul se opri brusc.

— Erin, copile. Am nevoie de o favoare de la tine, dacă nu ţi-ar fi greu.

Vocea bibliotecarului era rugătoare şi serioasă. Chipul îi era vopsit într-o expresie atât de serioasă, încât învăţăcelul răspunse fără să se gândească prea mult.

— Pentru dumneata, orice... Aproape orice de fapt, spuse Erin cu simpatie şi zâmbiră amândoi.

— Să nu mai spui asta niciodată, cel puţin până nu auzi ce vrea celălalt de la tine. Până nu înţelegi ce vrea cu adevărat. Ai înţeles? Lumea are tendinţa să braveze. Toţi facem orice pentru cei din jur, pentru rege, pentru prieteni, cel puţin aşa zicem...

— Dar..., iar restul cuvintelor îi rămaseră mute, căci bătrânul ridică un deget în dreptul buzelor, semn că voia să fie ascultat în continuare. *Aşa mofturos o să fiu şi eu când voi fi ca el?*

— Toţi spunem cum am reacţiona într-o anumită situaţie până în momentul în care suntem puşi în faţa faptului împlinit. Şi atunci... atunci ne surprindem. Ne surprindem pentru că vedem că ne e cu mult mai greu să facem ceea ce ne dorim. Ne surprindem pentru că vedem că, atunci când vorbeam de situaţia respectivă, liberi şi detaşaţi, am fi făcut altfel. Ne surprindem pentru că vedem că nu mai gândim calm ci, uneori, luăm decizii cu inima. Ne surprindem pentru că vedem că, oricât de împietriţi am fi, oricâte armuri de zale am avea pe noi, vedem că mai există o urmă de îndoială, de nehotărâre... Hai să ne aşezăm aici, am obosit...

Erin descoperi că bibliotecarul mutase masa cea veche, n-ar fi trebuit să fie în acea direcţie. Şi nici nu o zărise decât atunci când ajunsese foarte aproape de ea. Îl ajută

pe bătrânul care gâfâia de oboseală și se așeză în fața lui. Din nefericire pentru el, lecția nu se terminase. Aruncă o privire furișă spre locul unde era sala de lectură, sperând să vadă licărirea vreunei flăcări din colțul în care se așeza întotdeauna Zaira. Totul era cufundat în beznă.

— Nehotărârea, continuă bibliotecarul, roade sufletele, dar este și ceea ce ne păstrează umani. Este cea care nu te lasă să te prefaci într-o statuie. Îți chinuie inima și mintea, te face să realizezi că încă ești viu. Și tot ea este cea care îți permite să speri că indiferent de ce vei face, într-o zi totul va fi bine. Că indiferent dacă vei lua o decizie greșită, într-o zi vei ajunge acolo unde ți-ai dorit să fii. Locul va fi același, drumul va fi mai lung sau mai scurt, cu mai multe sau mai puține ocolișuri, cu piedici care, în final, te vor face să te bucuri mai mult că ai ajuns...

Fără să-și dea seama, degetele lui Erin băteau nervoase în tăblia roasă de vremuri. Când deveni conștient de gestul său care trăda nerăbdare, deschise gura să se scuze, dar vorbele nu se legară între ele. Îi păru rău că fusese nerespectuos, mama sa îl învățase să fie îngăduitor când cineva discuta cu el. Sau măcar să se prefacă, descoperise el. Însă bătrânul nu se arătă deranjat. Chiar îl prinse de mână și se ridică peste masă, pentru a fi mai aproape de el, de parcă i-ar fi spus un secret.

— Erin, favoarea de care-ți ziceam... Ai putea rămâne peste noapte aici, să ai grijă de cărți? Eu trebuie să fac un drum și să știi că niciodată nu mi-am lăsat comorile singure. N-aș putea să le las fără să aibă pe cineva care să le țină de urât. Ele sunt ca voi, ca noi, adică. Cărțile au su-

flet, ştiai? Şi la fel ca şi oamenii, ele se deschid cu adevărat doar în faţa celor care îşi doresc să le descopere, celor care stăruiesc să le înţeleagă. Pe unele trebuie să le citeşti de zece ori şi de fiecare dată vei găsi un alt sens... Poţi face asta pentru un bătrân ca mine?

Cum să n-o fac? Dacă e doar să stau... Bine că nu mă pune să le şterg de praf sau să le mut de pe un raft pe altul, nu mi-ar fi ajuns două vieţi. Ce mai voiam să-l întreb?

18

Rămas singur, Erin se plimbă printre rafturile cele mai apropiate de locul înțesat cu mese și scaune pe care îl numise pompos sală de lectură. Majoritatea torțelor se stinseseră, doar lumânarea sa arunca contururi vagi peste coperțile prăfuite, unele poate neatinse de ani întregi. Crezu că merge fără nici un rost, când conștientiză că pașii îl purtară fără voia lui spre locul unde o întâlnise prima dată pe femeia misterioasă pe care, oricât a fi vrut să și-o scoată din minte, tot găsea ea un cotlon în care să se ascundă. Gândul îi zbură spre seara Balului de terminare a studiilor, înainte să plece din Cetate. Aceea fusese ultima seară petrecută împreună.

Erin se pregătise pentru bal toată ziua: își îndreptase hainele de sărbătoare, așa cum știuse el mai bine, încercase să-și aranjeze părul vâlvoi în luciul stins al unei tăvi de metal, exersase câțiva pași de dans, executați atât de stângaci încât aproape că își rupsese un picior. Ajunsese în sala de ceremonii, iar ochii săi măturaseră toată încăperea, când simțise cum o boare caldă venise dinspre scara străjuită de mici coloane împodobite cu ghirlande de flori. Prima care apăruse pe trepte fusese Fortuna, pisica cea neagră, mereu gata să se azvârle la gâtul celui care ar fi îndrăznit să se apropie de stăpâna sa. Tânărului i se păruse cu totul ieșit din comun numele felinei, dar

rămăsese şi mai surprins când Zaira îi spusese că însuşi acel ghem de blană şi-l alesese. Nu ceruse alte explicaţii, pentru că ştia că ea nu i le-ar fi dat. Apoi, timpul rămăsese la fel de încremenit ca şi el. Nu ştiuse dacă muzica amuţise pentru toată lumea sau doar pentru el. Rochia neagră şi părul ondulat lăsat peste umerii goi, onixul din privirea Zairei şi zâmbetul larg pe care i-l adresă, păreau desprinse din poveştile pe care le citise Erin când era mic.

Auzi un zgomot înfundat şi tresări. Ceva ca un fâlfâit de aripi, ca un ecou stins, îi întrerupse şirul gândurilor. Se făcuse tot mai întuneric, tot mai multe dintre făclii se stinseseră, iar teama că cineva s-ar putea ascunde în întuneric îi încolţi în suflet şi îl făcu să se îndrepte spre locul unde stătea de obicei şi citea împreună cu Zaira. Lăsase acolo candele, torţe şi lumânări aprinse, ca o insulă de strălucire în mijlocul abisului. Ieşi cu paşi mari pe culoarul central şi se îndreptă cu nerăbdarea unui fluture de noapte care se năpusteşte spre lumină. I se păru că aude încă o dată o bătaie îndepărtată de aripi şi îşi întoarse privirea. Undeva, unde ar fi trebuit să fie beznă, sclipi o lumânare.

Îi apăru într-un colţişor al minţii tabla de şah pe care şi-o imaginase după discuţia cu bătrânul şi îşi aminti ceea ce îi spusese acesta despre alegeri. Ştiu că trebuia să ia o decizie. Un fir subţire de lumină îl atrăgea spre coridorul pe care bibliotecarul i-l interzisese cu desăvârşire. Chiar îi spusese de mai multe ori să nu se ducă acolo, aţâţându-i şi mai mult curiozitatea. Ce secrete să se afle acolo? Îi trecu prin cap că ar putea fi urmărit. *Fie ce-o fi! Bătrânul*

n-are de unde ştii. N-o să moară nimeni dacă aş arunca o privire...

Nu avea de unde să ştie că tocmai luase încă o decizie care îi hotărâse destinul. Închise ochii ca să-i obişnuiască cu întunericul şi făcu aşa primii paşi. Pe măsură ce se apropia, i se păru că inima îi bătea tot mai tare, iar picioarele parcă-i erau trase înapoi de pietre de moară. Ajunse la capătul coridorului şi constată cu uimire că acolo se găsea un singur raft, iar în mijlocul lui trona o carte groasă, cu coperţi cu fir de aur, plină de colb. Cu respiraţie întretăiată, îi pipăi conturul, întocmai cum face un amant cu trupul fremătând al iubitei, simţindu-i fiecare încreţitură. *Poate ar fi mai bine să plec. Dacă bătrânul mi-a interzis, poate că aşa trebuie să fie.* Făcu un pas înapoi, de parcă un pericol neaşteptat îi ieşise în cale şi începu să şovăie. *E doar o carte, pentru numele Tatălui, cât de laş pot să fiu?*

Până la urmă, curiozitatea fu mai puternică. Nu ştia că destinul său fusese să ajungă la carte şi că el trebuia să decidă dacă o va deschide sau nu. Şi nici că el va avea un rol important în bătălia ce avea să vină. Iar dacă ar fi fost cufundat în visare, poate ar fi văzut că pe tabla de şah cu figuri ciudate, cu cei doi adversari care nu se făcuseră încă văzuţi, lângă pionii albi, începea să se contureze figura unui Nebun.

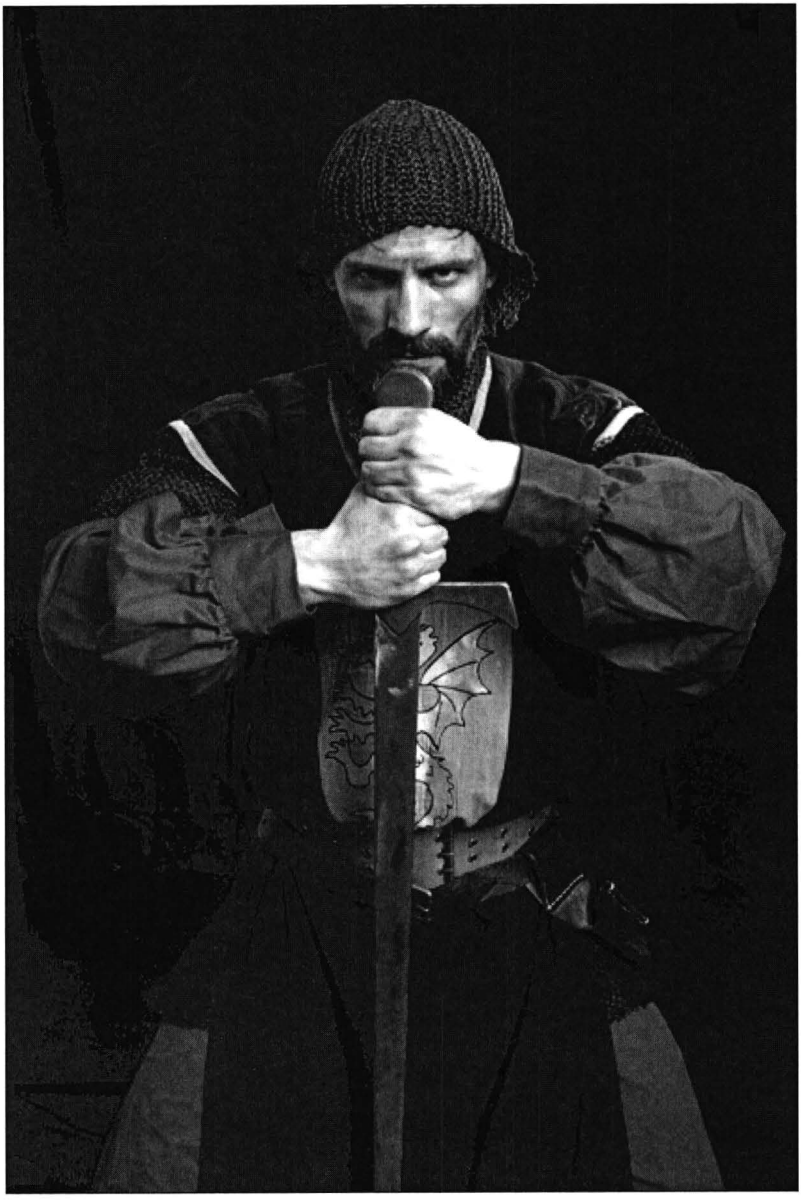

UNIȚI, PUTEM ÎNVINGE! SINGURI, MURIM!

19

Erin părăsi biblioteca înaintea zorilor, fără să-l mai aștepte pe bătrân. Ceea ce descoperise în cartea interzisă îi tulburase mințile. Răsfoise cu respirația întretăiată acele pagini unde citise tocmai bătăliile pe care le visase el. Nu își imaginase niciodată lumea ca fiind doar o tablă imensă de șah pentru doi jucători. Câte o partidă la o mie de ani, în urma căreia învingătorul distrugea lumea învinsului. Iar sufletele zdrobite în luptă primeau o nouă șansă, treceau prin vieți, prin corpuri, prin locuri necunoscute, pentru a ajunge din nou pioni într-un alt joc.

De ce eu? își repetă poate pentru a mia oară în cele două zile de când aflase din „Cartea Veacurilor", așa cum era scris pe interiorul copertei, despre cele șase distrugeri ale lumii de armata Stăpânului Întunericului. De fiecare dată când închidea ochii i se derulau în minte scenele pe care le văzuse în vis, imaginea Necromantului din desenele

de pe paginile neîntoarse de sute sau mii de ani. *Din miile şi miile de fiinţe vii, războinici şi cavaleri neînfricaţi, de ce eu, un ţăran?*

Regretă, tot pentru a mia oară, curiozitatea avută şi se gândi dacă nu ar fi fost mai câştigat să fi rămas un ignorant. Dacă ar renunţa la tot şi s-ar întoarce lângă ai săi? Precis l-ar primi cu braţele deschise. *Aş putea trăi cu asta? M-aş putea minţi în fiecare zi că vom prinde şi alte răsărituri de soare, ştiind ce ni se pregăteşte? Ştiu că sunt laş, dar pot să stau liniştit când ştiu ce vine către noi?*

Se învârti prin cameră ştiind că trebuia să ia cea mai importantă decizie din viaţa lui. Nu-i plăcea să facă asta. Până acum toate alegerile le făcuse încercând să scape de ceva, nu îmboldit de vreun ideal măreţ. *E o simplă coincidenţă, se întâmplă şi altora să viseze tot felul de isprăvi. Iar cartea aia putea s-o deschidă oricine. Moşneagul o fi vrut să-mi facă vreo farsă. Mă duc să-i spun să se lase de glume.*

Din pragul uşii aruncă o privire către camera care îl adăpostise în ultimii ani. Avu straniul sentiment că nu îi mai aparţinea, că locul lui nu mai era acolo. Se simţi dezrădăcinat, pierdut, ca o frunză purtată în bătaia vântului. Masa scrijelită nu-i mai spunea nimic, cele câteva cărţi prăfuite zăceau aruncate într-un colţ, iar de pe o poliţă piesa de şah primită de la bibliotecar părea să îl sfideze. Oftă zgomotos şi făcu primul pas dincolo de prag.

20

Auzind ecoul pașilor săi pe culoarul Bibliotecii, Erin se simți ca un șoarece în capcană. Șoapte păreau să se ridice de pe culoarele întunecate, să coboare din cupola înaltă, să îi deschidă calea spre locul unde se găsea bibliotecarul. Îl găsi la masa cea veche, aplecat asupra unei cărți, la lumina unei lumânări. Când se apropie, tânărul observă că ceea ce studia bătrânul era chiar cartea pe care o dechisese el. Cartea Veacurilor? *Oare știe? Să nu mă pierd cu firea.*

— Erin, copile! Te-ai întors. Credeam că te-ai supărat că te-am lăsat singur.

Moșneagul era în continuare absorbit de paginile vechi, iar Erin nu putu să vadă pe chipul său vreo urmă de supărare. Lumânarea îi mai arunca umbre pe chip, făcându-l uneori mai sever, alteori mai blajin.

— Știi, bătrâne prieten... Vreau să-ți mărturisesc ceva. De două zile mă gândesc dacă să-ți spun sau nu. Și nu știu dacă mă tem mai rău de ceea ce pot pierde sau de ce aș putea afla.

Sfeșnice și torțe se aprinseră pe culoarul central al Bibliotecii. Deși nu se vedea nimeni, iar ecoul nu îi aduse nici un sunet la urechi. Bătrânul închise cartea cu zgomot, făcându-l pe Erin să tresară.

— Doar cei ce nu încearcă sau nu riscă pierd întotdeauna, copile. Dacă încerci, câștigi sau pierzi, dar ai sufletul

împăcat. Dacă vei câştiga, sufletu-ţi va creşte de bucuria de a-ţi fi realizat visul sau simplul lucru material pe care ţi-era frică să crezi că-l poţi obţine. Şi, cu sufletul plin, vei pleca spre alte vise.

Erin vru să deschidă gura, însă tocmai atunci îşi aminti că îşi promisese să nu se mai grăbească, să asculte fără să întrerupă. Ştia că bătrânul nu îşi terminase prelegerea.

— Iar dacă vei pierde.... dacă vei pierde, vei cădea în genunchi, cum fac toţi oamenii, vei striga că viaţa nu e dreaptă, iar sufletu-ţi se va întări, pentru că vei şti că te aşteaptă şi alte bătălii. Important este ca la sfârşitul vieţii să ai mai multe victorii decât înfrângeri, Erin. Ai înţeles? Mai multe victorii decât înfrângeri. De ce te uiţi aşa?

— Am... am înţeles, veni un răspuns chinuit de pe buzele învăţăcelului, care încă se străduia să vadă unde voia să ajungă bibliotecarul cu predica lui. *Răbdare, trebuie să învăţ şi asta. Oare se vede pe faţa mea că mă uit ca un neghiob?*

Bibliotecarul îşi făcu de lucru, ştergând cu o mânecă a cămăşii lungi coperţile pline de praf. În mod straniu, colbul dispărea, dar haina rămânea tot albă şi curată.

— Unde rămăsesem? Ah... Singurii care pierd, copile, sunt cei care nu riscă. Ei evită orice bătălie, spunând că nu este a lor, că se pregătesc pentru alta mai mare. Caută mereu scuze. Mereu se mint la fel, fără să-şi dea seama că timpul trece şi că nu vor fi niciodată nici învingători, nici învinşi, ci doar pe fugă. Sufletele lor nu vor cunoaşte nici bucuria izbândei, nici durerea eşecului, purtând cu ele goluri pe care nu vor avea cu ce să le umple. Aceia vor ajunge să se uite înapoi, în ultimul ceas, şi să se întrebe

de ce nu s-au trezit, de ce nu au dus măcar o luptă. Şi vor pleca trişti, obosiţi, cu durere şi regret, lăsându-şi în urmă visurile, aruncate în mocirlă şi călcate de copitele cailor...

Moşneagul ăsta ştie mereu ce să-mi spună, parcă-mi citeşte gândurile. Un fior i se înfiripă încet în suflet întrebându-se dacă, într-adevăr, putea face acest lucru. Deşi îl cunoştea de câţiva ani, abia acum realiză că nu-i ştia numele. De fapt, toată lumea îl pomenea ca „bătrânul bibliotecar".

— Erin, te rog, du cartea asta unde-i este locul şi întoarce-te. Eu te aştept aici, avem de vorbit ceva foarte important.

Cu noduri în gât şi cu cartea în braţe, Erin se îndreptă, cu paşi mici, ca un condamnat la moarte, către locul sentinţei. *Ştie!* Ororile dintre acele coperţi şi din cele şase vise îi năvăliră în minte, iar imaginaţia începu să lucreze împotriva sa. Fiecare pas îi aducea un posibil sfârşit pentru cei dragi. Mama sa ucisă de armata morţilor vii, tatăl său rupt în bucăţi de un demon zburător. Ambii părinţi, îmbrăţişaţi, transformaţi în scrum de un călăreţ-fantomă. Zaira îngenuncheată, cu sufletul smuls de un vrăjitor blestemat. Ploaie de foc peste părinţi şi Zaira, care întindeau mâna spre el, cerându-i să îi salveze. *Nu. Nu, nu pot sta degeaba.* Îşi aminti brusc că în Cartea Veacurilor mai erau câteva pagini goale. Rămăsese un capitol nescris.

21

Când se întorsese, se așteptase ca bibliotecarul să nu mai fie acolo. Se înșelase. Bătrânul era acolo, aplecat asupra mesei sale străvechi, ca o tablă de șah. Scosese din sertar piesele de joc și începuse să le așeze, căzut pe gânduri. Apropierea lui Erin îl aduse în prezent.

— Copile, numele nu e nimic, dacă pentru tine și ceilalți nu înseamnă nimic. Dacă ceilalți nu îl pomenesc cu recunoștință și admirație, cu prietenie și respect, nu are nicio valoare. Eu am mai multe nume, pe unele le-am și uitat de atâta timp. Te întrebi cine sunt. O să afli când ne vom revedea. Întrebarea care ar trebui să te macine este cine ești tu?

Așadar știe. Și nu e supărat. Ca și cum se aștepta. Și chiar pare mulțumit că am făcut asta. Cine sunt eu?

Într-adevăr, acel bătrân îi citise gândurile. În loc să fie panicat, Erin simți cum un val de liniște și pace interioară îl cuprinde. Tabla de șah îi apăru în minte, iar el se privi cum stătea la marginea ei. În mijlocul suprafeței de joc erau mii de oameni înghesuiți, care se transformară în fum, rămânând doar Zaira. În spatele lui, în afara jocului, erau statuia îngerului și bătrânul. Închise ochii și puse un picior înainte. Nu mai era un copil slab și laș.

— Tocmai m-ai ajutat să-mi dau seama, prietene. Voi risca. Voi risca fără îndoială, pentru că ceea ce mă macină

nu mă afectează doar pe mine. Ci şi pe tine, pe toţi cei dragi, pe toţi cei la care ţin. Şi pe toţi pe care îi cunosc sau nu, pe tot ceea ce este viu.

Ochii bibliotecarului străluciră puternic în lumina lumânării. Umbra sa, aruncată pe un raft doldora de cărţi, i se păru tânărului că nu se potriveşte deloc staturii mărunte şi cocârjate a celui din faţa sa. Mai mult, Erin observă că întâi umbra se ridică în picioare şi abia apoi şi proprietarul ei. *Oare sunt nebun? Altădată aş fi luat-o la fugă.*

Acum ştia că nu are unde să fugă, singura soluţie era să meargă înainte.

— Voi alege să lupt, orice mi-ar rezerva viaţa. În unele dintre cărţile tale scria că pentru un luptător nu contează neapărat victoria, ci modul în care luptă, fiorul încleştării, faptul că nu ştie dacă îşi va doborî adversarul sau va fi el doborât. Şi că simte că trăieşte abia când viaţa îi atârnă de un fir de păr.

— Aşadar, ţi-ai dat seama cine eşti. Voi, oamenii, sunteţi luptători, doar că uneori vă pierdeţi în tot felul de temeri şi de griji. Ai deschis Cartea Veacurilor, nu-i aşa?

— Da, am făcut-o.

Erin nu mai simţi teama şi ruşinea pe care le încercase mai demult. Spatele şi umerii îi erau drepţi, privirea îl fixa pe bătrân, iar mâinile i se încleştaseră ca nişte gheare. Spre surprinderea lui, bibliotecarul nu se arătă câtuşi de puţin deranjat că îi fusese trădată încrederea. *Ştia că voi face asta. Ştia şi ce voi alege?*

— Ai riscat. Cu siguranţă te-ai gândit şi la consecinţe. Ştiai ce rişti să pierzi. Aveai de ales dacă să recunoşti sau

să rămână una din tainele tale. Ai ales să riști și să-ți asumi decizia. Ai câștigat o bătălie fără să îți dai seama. Însă mă tem că vor urma altele, care nu vor fi atât de ușoare.

— De ce eu? Știi și de vise?

Nu primi niciun răspuns, dar nici nu întrezări vreo urmă de mirare pe fața interlocutorului său. Lucrurile începeau să se lege. Printre miile de țesături ale sorții, lui îi fusese destinat să descopere statuia, să fie chinuit de acele vise, să deschidă acea carte. Nu mai conta de ce și cum. Al șaptelea capitol trebuia scris, iar el avea un cuvânt de spus în desfășurarea lui. Și în mod clar, nu putea asista nepăsător la moartea celor dragi. Trebuia să lupte, să învingă. Sau să moară încercând. Iar faptul că nu vedea nicio altă posibilitate îl făcea mai hotărât.

— Bătrâne, simt că trebuie să fac ceva, dar mi-e teamă că sunt prea mic pentru ceea ce vine. Dar nici nu pot să aștept trecerea timpului, lăsând totul să vină de la sine. N-am de gând să mă las învins când nici n-a început lupta. *Dacă voi câștiga, salvez lumea, dacă nu...*

— Erin, copile, fără să îți dai seama, ai pornit pe drumul tău. Nu știi unde te va duce, ce te așteaptă, dar atâta timp cât ești încredințat că ești pe drumul cel bun, nimic nu trebuie să te oprească. Chiar de te crezi mic, să știi că fiecare hotărâre pe care o iei nu te afectează doar pe tine, ci și pe cei din jur. Sunt oameni pe care nu i-ai cunoscut sau nu îi vei cunoaște vreodată. Și află de la mine că un gest mic poate schimba o lume. Acum du-te acasă și te odihnește, eu am de scris o scrisoare. Hai, du-te, du-te! Unde am lăsat pana de scris?

22

Dacă știu că acel Rău vine și nu fac nimic, sigur vom fi distruși. Doar trag de timp, așteptând inevitabilul. Și parcă-i mai simplu să merg în întâmpinarea morții, decât să o aștept la fiecare colț. Dacă lupt, măcar am o șansă. Nu pot să stau și să privesc cum ai mei și Zaira... Oare pe unde umblă femeia asta?

Câteva zile, prins în tăvălugul revelațiilor, uitase de ea. Acum, se simți mai singur ca niciodată. Găsise un scop, o misiune, ceva după care tânjise, fără a-și dea seama, încă din copilărie. Și ar fi avut nevoie de Zaira, să fie lângă el, cum fac nevestele oamenilor. Ar fi vrut s-o caute, dar nu știa unde. De fiecare dată când Erin adusese vorba de părinți și locurile în care crescuse, încercând s-o iscodească, pisica ei ciudată se zburlea ca la un inamic, iar femeia tăcea și se uita undeva în sus. *Asta e, o să vină ea. Dacă voi supraviețui, o voi căuta pe tot pământul. Dacă nu, n-o să-mi mai pese.*

Cu inima grea, se odihni câteva ore și, înainte să răsară soarele, cu ochii cârpiți de somn, își luă calul și plecă spre bibliotecă. Încercă să-și amintească de toate sfaturile pe care i le dăduse bibliotecarul, abia acum începuse să le priceapă sensul, și fu convins că acele discuții avuseseră rolul de a-l pregăti pentru această încercare.

Ajunse în fața Marii Bibliotecii, care îi lăsă impresia, în acel moment, că atinge cerul. Nori groși, aducători de

ploaie şi tristeţe se apropiaseră, dornici să fie martorii acelei întrevederi. Ca niciodată, bătrânul cu cămaşă albă îl aştepta în faţa uşilor închise. Erin înţelese. Acel spaţiu îşi îndeplinise menirea, trebuia să se rupă de el. Rămânea în urmă, alături de casa părintească, de visul lui din copilărie de a construi o cetate, de zilele chinuitoare de la Academie şi de serile petrecute cu Zaira. Clipe ce nu se vor mai întoarce. Trecutul lui era doar ecoul unui viitor ce se apropia şi era plin de întuneric. Nu era loc de bucurie, ci mai degrabă de durere, suferinţă şi tristeţe. De singurătate. Totuşi, în adâncul sufletului său chinuit, se încăpăţâna să ţină ascunsă o fărâmă de speranţă, ca un pâlpâit firav de lumânare.

— Erin, copile. Te aşteptam. Ţi-am pregătit o scrisoare pentru rege. Dacă pleci acum, vei ajunge până la apus. Dacă nu greşesc, o să-l găseşti şi pe Maestrul cavalerilor.

Altădată tânărul ar fi fost surprins ca un simplu bibliotecar să ştie ce face regele. Acum avea însă o altă preocupare. *Cum să mă primească regele tocmai pe mine, un copil de ţăran? O să ajung în temniţă, bătut zdravăn, de cum o să deschid gura în faţa primului străjer.*

— Aşa, ai grijă să n-o pierzi. Şi ca să nu ai probleme, ia sigiliul ăsta cu tine.

Ochii bibliotecarului erau blânzi şi strălucitori când mâna lui caldă o strânse ferm pe cea a tânărului, punându-i în palmă cele două obiecte. Dacă cineva i-ar fi văzut, ar fi gândit cu siguranţă că avea în faţă un bunic mândru de isprăvile nepotului său.

Erin ar fi vrut să spună ceva, însă niciun cuvânt nu i se păru potrivit pentru acel moment. Ştia că bătrânul putea

cumva să-i citească gândurile, înțelesese că nu era un simplu bibliotecar, așa cum toată lumea credea. Îl îmbrățișă pe cel din fața sa, încercând să oprească o lacrimă cu dosul palmei, și încălecă fără să se uite înapoi.

— Tinere, pleci așa, fără să-ți iei sabia? Ai uitat-o aici acum câteva zile. Ai grijă să nu-ți uiți și capul pe undeva. O să ai nevoie de el...

Oare chiar așa să fie? Acum câteva zile o aveam acasă. E drept că am uitat cu totul de ea, dar moșneagul are dreptate.

— Și ia și ăsta cu tine. O să te ajute să nu uiți cine ești.

Una din mâinile întinse către Erin ținea sabia pe care o primise de la bătrânul soldat care îl antrenase, iar în cealaltă trona o piesă de șah. Un Nebun. Același pe care îl primise cu câteva zile în urmă și-l lăsase pe polița de deasupra patului.

Un zâmbet plin de înțelesuri se ivise pe fața bătrânului, iar tânărul îi răspunse la fel. Erin dădu pinteni calului, fără să se uite înapoi.

Îl aștepta un nou început.

23

Bătrânul avusese dreptate. Nimeni nu îi pusese prea multe întrebări când le prezentase sigiliul. Erin se întrebă dacă străjerii chiar recunoșteau acele simboluri care păreau să fie un înscris într-o limbă necunoscută, sau pur și simplu lăsau să treacă pe oricine avea un asemenea obiect. Ajunsese la curtea regelui Farimir cel Înțelept, cum i se spunea, și fusese impresionat de simplitatea care îl întâmpinase pe holurile palatului regal. Își închipuise că totul trebuia să respire a lux și bogăție, se așteptase la multă poleială și mult aur, dar nici pe departe așa ceva.

Bun, am ajuns până aici. Ce fac mai departe? Ce să-i spun eu regelui? Dacă-i zic de visele mele și de statuie, o să atârn în ștreang sau cu capul într-un coș, lângă picioare.

Regretă că nu-i trecuse prin cap să deschidă scrisoarea, ar fi trebuit să fie curios ce avea un bibliotecar să-i transmită conducătorului. Nu era deloc normal ca un supus să se adreseze direct majestății sale, fără mijlocirea unuia dintre funcționarii regali. Iar el tocmai încălca acea regulă. Se și imagină legat zdravăn la mâini, târât prin locurile publice și biciuit în piață. Evident, dacă ar fi scăpat atât de ușor. Simți un nod în gât și începu să șovăie, când gărzile îl conduseră spre sala tronului. Văzu ușile închizându-se în urma sa și pricepu că nu mai e cale de întoarcere. Pipăi buzunarul cu scrisoarea, iar mâna atinse

suprafaţa rece a piesei de şah. Un val de linişte se lăsă asupra lui.

Iată-l şi pe Farimir cel Înţelept. Sper că suficient de înţelept să asculte ce-i spun eu. Sau măcar, suficient de nebun.

Bărbatul de pe tron era îmbrăcat într-o haină ternă, lipsită de strălucirea pe care o afişau dregătorii săi. O coroană subţire, aşezată peste o frunte înaltă, încercuind şuviţe care albe începeau să câştige bătălia cu cele negre, era singurul indiciu că acel om de statură medie era suveranul. Un funcţionar cu cap pleşuv, şi cu o figură de nevăstuică se apropie de Erin şi îi preluă scrisoarea, în timp ce îi şopti să stea îngenuncheat până când regele îi porunceşte altceva.

Jumătatea de oră care urmă fu cea mai cruntă din viaţa lui. Întrezări chipul regelui schimbându-şi culoarea de mai multe ori. Mâinile monarhului începuseră să tremure şi pe figură îi apăruse îngrijorarea. Se ridicase de pe tron şi se plimba încolo şi încoace, lăsând să se vadă un mers şchiopătat şi un picior mai lung decât celălalt. *Ce i-o fi scris? De-aş pleca de-aici cu capul tot pe umeri.* O ditamai namila, ca o statuie de fier, se îndreptă zăngănind spre rege şi luă din mâna întinsă a acestuia scrisoarea. După statura impozantă şi simbolul de pe mantie, nu putea fi altcineva decât Maestrul Cavalerilor, aşa cum prevăzuse bibliotecarul. Cei doi bărbaţi schimbară câteva şoapte, apoi vocea dură şi puternică a colosului forjat în metal ceru tuturor să părăsească sala tronului. Toţi, mai puţin Erin.

— Ridică-te, tinere! îi zise regele pe un ton părintesc. Formalităţile sunt pentru oamenii care judecă lumea după

aparențe. Eu nu sunt genul acela de rege, însă uneori sunt silit să mă prefac, să nu-mi zăpăcesc supușii. Unii dintre ei sunt atât de blocați în vechile orânduieli, încât cred că s-ar revolta dac-aș încerca să le schimb. Cine ești tu și cine ți-a dat scrisoarea asta?

Lui Erin i se luă o piatră de pe inimă. După cum i se adresase Farimir cel Înțelept, pricepu că avea ocazia să plece de acolo pe picioarele lui și în libertate, iar asta îi dădu și mai mult curaj.

— Numele meu, Majestate, este Erin, iar părinții mei sunt oameni simpli dintr-un sat aflat la o zi de mers călare de aici. Am venit să studiez în Cetate și acolo l-am cunoscut pe cel care mi-a dat scrisoarea. Un bătrân bibliotecar.

Fața regelui se lumină și un hohot de râs umplu încăperea, fiind amplificat de cupolele și arcadele de piatră.

— Bibliotecar? Ar fi trebuit să-mi închipui. A fost tot timpul aici. Nu ai idee cine este bibliotecarul ăsta, nu?

Expresia de pe fața tânărului fu suficientă pentru monarh să înțeleagă răspunsul. Se așeză greoi pe tron, cu coroana în mână și oftă zgomotos, ca un om prins între ciocan și nicovală.

— Erin ziceai că te cheamă, nu? Ascultă, Erin... Cu toată puterea pe care oamenii și sângele strămoșilor mi-au oferit-o, nu am dreptul să-ți spun asta. Tu trebuie să descoperi totul. Cu sufletul, cu mintea, cu inima. Prin curaj, durere sau suferință. Sunt mai multe căi care duc la același rezultat. Dar ai grijă, pentru că unele pot duce spre pierzanie. Pricepi, tinere?

Și pentru că niciun răspuns nu veni, tot regele continuă:

— El mi-a scris despre visele tale. Mi-a scris despre ceea ce urmează să vină. Despre armate care se ridică din morți și rad totul în urma lor. Despre vrăjitori întunecați care distrug cu o simplă atingere și care pot să despartă sufletele de corpuri. Despre fantome care trec prin ziduri și demoni înaripați care te prind în gheare, te ridică înspre cer și te rup în bucăți. Cum în numele Tatălui lupți cu așa ceva?

— Majestate, cum poți să crezi așa ceva? izbucni gigantul de metal cu mâna pe mânerul sabiei. Ce oameni nebuni trimit asemenea scrisori regelui? Ia zi, țâncule, n-ai ceva de studiat pe la Academie sau de arat ogoare cu tac-tu?

— Maestre, dă-i pace! Da, cred, pentru că știu cine este cel care a trimis scrisoarea. L-am întâlnit demult, exact când aveam mai multă nevoie de ajutor. Și mi-a spus că atunci când va fi momentul, cineva o să vină cu acest sigiliu. Erin, el spune că tu ești cel mai în măsură să oprești răul ce vine...N-am altă soluție decât să am încredere.

Ceea ce se petrecuse i se părea lui Erin de-a dreptul ireal. Regele nu crâcnise nicio clipă în a asculta cererea unui simplu bibliotecar. De fapt, îi confirmase că era mai mult de atât. Și nu-i veni să-și creadă urechilor ce i se propusese.

— Dar, mărite rege, izbucni bărbatul cât muntele, un copil de țărani să înfrunte asemenea monstruozități? Lasă-mă pe mine, cu armata de cavaleri. Suntem oameni care abia așteptăm să murim pentru o cauză. De multă vreme pacea nu ni se potrivește.

— Maestre, răspunse cel de pe tron, cu o voce atât de gravă, încât părul improbabil să fi venit din acel trup, știu

meritul cavalerilor tăi. Nu am nicio îndoială că, atunci când trageți sabia din teacă și când sunați cornul de luptă, sunteți împăcați cu moartea. Dar aici nu vă luptați cu oameni. Nu-i așa, Erin?

Ce să răspund, pentru numele Tatălui?

— Așa este, Majestate! răspunse tânărul cu jumătate de gură, strângând în mână piesa de șah. Avea nevoie de ceva care să-i dea suficientă tărie, iar inima îi era gata să-i explodeze în orice clipă.

— Cum spuneam, cavalere... Este o luptă imposibilă, incorectă, inegală. Copilul ăsta știe ce va veni. E greu de crezut, dar în alte vieți, s-a confruntat cu așa ceva. Știe pentru că a încercat diferite lupte, pierdute ce-i drept, dar să sperăm că suma experiențelor lui va fi pozitivă. Nu mă aștept să înțelegi așa ceva, dar sunt lucruri pe care nu ți le pot împărtăși. E un ordin. Zi-mi, tinere, ce ai de gând?

Pe numele strămoșilor mei, ce se întâmplă aici? Cum e posibil ca ditamai regele să nu pună nici măcar la îndoială așa ceva? Eu n-aș fi crezut dac-ar fi venit cineva la mine... Ce-n numele Tatălui, îmi cere mie sfatul? Au înnebunit? Visez?

În minte îi reveniră poveștile lui Cano Șchiopul, de care îi amintise mersul chinuit al suveranului. Cum vânătorul studiase comportamentul monștrilor, cum le găsise slăbiciunile, cum le întinsese capcane. Meritase efortul de a citi acea carte.

Poate acum îmi întind o capcană, sau mă testează.

— Majestate, răspunse Erin cu vocea tremurândă, sunt doar un copil de țăran. Știu să țin o sabie-n mână și să călăresc, m-a învățat un fost soldat al vostru. Însă nu sunt

un luptător, nu sunt sigur că ceea ce știu îmi este de folos să mă țină în viață.

— În cazul ăsta, cred că ai ocazia să ne dovedești acum. Dacă războiul ăsta vine peste noi, vei lupta, fie că vrei, fie că nu vrei. Nu tu alegi dacă să lupți sau nu. Oricum ar fi, bătălia asta nu pare posibilă de dus cu ceea ce avem noi.

Regele părea neînduplecat. Lui Erin începură să-i tremure picioarele. Toți mușchii îl dureau și voia să plece cât mai repede de acolo.

— Majestate, copilandrul ăsta n-are știința de război necesară. Cum se impune el în fața veteranilor hârșiți în bătălii? Înainte să scoată ceva pe gură, el o să fie cel îngenunchiat în fața lor...

— Tocmai de asta, cavalere, e cel mai potrivit, rosti monarhul, punându-și coroana pe cap. Nu are mintea supusă limitărilor celor deprinși cu săbii și săgeți. Și tocmai de asta poate duce o luptă cum noi nu ne-am imaginat. Așa că eu am decis. El va conduce lupta, iar voi îl veți asculta. Spune-ne ce ai de gând... comandante.

Privirile celor doi se întoarseră spre Erin, ațintindu-l ca niște vârfuri de suliițe. Tânărul se așteptase să lupte încă de când luase hotărârea pe culoarele Marii Biblioteci, însă nu-i trecuse vreo clipă prin cap că el va fi cel care ar putea conduce lupta. Gândurile îi alergau ca vânturile turbate, capul i se înfierbântase, iar lumea întreagă se învârtea în jurul lui ca o morișcă. Pe tabla de șah pe care o desenase în minte, piesele și primele mutări îi erau clare. Mult mai clare decât își imaginase.

— Majestate, Maestre al cavalerilor, iertați-mi greșelile pe care le voi face. În toate luptele pe care le-am văzut în

vise, am luptat cu îndârjire. Pentru fiecare armată în care am luptat, inamicul folosea altceva. În unele bătălii ne-a învins cu necromanții, în altele cu călărețiii de fum, ori cu demonii zburători. Singura constantă a fost armata infinită de oameni ridicați din morți. Orice aș fi făcut, el era mereu cu un pas înaintea mea. Apoi, totul se transforma brusc într-o tablă imensă de șah, un joc care însă nu avea reguli. Însă cred că am început să-i înțeleg strategia...

— Cai morți pe pereți! izbucni uriașul cu ochii micșorați de furie. Ce șah, ce vise, băiete? Te-ai țicnit sau vrei să te trimit la felcer să-ți caute lovituri la cap?

Un gest făcut cu mâna de cel de pe tron îl amuți pe cavaler, de parcă i-ar fi tăiat cineva corzile vocale. Strângând piesa de șah cu toată puterea, stând drept ca un brad, Erin continuă.

— Ceea ce voiam să spun, Majestate, e că în aceste vise, eu am luptat fie de partea oamenilor sau a cavalerilor, asasinilor și așa mai departe, iar inamicul venea cu o armată mult mai unită. Fiecare armată în care mă aflam era eficientă împotriva unui tip de inamic, dar vulnerabilă în fața altuia. Dacă ne-am uni forțele, poate i-am învinge?

— Ce spui, mucosule? tună Maestrul, zăngănind din toate încheieturile. Să lupt cot la cot cu vreo scursură de asasin? Sânge și mațe de cal mort, mai bine înghit sabia asta!

— Tacă-ți gura, îți spun pentru ultima dată! rosti cu glas de gheață monarhul. Ai uitat unde te afli, cavalere. Încă un cuvânt dacă mai scoți, chiar o să înghiți sabia aia.

Acum vezi de ce e cel mai potrivit? Nu gândește ca noi și nu acționează din orgoliu. Tinere, du-te și odihnește-te, noi rămânem să ne sfătuim. Vom trimite după tine.

24

Erin păși pierdut peste pragul camerei în care fusese condus de servitorul de la palat. Mintea, ageră în fața regelui, se împotmolise acum într-o mlaștină de crâmpeie de gânduri și imagini care nu duceau nicăieri. Se simți singur, mic într-o lume prea mare. Ar fi vrut să fie din nou fără griji, ca atunci când era copil sau când hoinărea serile cu Zaira. *Pe unde o umbla? Mi-ar fi prins bine s-o văd fie și pentru câteva clipe. Să stea lângă mine, fără să spună nimic.* Își repetă încă o dată că va face tot posibilul să câștige bătălia, pentru a se întoarce la ea. Și părinții lui vor fi mândri să afle că fiul lor a ajuns comandantul oastei regale.

Amintindu-și de noul său rol, se întrebă dacă ar trebui să fie mândru sau îngrozit de ce trebuia să facă. Prea multă responsabilitate atârna pe umerii săi firavi. *Ce-am făcut, pentru numele Tatălui? Cum să conduc eu o armată? Și ca să comand să lupte de aceeași parte călugări și vrăjitori, cavaleri și asasini... e ca și cum aș pune în același vas foc și apă și aș spera să le păstrez pe-amândouă. Ce fac acum? De ce eu?*

Dormi dus câteva ore, până când niște bubuituri zdravene în ușă îl treziră. Solul îi adusese sabia și îl informă că regele îl aștepta. Trecând pe lângă o fereastră neacoperită, văzu că soarele se pregătea să răsară. Singura întrebare pe care o avu în timp ce fu condus spre sala tronului era dacă golul din stomac care îl chinuia era din

cauza necunoscutului care îl aştepta sau a foamei, pentru că nu mai mâncase de aproape o zi. Intră ca un miel la tăiere în încăperea în care îl aşteptau trei bărbaţi în picioare.

— Comandante Erin, îţi place să te faci aşteptat, i se adresă monarhul cu o mină dojenitoare. Moartea vine spre noi şi tu o laşi pe la uşi?

Maestrul cavalerilor şi încă un bărbat îmbrăcat în zale stăteau neclintiţi, ca şi cum n-ar fi fost vii. Până şi ochii le clipeau rar. Poate că altădată Erin şi-ar fi cerut scuze, ar fi încercat să se justifice cumva, însă acum rămase la fel de înţepenit ca ceilalţi doi luptători. Comandantul armatei nu-şi ceru scuze, ci hotărî să suporte consecinţele.

— Ţi-e frică, Erin? Nu mă adresez acum ca suveran, ci ca om.

Tânărul şovăi în a da răspunsul. Cele două statui de metal se însufleţiră şi aşteptau şi ele curioase. Însă cuvintele nu se dezlipiră de buze. Lăsă ruşinat capul în pământ.

— E normal să-ţi fie teamă, îl bătu pe umăr regele. Face parte din fiinţa umană. Teama de a eşua sau de a pierde ceea ce-ţi doreşti e mult mai periculoasă şi mai dureroasă decât orice. Iar unii o poartă cu ei toată viaţa. Să-ţi dau un sfat: când conştientizezi că nu mai ai nimic de pierdut, devii aproape invincibil. Foloseşte-te de asta, foloseşte-ţi imaginaţia. Ai înţeles, Erin?

Şi câte am de pierdut acum? O femeie care a dispărut ca un fum şi doi părinţi învinşi de viaţă. Nu prea mult, într-adevăr.

— Am înţeles, Majestate. Sunteţi aşa cum se spune, cel Înţelept.

Fără ca nici un mușchi al feței să-i tresară, Farimir I scoase dintr-un buzunar un teanc de hârtii și i-l înmână lui Erin, care se bucura că a scapăt nesifonat după întrebarea primită.

Scrisori? Iar scrisori? Se pare că sunt mesagerul tuturor. Ce-mi mai aduc de data asta?

— Vei duce scrisorile astea la Orașul Vrăjitorilor, la Templu și la Liga Asasinilor. Le vom cere ajutorul, așa cum ai decis tu. Cavalerul Bram te va însoți și te va păzi ca pe ochii din cap. Luptăm împreună sau murim separat. S-a înțeles? Plecați degrabă, am pierdut o noapte din cauza voastră.

Erin ieși din acea încăpere cu totul schimbat. Copilul inocent care intrase în sala tronului cu o zi înainte părea că rămăsese ascuns undeva după coloanele imense și în locul ieșise un tânăr războinic, cu ochii care străluceau puternic. Câștigase o bătălie. Nu mai era singur.

25

Mergea de două zile, prin tot felul de văgăuni, alături de cel mai masiv și din topor cavaler pe care și-l imaginase vreodată. Ce-i drept, Erin nu avusese ocazia să vadă prea mulți asemenea luptători, pentru că ei nu prea ar fi avut motive să treacă nici prin satul în care copilărise și nici prin locurile unde studiase. Tot ce știa despre mormanul de carne, oase și de metal cu față pătrățoasă, cu păr prins în coadă la spate și breton drept, parcă tăiat cu sabia, barbă neagră și nearanjată, era că se numește Bram, lucru pe care îl aflase de la rege.

În prima zi, Erin se întrebase dacă nu cumva omul care îl însoțea era mut. Abia spre seară îi adresase câteva cuvinte scoase cu cleștele din gură, mâncase tăcut, se învelise cu o manta și adormise cu mâna pe secure. Acum tânărul îl urmărea pe cavaler cum stătea țeapăn pe calul imens, acoperit și el cu zale. Deși era cald, însoțitorul său purta armură, iar șiruri de sudoare i se scurgeau pe ceafă, sub învelișul de fier. Părul năclăit de transpirație îi atrase și el atenția, nu mai mult decât o ploscă de băutură purtând urmele unei duzine de bătălii. Tabloul era completat de securea imensă, cu care l-ar fi putut despica în două fără prea mult efort, și de lancea atârnată de șa.

Ăsta fierbe pe sub fiarele alea, dar tot nu dă semne de slăbiciune. Pe numele strămoșilor, să găsim un popas, că o să rămân crăcănat de la atâta stat pe cal.

Erin nu mersese călare niciodată atât de mult fără pauze. Îşi muşcă buzele şi limba ca să nu se plângă de durere, nu ar fi fost de bun augur ca tocmai comandantul să se plângă. *Stă drept de parcă e tras în ţeapă. Să încerc şi eu, poate impun mai mult respect. Şi să arăt că nu mi-e teamă, altfel ăsta mă face praf.* Se îndreptă de spate, îşi prinse sabia de-a lungul şirei spinării, legând-o bine, şi se simţi şi el ca atârnat într-o prăjină. Pricepu că pe lângă locurile ruşinoase care îl dureau deja, avea să înfrunte şi alte dureri. Spre seara celei de-a doua zile, strămoşii pe care îi invocase sau harta cavalerului, nu mai conta care, le scoaseră în cale un han. Iar luptătorii nu ratează vreodată un loc cu mâncare, băutură şi şansa unei încăierări.

— Bram, dacă tot mergem împreună, poate ar fi bine să mai vorbim şi noi? Ar trece timpul mai uşor...

— Nu. Vorbele-s pentru femei.

— Zici tu? Avem drum lung de mers...

— Şi o să-l faci legat la gură şi băgat într-un sac, dacă mai vorbeşti. Maţe de cal mort, n-am un chior în buzunar.

Morman de muşchi fără creier! Întotdeauna îi considerase pe cavaleri nişte eroi, iar bolovanul ăsta îi distrugea imaginea idilică din copilărie. Barba deasă şi încâlcită îl făcea pe Bram să pară un om care a dormit nopţi întregi prin cârciumi sau poduri de grajduri, nicidecum un nobil luptător. *Maimuţoiul ăsta pare doar un bătăuş. Ca hoţii din cartea lui Tyro cel Gras. Asta e, rămân fără ultimele monezi, dar unde mă duc n-o să-mi trebuiască.*

— Dar dacă dau de băut şi de mâncat? spuse cu un rânjet de superioritate tânărul comandant, arătând spre

hanul din faţa lor, cu coşul din care ieşea fum şi miros de carne friptă.

Aşa cum sperase Erin, aburii mâncării şi câteva ulcioare cu vin dezlegau limba şi unei statui.

— Copile, încă mai ai chef de palavrageală? rosti din senin cavalerul în timp ce-şi ştergea stropii de vin şi de grăsime din barbă.

Aha, exact cum spunea în carte. Acum trebuie să mă prefac că nu mi-e frică de el.

— Dacă ţii neapărat... Însă dacă mi te mai adresezi aşa, aştept să te îmbeţi să adormi, te leg fedeleş şi te bag eu într-un sac.

— Bine, tinere luptător, e mai bine aşa? Probabil ai o anumită imagine despre cavaleri, iar eu ţi-o stric.

Chiar toată lumea mă citeşte ca pe-o carte deschisă? Atât de nătâng par? În loc de răspuns, goli un pahar de vin dintr-o sorbitură şi îl trânti zgomotos pe masă. Regretă că nu avea antrenamentul tatălui său în această privinţă. L-ar fi ajutat să treacă mai uşor peste mahmureala de a doua zi.

— Hai să-ţi zic gluma mea preferată, spuse cavalerul. Ştii de ce beau bărbaţii? Unii beau că au femeie, alţii beau că n-au femeie. Ha, ha! Maţe de cal mort! Ai înţeles? Deci, ce spuneai. Ah, da... cavalerii beau ca să uite căcaturile pe care le fac în bătălii. Luptă pentru că aşa le cere regele sau maestrul, nu că simt că aşa e corect. Iar când nu-s la război, trebuie să lupte cu mintea care le zboară la ororile comise. Sânge, maţe, carne şi căcat. Asta au în cap în fiecare zi. Nu-i nimic nobil să lupţi cu ţărani şi fermieri luaţi cu arcanul la oaste. Nu-i nimic nobil să omori copilandri de

vârsta ta doar pentru că nu au avut norocul să se afle în armata învingătorilor.

— De ce-o faci atunci? deveni Erin și mai curios. Într-adevăr, ceea ce aflase îi distrusese imaginea pe care o avea despre eroii în armură de metal, dar faptul că avea ocazia să vadă ce se ascunde în spatele cortinei îi era mai de folos.

— Pentru că nu știu să fac altceva. De mic am fost bătăios. Îmi făcuse taica o sabie de lemn, îmi puneam în spate o mantie de sac, încălecam pe un par și urlam în gura mare că plec să salvez lumea. Că doar auzisem, ca și tine, de nobilii cavaleri. Cai morți pe pereți... aș, nobili. Am crescut, și necazurile se țineau de mine ca scaieții de coada calului. Săraca mămucă, plângea de fiecare dată când eram biciuit de gărzi sau băgat în temniță. Odată, la cârciumă, am pocnit un cavaler. Nu voi să mă laud, dar parcă l-o trosnit un taur. I-o trebuit grămadă de timp să se adune de pe jos. După asta, au venit alți cavaleri. M-așteptam să mă snopească de să-mi murdăresc izmenele. Sau chiar să mă scurteze de cap. Ăștia mi-au propus să merg cu ei... Mi-am luat adio de la părinții mei și, de atunci, nu i-am mai văzut niciodată.

Acolo e și-un om, nu doar un bolovan. Se ascunde bine. Așa-s și eu cu ai mei? Ce-or face acum, săracii? Un văl de vinovăție și tristețe se așternu peste inima lui Erin, însă tot voi să cunoască mai mult.

— Mai sunt în viață?

— Din câte știu eu, da. Mai dai un rând de băutură?... Hangiule, unde ești?... Unde... Da, știu.... trăiesc și sunt

mândri de fiul lor care a plecat de jos şi a ajuns cavaler. Ca şi tine, îşi imaginează că sunt un nobil care pleacă la luptă în armură strălucitoare, cu puhoi de servitori, cântăreţi şi poeţi după el, care să-i cânte gloria. Nu vreau să ştie că am ajuns o brută nesimţitoare care îşi îneacă amarul în băutură, păcălind moartea de pe-o zi pe alta. Pe sângele primului meu cal mort, cum pot eu să mă duc în braţele lor, când din bălţi şi smârcuri strigă cei pe care i-am oprit eu să se mai întoarcă la părinţii lor?

Erin se cutremură. Nu se gândise niciodată astfel. Văzuse mereu partea plină a paharului, aşa cum făcea toată lumea. Nu-şi imaginase că spoiala de glorie şi strălucire se aşeza peste un strat gros de schelete, blesteme şi vieţi distruse.

— Sunt părinţii tăi, totuşi. Şi ştim că războaiele nu au nimic sfânt.

— Nici eu, tinere... nici eu. Toată viaţa mea, dacă stau să trag linie, a însemnat doar omoruri, băutură şi femei. Mi-e dor să plec iar la război. Băutura nu mă ameţeşte niciodată suficient cât să uit de mine, iar femeile nu mă ameţesc nici măcar cât băutura...

Bolovanul ăsta bea mai mult decât un sat întreg la o nuntă. Sper să ne-ajungă monedele. Cred că sub straturile de metal, jeg şi prostie se ascunde totuşi un om loial şi corect.

— Lasă, cavalere. La femei nu mă pricep nici eu, băutură ai destulă cât să îmbeţi un regiment de soldaţi, dar măcar un război cum n-ai mai văzut pot să-ţi dau.

— Io zic că tu eşti mai beat ca mine, comandante Erin. Demoni, fantome, vrăjitori? Io cred că alergăm după cai

morţi pe pereţi. Sau poate că tu nu eşti beat, ci io-s nebun că am acceptat o asemenea misiune, pe...

Da, pe caii tăi morţi şi maţele lor pe pereţi, pe tavan sau mai ştiu eu pe unde. Nebun sunt şi eu, că dacă nu era femeia aia, m-ascundeam sub o piatră şi mă pişam pe mine de frică.

Conştientizarea propriilor motive îl făcu pe Erin să se simtă mai vinovat, dar şi mai apropiat de omul din faţa sa. Simţi că începuse să îl câştige de partea sa. Fusese mai uşor decât se aşteptase şi spera ca legătura să rămână şi după ce aburii alcoolului s-ar fi ridicat. Nu avusese mulţi prieteni până atunci, iar cei pe care îi considerase aşa rămăseseră în urmă, ca într-o altă viaţă.

— Cavalere Bram, hai să bem amandoi, războiul ăsta poate aştepta până ne-om trezi din beţie.

Ciocniră cu atâta forţă paharele de metal, că Erin se temu să nu-şi fi rupt mâna. Faptul că găsise încă un om care se simţea la fel de singur şi de nenorocit ca el era un motiv de sărbătorit. Prietenii ţi-i trimite Tatăl, atunci când ai nevoie, îi spusese bibliotecarul demult.

— Parc-aş avea chef de-o încăierare, da nu-i nimeni pe-aici. Uite sfat de la un cavaler: să nu caftesti niciodată hangiul sau cârciumarul. Că-ţi toarnă ăla otrăvuri de te caci pe tine ca un copil de ţâţă. Deci lumea o să fie salvată de doi beţivani. Eşti sigur că avem şanse?

— Nu, deloc... rânji Erin, dar în acel moment nu-i păsa.

— Atunci să bem pentru asta, râse şi cavalerul... Dreptate şi onoare! Şi prostie, aş putea spune...

Ciocniră încă dată, veseli de parcă misiunea lor s-ar fi terminat deja.

26

Erin deschise ochii a doua zi după prânz, cu capul greu de la băutură. Ceru hangiului niște apă, iar el, obișnuit cu bețivii, îi arătă nepăsător ieșirea din spate, unde găsi o fântână. Apa rece îl făcu pe tânărul comandant să vadă lucrurile mai clar. Se întremaseră, își puteau continua deplasarea, luându-și mahmureala cu ei. Când se întoarse, nu-l zări pe cavaler și trase o spaimă la gândul că însoțitorul său își luase tălpășița. Nu s-ar fi descurcat singur, habar n-avea să citească semnele de pe hartă, și nici măcar n-o avea. Puțini oameni întâlniseră în drumul lor, ca să se poată baza pe indicații de la ei. Și ce îl speria cel mai mult era faptul că era singur în sălbăticie, neputincios dacă era atacat de tâlhari. *Comandant cică, tremur ca o femeie acum. Ar trebui să învăț să-mi port de grijă. Bandiții nu stau la povești. Dacă bolovanul n-ar fi șters-o...*

Un horcăit de sub o masă îl făcu să răsufle ușurat. Ghemuit, cu armura desfăcută și cu securea îmbrățișată ca o iubită, cu capul pe o halcă descărnată, Bram încă își continua siesta. O găleată de apă rece îi aminti și lui cine era și unde trebuia să ajungă.

Mâncară ceva în tăcere, plătiră ce aveau de plătit și plecară, oarecum rușinați. Hainele le erau murdare și ponosite, oasele și articulațiile îi dureau. Ca niște bețivi ordinari. O bună parte din drum o parcurseră în tăcere, uitând faptul că, pentru o seară, fuseseră buni prieteni.

— Cavalere, aş vrea să ne antrenăm.

— Să ce? Arăt io ca o dădacă de mucoşi? îl luă peste picior omul cât muntele.

— Ia sabia şi luptă! Îţi poruncesc! urlă comandantul îmboldind calul spre cel al însoţitorului.

Cu o mişcare surprinzătoare la un individ de asemenea statură, Bram sări din şa, şi dintr-o palmă zdravănă îl trânti şi pe Erin la pământ.

— Stârpitură, bagă fieru' în teacă, să nu te loveşti. Nu vreau să-mi pierd viaţa că ai tu chef să te-arunci în vreo sabie. Cai jupuiţi, asta-mi mai lipsea. Auzi la el, prăpăditu`.

Era cea mai zdravănă lovitură pe care o încasase în toată viaţa lui. Închise ochii şi gemu încet. I se păru că fusese rupt în două. Încercă să îşi mişte picioarele şi se simţi cel mai norocos om când văzu că erau acolo şi îi ascultau comenzile. Umărul îi răspunse şi el, chiar dacă durerea îl făcu să-şi dea ochii peste cap. *Dacă nu fac nimic, ăsta n-o să mă respecte în veci. De omorât n-are cum să mă omoare, nu e chiar atât de prost. Cel mult să mă stâlcească-n bătaie.* Cu ochii înfundaţi de lacrimi şi cu săgeţi de foc care îi tăiau carnea, se ridică şi, cu toată forţa, aruncă teaca înspre cavaler.

— Cap sec ce eşti. Dacă eu mor înainte de bătălie, o să fii vânat şi ucis ca ultimul tâlhar. Asta vrei, morman de muşchi fără creier? Când ne-or ataca bandiţii, o să-i omori tu pe toţi până-mi face vreunu' felul?

Cuvintele avuseseră efectul scontat. Cavalerul dădu drumul hăţurilor şi luă o gură de băutură din ploscă. Scuipă în palme, îşi ridică securea şi se pregăti de atac.

— Eşti bătăios, tinere, admir asta. Aşa eram şi io. Hai, atacă-mă. De ce şovăi? Aha, izbucni Bram în râs, nu ştii ce să faci dacă inamicul n-are sabie? Păi atunci ia tu una în plus şi-l rogi să te atace cu ea.

Ca un taur înfuriat, Erin îşi încleştă mâna pe mânerul armei. Oricine s-ar fi gândit că e o confruntare inegală, că din lupta dintre un copil şi un uriaş n-ar fi putut ieşi ceva bun. Sperând să nu se aleagă cu oasele rupte, tânărul se repezi înainte. Auzi un zgomot de metal frecat pe metal, apoi o lovitură zdravănă la cap îl trimise în lumea viselor.

27

— Hai, comandante, trezește-te! Mai dormi mult?

Tot corpul îl durea și stătea într-o poziție incomodă, la fiecare mișcare se legăna ca un sac de cartofi. Deschise cu greu ochii și se văzu atârnat de-o parte și de alta a spinării calului său. Cavalerul era pe jos, ținând ambii cai de căpăstru.

— Hai, c-ai dormit cam mult! Te-oi fi lovit mai tare decât ar fi trebuit... Na, bea ceva. Io ți-am spus să nu te lovești cu fieru' ăla... Cai morți peste tot, tu n-ai ascultat.

Bram se uita la el cu o mutră atât de tâmpă și îngrijorată, încât Erin ar fi izbucnit în râs dacă nu ar fi simțit că pietre de moară îi strivesc creierul. Tânărul se scurse de pe cal, întinzându-se pe sol, moale ca o râmă. Duse la gură plosca de la cavaler și simți cum băutura îl arde pe piept, punându-i în mișcare mușchii revoltați după călătoria nepotrivită la care fusese supus.

— Unde suntem și de ce ne-am oprit?

— Aci facem un popas. Mâine dimineață pornim mai departe. Hai, pirpiriule, ridică-te și umblă, să nu cumva să rămâi schilod. N-aș vrea să mă conducă în bătălie vreun ciung sau olog.

— De ce ne-am oprit aici? Mai e mult până se lase noaptea, rosti Erin încercând să se țină drept în picioare. I se păru că pământul se învârtea și se încorda sub picioa-

rele sale, ca un cal nărăvaş, şi se strădui să nu vomite tot ce mâncase în ultimele două zile.

Cavalerul îşi desfăcuse armura şi rămăsese într-un fel de cămaşă zdrenţuită, care probabil nu mai văzuse vreun strop de apă de la ultimele ploi. Eliberase caii şi se tolăni pe iarbă cu capul sprijinit pe mână.

— Ai fi venit tu cu planul pentru bătălie, da io zic că nu eşti prea isteţ. Dincolo de codrul ăsta se întinde ţărâmul vrăjitorilor. Pe undeva pe acolo e oraşul lor şi numai un nătâng s-ar aventura în apropierea serii prin pădurea aia.

— Ha, prinse Erin ocazia să se răzbune. Ţi-e frică, malacule? *Sper să nu-mi iau iar cafteală.*

— Normal că mă piş pe mine de frică, pe calul meu mort. Ce om întreg la cap nu s-ar speria când un bărbos îmbrăcat în rochie aruncă după tine cu foc şi fulgere? Mai bine ţi-ai obloji rana aia la cap. O să-ţi rămână ditamai cicatricea. Mai vrei să te înveţi să lupţi?

Ăsta vrea să mă frăgezească bine. De asta am ales să intru în jocul ăsta? Hm, să mă călească pentru lupta finală. Şi dacă nici nu vrea să mă schilodească, nu pot să par laş. Încă mă testează. În loc de răspuns, Erin puse mâna pe sabie şi făcu un efort supraomenesc să stea drept.

— Nu te astâmperi... Aşa eram şi io când eram tânăr. Şi la fel de prost, pe sângele calului meu. Da' dacă tu trebe să ne conduci în bătălie, hai să te învăţ câteva trucuri. Nu că mi-e drag de tine, da' n-aş vrea ca soldaţii să stea pe gânduri dacă să te urmeze sau nu. Cin`te-a învăţat să ţii fieru` ăla-n mână?

Tânărul observă disprețul luptătorului față de sabia de care el fusese foarte mândru, dar nu pricepu de ce. Era puțin ruginită și tocită, dar nu era nimic care să nu poată fi reparat de un fierar. Începea să-l enerveze aerul de superioritate pe care și-l însușise individul jegos, urât mirositor, cu barbă murdară și ochii spălăciți și sticloși. Știa că dacă malacul îi citea iritarea, ar fi răsucit de fiecare dată cuțitul în rană. Nu avea însă de gând să-i dea satisfacție, așa că se arătă total nepăsător. Exact cum făcea Tyro, brutarul cel gras și isteț.

— Am sabia de la un fost soldat al regelui. Am învățat s-o mânuiesc și să călăresc de la el. Să știi că era un om bun și...

— Aham, trebuia să ghicesc asta. Pișăcioșii ăia nu-s buni de nimic. Dau cu sabia de parcă scutură copacii. Calul meu, așa bătrân cum e, n-ar avea emoții să se lupte singur cu unul din soldații regelui. Mii de cai morți! Auzi tu, te-a antrenat un soldat al regelui... Tre să le spun asta tovarășilor mei...

— 'Cavalere Bram! încercă Erin să pară autoritar.

Asta n-a mers prea bine.

Spre uimirea sa, uriașului îi înțepeniră cuvintele în gât și luă poziție de drepți. *Așa merge? Trebuie doar să vorbesc autoritar?* Într-adevăr, aflase de la Bram că ei, cavalerii, erau obișnuiți să asculte orbește ordinele Maestrului.

— Cavalere Bram! Misiunea ta este să mă protejezi și să te asiguri că voi fi în stare să lupt împotriva inamicului! Ai o mare responsabilitate și îți cer să te-achiți de ea.

Muntele de carne și oase avu un moment de șovăire. Irisurile deschise la culoare, ca o haină decolorată, se agi-

tau nedumerite. Obrajii îi deveniseră roșii, de parcă un val de fierbințeală îi cuprinsese tot corpul. Părul slinos, din care desfăcuse șnurul de piele, îi stătea acum claie peste grămadă, ca o lână.

— Comandante, iar cuvântul îi ieși cu efort printre dinți, lasă-mă să-ți dau câteva sfaturi. Ca să fii războinic, tre să-l sperii pe inamic. Să-și ude izmenele când te îndrepți spre el. Dacă te văd ferchezuit ca pe-o femeie, tot așa te-or trata.

Bram se învârti de vreo două ori în jurul tânărului, măsurându-l din priviri, pipăindu-i mușchii brațelor, ca un negustor la un târg de animale. Îi întinse securea de luptă, pe care Erin abia reuși să o ridice.

— Tre să pui niște carne și mușchi pe oasele alea, îi spuse cu un aer preocupat. Io când eram copil, fusesem dat în grija unui cavaler bătrân. Manuf îl chema.... Oase de cai morți, ștrașnic bărbat... Ca să mă antreneze, o zi mă punea să tai copaci cu securea de război, altă zi mă antrena în luptă. Om bun, da' l-au atârnat și pe el în furci niște țărani...

Aha, măcar am scos ceva util de la bolovanul ăsta. Dacă nu ies războinic, mă fac tăietor de lemne. Dacă-mi las barbă, o să par mai fioros? Și cu cicatricea de la cap... Sper să mă mai recunoască Zaira când mă voi întoarce.

Cu femeia misterioasă pe care o înghițise pământul în minte, târî securea cât toate zilele spre primul trunchi de copac din cale, care în imaginația lui luă chipul dușmanului.

28

Abia răsări soarele, că cei doi erau deja pregătiți de plecare. Codrul și prezența în apropiere a Orașului Vrăjitorilor îi speriau pe amândoi, însă mai cu seamă pe cavaler. Erin vedea asta în mișcările forțate ale uriașului, în starea lui de nervozitate, în modul în care scruta depărtarea. Până la urmă, malacul își luă lancea, o potrivi la oblânc cu vârful în sus și-și legă de ea cămașa murdară. Știa că armura i-ar fi fost inutilă în confruntarea cu un vrăjitor, așa că preferă să se păstreze la bustul gol.

Dacă bolovanul ăsta se teme de vrăjitori, eu ce să mai zic? Sper să înțeleagă că venim în pace. Deși steagul nostru jegos ar putea fi considerat o ofensă.

Erin oftă dureros, brațele îl ardeau, iar în palme făcuse bășici de la mânerul securii. Nu-și imaginase cât de greu era să tai un copac, iar cu arma cavalerului fusese și mai greu. Îi dăduse însă dreptate tovarășului său că avea nevoie să devină mai impunător dacă ar fi vrut ca oamenii să-l urmeze. Nu-și putu lua ochii de la cicatricile și arsurile de pe torsul acestuia, privind cu jind la brațele groase și vânoase, de parcă ar fi fost sculptate.

— Comandante, că tot ai fost la Academie, știi să spui de la ce s-au luat oamenii cu vrăjitorii? Că noi ne mai omorâm unii pe alții da` fără să știm de ce...

— Te-ai mai întâlnit cu ei până acum?

— O singură dată, eram câțiva de-ai noștri și vreo trei vrăjitori. Cred că trei erau, că unul intrase în mințile noastre, n-am putut să ne punem de acord. Doi cavaleri s-au hăcuit între ei, fiecare crezând că-și lovește inamicul. Mii de cai morți! Unul s-a aprins ca o torță și pe altul l-a lovit un fulger, că n-am mai putut să-l dezlipim apoi de armura topită. Da i-am dovedit măcar. Mă piș pe mine când mi-amintesc. Cum să lupți cu așa ceva? Mai bine înfrunt o duzină de războinici.

Acum malacul vorbea și se purta ca un copil speriat. Glasul îi tremura, mâna i se încordase dureros pe coada securii, iar ochii iscodeau în jur.

Dacă-i așa cum zice ăsta, numai Tatăl ne poate scăpa. Dar uite că bolovanul nu mi se mai pare fioros. Cred c-aș putea să-l câștig de partea mea. Cum a făcut brutarul cel isteț cu șeful tâlharilor.

Erin își aminti de tomurile groase pe care bătrânul bibliotecar stăruise să le citească. I se păru uimitor cum niște povești te puteau pregăti pentru viață mai mult decât toate prelegerile chinuitoare de la Academie. Se strâmbă de parcă ar fi mâncat un fruct acru atunci când revăzu, ca un coșmar, chipul sever al înțeleptului Tagorapi, care îi terorizase pe învățăcei cu ideile sale despre perfecțiunea desăvârșită a cercului. Îi plăcuseră însă studiile despre vremurile cele vechi ale istoricului Evdosir. *Faptele se repetă, iar dacă nu le știm, le repetăm la nesfârșit.* Îi rămăseseră în minte aceste cuvinte. Iar tânărul de acum îi dădu dreptate înfiorat.

— Primele lupte, începu Erin luând o mină serioasă, ca un cărturar, au început pe vremea regelui Casimir I

Blestematul. Asta acum vreo cinci sute de ani. Nu se ştie de ce, dar într-o bună zi a decis să captureze toţi vrăjitorii din Cetate, i-a judecat rapid şi ars pe rug. Cei care au reuşit să scape au ridicat Oraşul Vrăjitorilor şi s-au refugiat acolo. Timp de trei sute de ani s-au războit pe unde-au apucat. Acum este pace fragilă, dar e mai bine decât deloc...

Bram asculta ca un şcolar atent. În ochii lui verzi şi spălăciţi totuşi stăruia o întrebare.

— N-am idee de la ce-a pornit, se recunoscu învins comandantul.

— Adică, ne măcelărim pentr-o ispravă de cinci sute de ani, de care nu-şi aminteşte nimeni. Bună treabă... Cai morţi şi putreziţi! Aşa plecam şi noi la război, habar n-aveam de ce...

Cai morţi şi putreziţi, are dreptate malacul. Duşmănii de sute de ani, cum le sfârşim?

O durere cruntă în ceafă îl opri din ţesătura gândului. După grimasa de pe figura însoţitorului, pricepu că nu era ceva întâmplător, ci mai degrabă vreun soi de vrajă de protecţie sau avertizare. Acum realiză că, deşi intraseră într-un codru, în jurul lui nu se zărea decât nisip, deşert şi pustietate. Din când în când, apăruseră şi nişte tufe răzleţe, cioturi, chiar şi câte o fântână părăsită, dar Erin nu le zărise decât când ajunsese lângă ele. O ceaţă lăptoasă şi densă îi înconjură dintr-odată.

— Erin, ce blestemătură mai e şi-asta? Nu ţi se pare că suntem pe-o potecă ce nu duce nicăieri? Îmi pare că acum apare sub copitele cailor şi dispare imediat ce înaintăm...

Baligi şi maţe de cal mort, ăsta nu-i lucru curat, ţi spun io. Sigur e vreun bărbos în rochie pe-aci, numai că s-ascunde bine. Sau poate-s beat şi visez...

Zgomote se auziră din afara potecii, dar cei doi călăreţi nu reuşiră să zărească nimic. Cu simţurile încordate şi nervii întinşi ca o coardă de arc, descălecară şi merseră pe lângă animalele care păreau să fie nepăsătoare la preocupările lor.

Caii nu simt nimic, nici măcar nu au mişcat vreo ureche. Dacă totul se întâmplă doar în capul nostru? Se joacă cu noi, nenorociţii... Dar dac-ar fi vrut să ne omoare, de ce şi-ar mai fi pierdut timpul cu doi prăpădiţi?

Erin îşi reveni cât de cât din spaima ce îi cuprinsese şi strânse în mână piesa de şah de la bătrânul bibliotecar. Inspiră şi expiră adânc. Acum el părea cel puternic şi curajos, iar Bram era doar un copil supradimensionat.

— Bram, chiar dacă eşti un beţiv şi-un ignorant, pe caii tăi morţi, aş zice c-ai dreptate acum. N-avem cum să visăm amândoi la fel. Trebuie că sunt ceva vrăji la mijloc, se joacă cu mintea noastră. N-o să ne-omoare, dar tot nu ştiu la ce să m-aştept de la ei.

— Se zburleşte pielea pe mine, se burzului uriaşul. Io mă lupt cu oameni, nu cu blestemăţii care n-ar trebui să existe.

Multe n-ar trebui să existe. Nici ceea ce vine spre noi, nici jocul ăla nenorocit de şah.

— 'Ţi spun io, viaţa şi lumea ar trebui să fie mai simple. Bătălii, mâncare, băutură şi femei. Nu demoni, vrăjitori sau ce-ai mai visat tu. Ei, minune... s-a înserat aşa, dintr-odată?

Drumul îi dusese în interiorul unei păduri întunecate, cu copaci deformați, ale căror crengi răsucite se uneau formând o boltă care îl făcu pe Erin să-și imagineze că a intrat într-o cușcă. Aprinseră o torță și înaintară încet, cu precauție. Ochi ciudați, de diferite forme și mărimi, îi priveau de după tufe și de pe ramurile cele mai joase.

Pădurea se termină brusc, iar cei doi se pomeniră mergând pe niște câmpii acoperite de zăpadă. Din loc în loc, urme de lupi se intersectau, desenând modele pe care tânărul comandant încercă să le descifreze. Apoi se opri brusc, străbătut de o revelație.

De ce nu ne e frig? Zăpadă, gheață, iar noi suntem îmbrăcați ca într-o zi de vară... Da, era cald când am plecat. Și nici n-are cum să fie noapte, e prea devreme.... Terminați, blestemaților! Lumea e pe cale să piară și voi vă distrați. Am o scrisoare de la rege pentru voi. Trebuie să...

Un val de lumină orbitor se năpusti asupra lor, ca și cum soarele ar fi coborât lângă ei. Își acoperiră ochii și făcură un pas înapoi.

Pădurea și zăpada dispăruseră, iar lângă ei, pe niște mici covorașe, trei bătrâni cu capul pleșuv și barba lungă până la brâu îi priveau plini de curiozitate.

29

— Tinere, regele tău e atât de disperat încât ne cere ajutorul. Și spune că tu trebuie să conduci lupta. Îl știu pe Farimir și pot spune că nu e nătâng ca alți regi pe care i-am cunoscut. De ce tu și nu un războinic, poate Maestrul Cavalerilor? îl întrebă vrăjitorul în robă verde după ce termină de citit scrisoarea.

— Ne considerați dușmani, ne ardeți semenii și-acum veniți să ne cereți ajutorul? interveni și cel în roșu.

— De ce? Voi credeți că eu am ales asta? izbucni Erin. Eram doar un țăran plecat la Academie, credeam că o să am o viață simplă și liniștită... Credeți că eu n-aveam ceva mai bun de visat decât bătălii din vieți de care nu ne amintim?

Lui Erin îi veni să urle de furie, pentru că știa că vrăjitorii aveau dreptate. Ce răspuns credibil ar fi putut da? Aruncă o privire în jur, în speranța că va câștiga câteva clipe. Erau tot în mijlocul unei cupole de ceață, dar mult mai întinsă. Bănui că în afara ei mai erau și alte urechi care îi ascultau. Undeva, în lateral, se ghicea un contur masiv, întunecat. Zidurile Orașului Vrăjitorilor, în care niciun străin nu pusese vreodată piciorul. Se întoarse către Bram și strânse din obișnuință figurina de șah. Învățase că de câte ori se simțea neputincios, obiectul metalic funcționa ca un talisman, întărindu-l.

— Ce vise? Nu scrie nimic de ele aici, interveni vrăjitorul în robă albastră care până în acel moment rămăsese tăcut. De unde ai aia? Dă-mi să văd.

Slăbănogul de pe covor se ridică uşor ca o pană şi pluti cu mâna întinsă spre tânărul comandant, care îi întinse piesa, cu ochii împăienjeniţi. Bram se agită zgomotos, dorind să intervină, însă fu prins într-o uriaşă menghină invizibilă.

— Metal divin, şopti vrăjitorul către cei doi semeni ai săi. Credeam că nu se mai găseşte în lume. Copile, cine ţi-a dat asta? Şi ce ziceai de vise?

Erau întrebări la care tânărul putea să răspundă. Povesti cu lux de amănunte visele sale, despre bibliotecar, despre Cartea Veacurilor şi urmări expresiile de pe chipul celor trei. Niciun muşchi clintit, nicio tresărire, nici un cuvânt rostit.

Cavalerul, căruia îi picase arma din mână, privea întrebător când la tânărul comandant, când la cei trei bărboşi.

— Nu ştiam că oamenii pot să facă asta. Deşi am câteva sute de ani, încă mai am multe de învăţat de la lume, întrerupse liniştea unul din bătrâni.

— Să facă ce? se amestecă Bram.

Tăcere, iar vrăjitorii păreau să fie angajaţi într-un soi de discuţie fără să rostească nicio vorbă.

Comunică mental sau am fost vrăjiţi să n-auzim decât ce vor ei? N-aş vrea să-i supăr, are dreptate bolovanul. N-ai cum să nu te temi. Bine măcar că nu sunt singurul fricos.

— Să facă ce? repetă ca un ecou şi Erin.

— Una din tainele cele mai ascunse ale noastre, cuvântă vrăjitorul în albastru care părea să fie cel mai în vârstă, este aceea de a călători dincolo de timp, în viețile pe care le-am avut înainte. De acolo ne luăm amintirile și învățăturile de care avem nevoie, de parcă le-am citi într-o carte. Nu reușim întotdeauna și puțini sunt dintre noi care pot să facă asta.

Încă o dată, de ce eu? Din miile și miile de suflete, ce vină am eu? Aș fi ajuns un bibliotecar, un scrib sau funcționar regal și aș fi avut o viață normală.

— Dar eu nu sunt Vrăjitor. Până acum ceva timp nici nu știam că existați...

— Ai dreptate, nu ești Vrăjitor, dar se pare că e ceva aparte la tine. E în sângele tău, dar nu pricep ce anume. Se pare toți mai avem de învățat. Și știm că ce scrie acolo se va adeveri. Sunt semne că lumea suferă și că forțe întunecate tânjesc să iasă la suprafață.

Un cort mare și răcoros, în cele trei culori ale breslelor vrăjitorilor, se ivi lângă ei. Mirosuri de mâncare caldă împânziră aerul, iar Erin se întrebă dacă erau aievea sau vrăjitorii se jucau cu mintea lor. Primi răspunsul rapid de la bătrânul care îi înapoie piesa de șah.

— Rămâneți peste noapte aici. Ai grijă de obiectul ăsta, n-ai idee cât e de puternic....Vom decide dacă vom lupta cot la cot cu voi sau o vom face separat.

Aromele purtate de vânt îi călăuziră pe cei doi oameni mai bine și mai rapid decât orice altă vrajă. Mâncară, mai ales cavalerul, de parcă ar fi făcut foamea luni de zile.

Mă ia vântul dacă suflă mai tare, mă sperii și de umbra mea și probabil că dacă n-aș fi cunoscut-o pe Zaira, mă ascundeam

într-un pod, aşteptând să-mi vină sfârşitul. Pe numele Tatălui, ce-or avea toţi cu mine?

Un zgomot surd îi distrase atenţia. Bram se lungise pe pământ, luând cu el în cădere şi masa de care se sprijinise. Brusc, o moleşeală plăcută puse stăpânire pe Erin şi simţi nevoia să se întindă pentru o clipă lângă cavaler. Se afundă într-un somn adânc.

30

Se treziră amândoi în același moment. Durerile care îl chinuiseră pe Erin și bășicile din palme îi dispăruseră ca niște vise urâte și valuri de hotărâre și de curaj îi alergară prin vene. Bănui că e vreo magie la mijloc atunci când îl zări pe cavaler uitându-se în jur, curios și liniștit ca un bebeluș. Nu observă când din ceața care îi înconjurase ieșiră cei trei vrăjitori, însoțiți de un tânăr de vârsta sa.

— Consiliul nostru a hotărât că împreună avem mai multe șanse. Avem același scop, lumea trebuie salvată de la distrugere. Oamenii și Vrăjitorii vor porni la luptă, umăr la umăr. Noi ne folosim știința, dar nu suntem războinici, iar voi nu vă puteți lupta cu puteri care vă depășesc limitele de înțelegere, rosti bătrânul îmbrăcat în verde.

— Pentru noi, interveni bărbosul chel în robă albastră, faptul că un rege are încredere într-un copilandru, care într-un mod ciudat și misterios a cunoscut una din marile noastre taine, e suficient ca să îi acordăm tot suportul. Vrăjitorii se vor pregăti de luptă, atunci când va fi momentul. Și așa cum a cerut regele vostru, unul din semenii noștri te va însoți și te va învăța tot ce vrei să știi.

Erin și Bram priviră către tânărul firav, înveșmântat într-o mantie de culoarea cerului senin, cu vreo două numere mai mare. Schiță o mișcare ușoară din cap în semn

de salut, şi se îndreptă sfios către ei, târându-şi hainele prin praf. Chel şi el ca bătrânii, doar că încă nu-i crescuse încă barba, iar sub sprâncenele negre, irisurile agitate sclipeau a inteligenţă.

Ăsta-i mai copil decât mine. Măcar n-o să fiu doar eu batjocura cavalerului. Ar trebui să mă împrietenesc cu el. Să am cu cine să schimb o vorbă.

— Eleazar va veni cu voi, continuă vrăjitorul. Consideraţi-l prietenul şi ghidul vostru prin ţinuturile noastre.

Fuioarele de fum şi ceaţă începură să se strângă în jurul celor trei bărboşi în robe, iar cortul dispăru fără urmă. Un perete întunecat rămăsese undeva în depărtare, semn că acolo era Oraşul. Pâcla se ridică de la sol şi pluti spre zidul de negură, topindu-se în el, iar Bram şi Erin răsuflară uşuraţi. Trecuseră de primul hop.

— Io nu mă urnesc mai departe până nu primesc răspunsuri.

Cavalerul se sprijinise în coada securii cu o expresie încruntată şi ameninţătoare. Ochii săi spălăciţi căpătaseră culoarea norilor de furtună, iar venele gâtului i se umflaseră, ca nişte lipitori crescute sub piele. Tânărul comandant pricepu că nu era momentul potrivit să întindă coarda.

— Prima întrebare ar fi unde ni-s caii? Apoi, tu, vrăjitorule, de ce umbli în rochia asta? N-aveţi şi voi o izmană?

Într-adevăr, până în acel moment, nu observaseră lipsa însoţitorilor patrupezi. Cel puţin, Erin uitase complet. Ridică îngrijorat din umeri, sperând ca noul lor companion să îi poată lămuri.

— Animalele vă așteaptă la marginea pădurii. Au fost bine îngrijite. Cât despre portul meu, asta este roba castei Elementaliștilor. Culoarea este încă neclară, pentru că sunt doar un novice, însă în timp îmi vor crește puterile și va deveni aproape la fel de albastră ca a înțeleptului cu care ați vorbit. Roșul este pentru Alchimiști, iar verdele pentru Mentaliști.

Ca în visele mele. Cei în haine roșii pregăteau poțiuni, cei în verde creau iluzii și controlau mental ființele înaripate. Pentru numele Tatălui, devine din ce în ce mai clar totul. Poate ar trebui să iau aminte totul, ca și Cano vânătorul.

— Presupun că Mentaliștii s-au jucat zdravăn cu noi, nu-i așa? oftă Erin, știind deja adevărul.

— Da, n-a fost greu deloc, se hlizi elementalistul. Fără să vă fie cu supărare, nu trebuie sa vă simțiți jigniți.

Un nechezat le atrase atenția, iar Bram porni grăbit înspre locul de unde venise acesta.

— Comandante, dacă-mi permiți... V-au citit gândurile. Ești sigur că ai pornit la luptă pentru motivul corect?

Determinarea pe care o simțise Erin se scurse în crăpăturile de pe pământ, iar fața-i deveni pământie. Un clocot de furie îl cuprinse, dar se mărgini să-i mulțumească ferm celui care îi dăduse vestea.

Da, dintre toate motivele din lume, e singurul care m-a convins să fac asta. Proștilor, chiar credeați că-mi pasă mie de nu știu ce țărani ignoranți și nepăsători? Sau de vreun nobil buhăit, sau de curvele din taverne?

31

Călătoria către Templu se desfășură fără peripeții, iar cei trei stabiliseră un fel de rutină zilnică. Elementalistul se trezea înaintea tuturor, chiar înainte de răsărit, își desena un cerc pe pământ și se așeza în mijlocul lui, cu ochii închiși. Buzele i se mișcau, prin pleoapele închise se ghicea mișcarea globilor oculari, în timp ce respira rar. Nu îl tulburau nici strigătele lui Bram, nici zgomotele pe care le făceau cavalerul și Erin când se luptau.

În timp ce se deplasau, comandantul îi punea tot felul de întrebări despre castele vrăjitorilor, despre puterile lor, despre războaiele lor cu oamenii. Și ce îl interesa cel mai mult erau informațiile despre necromanți. Vrăjitorii blestemați, cum îi numeau.

Erau, așa cum spusese Eleazar, aceia care le fuseseră odinioară frați, împărțiseră aceleași culori ale robelor ca și ei. Însă nu se mulțumiseră cu învățăturile și puterile pe care le primiseră, tânjiseră mereu după mai mult. Voiseră să distrugă restul oamenilor și complotaseră să conducă ei lumea. Fuseseră renegați, vânați și închiși într-o peșteră atât de adâncă, încât n-ar fi putut ieși în veci. Și de acolo îi scosese servitorul Stăpânului Întunericului, primind în schimbul sufletelor puteri mult mai mari decât ale fraților de la suprafață. Renunțaseră la orice urmă de compasiune pentru semeni, chiar și la aspectul uman. Singurul

lucru pe care îl mai doreau era să semene moarte şi să fure suflete pentru salvatorul lor.

Precum Cano vânătorul, Erin încerca să le găsească punctele slabe adversarilor. Era conştient că nu avea ştiinţă de tehnicile de luptă, dar aşa cum îi spusese regele Farimir cel Înţelept, acest lucru putea fi în avantajul său. Inamicul nu putea să îi prevadă mişcările. *Ca un joc de şah, câştigă cel care e mai puţin previzibil şi reuşeşte să fie cu un pas înaintea celuilalt,* îşi repeta în fiecare zi tânărul comandant, în timp ce în mintea sa, pe tabla de şah făcea zeci de mutări.

Seara se opreau în jurul focului, îl ascultau pe Bram cum îndruga tot felul de poveşti din luptele sale, despre bătăile din taverne, despre femeile uşoare care-i trecuseră prin aşternuturi.

Fiecare zi care trecea, fiecare oră petrecută împreună, îi făcea pe cei trei să se simtă mai apropiat de tovarăşii săi.

Trei bărbaţi, fără absolut nimic în comun, pe care un joc al destinului îi adusese împreună şi care încercau să dărâme zidurile dintre ei.

32

Traversaseră jumătate din câmpia la capătul căreia se ridica muntele la poalele căruia se găsea Tempul. Erin auzise în copilărie povești fabuloase despre acea construcție despre care se spunea că a fost ridicată de îngerii care își părăsiseră lumea celestă și îi învățaseră pe primii călugări o mică parte din tainele divine. Întâlnise și în satul său, dar mai ales prin Cetate, oameni care își lăsaseră familiile și agoniseala, alegând calea Templului. Unii deveniseră vindecători, alții hoinăreau prin lume împărțind dreptatea și oferind sfaturi. Drumurile îi scoseseră în cale și o categorie aparte de călugări, cu privire oțelită și ochi în care se întrezăreau umbre, purtând toiege răsucite, despre care se spunea că luptau cu forțele întunericului.

N-aș fi gândit vreodată să mă ducă pașii pe aici, unde nu se aventurează decât cei care vor să-și încheie treburile cu restul lumii. Ce mă așteaptă mai departe? Unde voi mai ajunge? Dacă vom învinge și voi supraviețui, un alt copil fricos va citi și povestea lui Erin, Salvatorul. Dacă pierdem, nu-și va mai aminti nimeni de noi.

Imaginea lumii cuprinse de foc, părinții săi sfârtecați, Zaira ucisă de un necromant, îi apărură în minte și îi aminti că nu are cale de scăpare. Înainte, tot înainte, spre orice i-ar fi fost pregătit. Pipăi buzunarul în care se afla piesa de șah și conturul dur al figurinei îl aduse în pre-

zent. În spatele său, Bram şi Eleazar se simţeau vădit inconfortabil.

Aşa cum se lăudase până atunci, toată viaţa cavalerului fusese un şir lung de scandaluri, omoruri, băutură şi femei. În mod clar, o excursie la Templu nu era ceea ce-şi dorise vreodată acel munte de om. Nici copilandrul îmbrăcat în robă albăstruie nu era tocmai încântat, ştiinţa şi vrăjile lui erau considerate sacrilegii, ofense aduse Creatorului de către cei din Templu. Însă misiunea trebuia dusă la capăt.

— Erin, ne mai spui o dată ce căutăm noi la Templu? Nu crezi că suntem prea tineri să devenim slujitorii cuiva invizibil care nu se arată oricât l-ai invoca? pufni supărat uriaşul.

— Bram, pe tine te duce să-ţi ierte toate păcatele, rânji vrăjitorul.

— Ha, doar m-am obişnuit cu ele, mi-s dragi. Sunt curios cum o mână de bărboşi desculţi şi cu toiege îmi pot ierta mie greşelile şi mă pot face să mă simt mai bine. Nu mai bine mă lăsaţi pe mine la o cârciumă c-un butoi de vin şi-o femeie? Acolo m-aş simţi şi io bine. Sânge de cai morţi, mântuire-mi trebe mie...

Ăsta-i ca o moară neferecată, dar are dreptate. N-aş fi făcut nici eu acest drum, dar bolovanul ăsta. Iar vrăjitorul arată de parcă e gata să vomite şi aerul respirat.

Erin îşi aminti de povestea lui Tyro grăsanul, şi cum traversase Deşertul Şoptitor în fruntea bandei de hoţi. Era necesar să le ţină mintea ocupată, să-i binedispună. Altfel s-ar fi aliat împotriva lui şi s-ar fi revoltat.

— Bram, cred că butoiul ăla de vin ar avea mai multă minte ca tine. Nu te duc nici să te mântuiască vreun bărbos, nici să mântuieşti tu pe cineva. Mergem pentru că avem nevoie de ajutorul lor. Visul meu...

— Vezi, comandante? Chiar am nevoie să beau ca să nu-mi amintesc că umblu cu un copilandru care visează ciudăţenii şi un vrăjitor îmbrăcat ca la circ...

Un nor dens apăru din senin lângă ei. Fulgere loviră lângă calul cavalerului care începu să se cabreze. Omul încercă în zadar să îl strunească, dar se trezi trântit la pământ, uitându-se cum animalul se îndepărtează. Sprijinindu-se de secure, Bram se chinui să se ridice, frecându-şi locul cu care atinsese solul, însă fulgerele se înteţiseră în jurul său. Cu toate acestea, nici malacul nu se lăsă mai prejos şi se pregăti de atac.

— Încetaţi, neghiobilor! Parcă sunteţi copii! Păstraţi-vă forţele pentru Necromant. Sau o să-l rugăm să nu se mai deranjeze el să vină până aici, ne vom omorî între noi...

Privirea lui Erin se întunecase, niciodată nu îl văzuseră aşa de încruntat. Părea mult mai matur şi mai fioros. Barba şi părul îi crescuseră în lunile petrecute pe drumuri, iar grijile şi planurile pe care încerca să le urzească îi lăsaseră dâre adânci pe frunte.

Fulgerele încetară, iar norul se risipi într-o clipă. Cavalerul aruncă securea la pământ şi îi întinse mâna vrăjitorului, în semn de împăcare. Se duse bombănind către cal.

— Într-o zi o să vă bag pe-amândoi într-un sac şi-o să dansez cu voi în spinare! Aşa-mi trebe dacă mă pun cu copii! Proştilor! le strigă după ce se îndepărtase suficient.

Erin se uita la ei adâncit în gânduri.

Să râd sau să plâng? Nu-i de-ajuns că trebuie să conduc mii de oameni într-o luptă din care e posibil să nu rămână nimeni viu? O fi mai greu să lupt cu cei ridicați din morți sau să-i țin pe ăștia vii până începe bătălia? Măcar morții tac din gură. Pe barba Tatălui, mai că-mi vine să las totul baltă și să-mi iau zilele.

Un bărbat învelit într-un fel de pătură, încins la mijloc cu o sfoară groasă, îl privea curios de pe un bolovan uriaș. Intrusul, care după vârstă ar fi putut să-i fie tată, îi zâmbi arătându-i o dantură atât de știrbă, că lui Erin îi trecu prin minte imaginea unei greble. Ca și cum i-ar fi așteptat, Pacificatorul, căci asta trebuia să fie după privirea blajină și aura de pace care îl înconjura, le făcu semn să-l urmeze pe o potecă pe care cei trei n-ar fi avut cum s-o descopere. Tăcură tot restul drumului, cufundați într-o tăcere profundă.

Ajunseră la Templu, iar porțile se deschiseră pentru ei, în bătăi de clopote. Fuseseră uimiți de zidurile groase ale curții exterioare, nu-și puteau imagina cum niște oameni atât de simpli, înarmați doar cu credință, au putut ridica asemenea minuni. Pomi înfloriți și ronduri cu flori îi întâmpinară în curtea interioară, iar călugări de toate vârstele trebăluiau de zor, cântând imnuri. Liniștea sufletească și pacea de pe chipul tuturor plutea în aer, iar tânărului comandant fu pătruns de cuvintele călugărului: totul în viață se rezumă la speranță și credință.

— Știi Erin, îi șopti Bram cu ochii scăldați în lacrimi, cred că atunci când o să mă satur de războaie și de ucis, dacă nu îmi rămân oasele pe vreun câmp de luptă sau mor într-o încăierare în vreo cârciumă, aici aș vrea să îmi sfârșesc viața, în liniște și pace. Io nu mă tem de moarte...

— Stai liniştit Bram, toţi suntem la fel. Ceea ce văd aici face să pălească toate poveştile pe care le auzisem despre acest loc. Toate grijile care m-apăsau au rămas afară. Acum suntem doar trei bărbaţi care şi-au găsit liniştea şi pacea.

— Într-adevăr, ştiinţa lor e sublimă, ca şi a noastră de puternică, se minună şi Eleazar.

Călugărul care îi însoţea îi conduse către un şir lung de chilii joase, văruite în alb imaculat, lăsându-i să se odihnească înainte de a se prezenta locatarilor templului. Tânărul comandant se simţi în cămăruţa mică şi răcoroasă ca un pui în coaja unui ou. Gustă din pâinea proaspătă, apa şi vinul care îl aşteptau pe o pânză albă, iar masa simplă şi sărăcăcioasă i se păru un dar divin. Se chirci apoi pe o blană groasă de oaie, ca un făt în burta mamei, şi îşi lăsă mintea să zburde liberă.

Tată, ştiu că nu răspunzi oamenilor, iar eu n-am habar să mă rog. Nu ştiu dacă pot duce pe umerii ăştia slabi atâta povară... Călugării zic că totul se rezumă la speranţă şi credinţă, Tată... Am speranţă, doar faptul că îi pot salva pe cei pe care-i iubesc mă face să merg mai departe. Dă-mi curaj să-i pot conduce în luptă. Semenii mei merită un conducător curajos, nu ca mine. Mi-e frică şi trebuie să-i mint mereu pe oamenii ăştia. Sunt oameni buni, chiar dacă le lipseşte credinţa. Dacă m-asculţi şi poţi, ai grijă de ei. Şi de mama, şi de tata şi de Zaira. Cu mine, facă-se voia Ta...

O mână caldă aşezată pe umăr îl întrerupse rugăciunea, iar lui Erin i se păru că ochii călugărului care venise să-l conducă în Templu semănau cu cei ai bătrânului bibliotecar. Un glas lăuntric îi şopti că nu se rugase în zadar.

33

— Nu, nu-i nevoie să vă plecați, Tatăl nu vrea ca oamenii să stea îngenuncheați. Și noi suntem oameni simpli ca voi, numai că noi ne-am găsit Calea, le spuse un călugăr care i se păru lui Erin mai vechi decât zidurile Templului.

Cei trei vizitatori se apropiară sfioși, neștiind cum să se poarte. Bram lăsase capul în pământ rușinat, încercând să evite vreun contact vizual, iar vrăjitorul fusese absorbit de frescele de pe pereți, care reprezentau niște îngeri căzând de pe nori într-o scenă, în alta – acele ființe înaripate muncind cot la cot cu oamenii, ridicând zidul, apoi un înger dăruind muritorilor o carte. Erin nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva una din făpturile celeste din acele picturi scrisese și Cartea Veacurilor. *Cât a trecut de atunci, câte s-au schimbat...*

— Știm totul despre voi, continuă călugărul. Profețiile noastre ne-au avertizat despre ce va urma. Numele voastre nu sunt importante, știm că tu ești tânărul care a fost o dată naiv și pur, dar cu sufletul îndeajuns de puternic să înfrunte cel mai groaznic adversar. Vă așteaptă o încercare grea, dar nu vă veți lăsa învinși. Doar Tatăl poate spune cum se va sfârși... Iar El ne cere să luptăm alături de lumea pe care am abandonat-o pentru Cale. Așa cum stă scris în Profeții, așa vom face. Dacă trebuie, vom pieri alături de voi și vă vom lumina Calea.

Mirosuri plăcute şi voci tinere cântând imnuri pentru slava Tatălui îi inundară toate simţurile lui Erin. O fericire nepământeană îl cuprinse şi-şi spuse că n-ar mai fi plecat niciodată de acolo dacă ar mai fi avut de ales.

— Deja lumina voastră străluceşte în sufletele noastre, reuşi să rostească Erin, gâtuit de intensitatea emoţiilor. Nu ştim dacă avem aceeaşi Cale, dar ce-am învăţat de la voi este să avem speranţă şi credinţă. Ele ne vor îndruma în încercarea noastră. Poate, cu voia Tatălui, vor fi suficiente să învingem Răul.

— Fie voia Lui, tinere comandant. Drum bun şi ţie, cavalere! Luptă neîncetat, tinere vrăjitor! Iar fratele Frey va merge cu voi pentru a vă arăta Calea.

— Un Pacificator? întrebă Erin, iar ochii săi îl căutau în marea de chipuri blajine pe cel care îi adusese.

— De data asta, nu. Pacificatorul care v-a însoţit aici e deja pe un alt drum. Ceilalţi sunt toţi plecaţi prin lume. La fel şi Vindecătorii. E atâta suferinţă şi boală în lume, încât abia facem faţă. Nu e uşor să încerci să păstrezi echilibrul lumii, iar noi suntem atât de puţini...

Un bărbat între două vârste, cu barba de un lat de palmă, cu chipul ciupit de vărsat acoperit în mare parte de o glugă maronie, ieşi din mulţime, la un semn al călugărului care vorbise. Ţinea într-o mână o carte groasă şi murdară, iar în cealaltă un toiag noduros. Se opri în faţa lui Erin şi îl fixă, de parcă ar fi vrut să vadă dincolo de învelişul cărnii.

— Frey e un Exorcist, continuă slijitorul Tempului. Cei ca el nu vorbesc prea mult, dar vă va spune tot ce doriţi să ştiţi... Plecaţi! Noi spunem că timpul vindecă totul, dar acum s-a împuţinat...

Mulțimea îi conduse până în locul în care îi așteptau caii celor trei oaspeți și asinul exorcistului, în ode pentru slava Tatălui. Un gol se căscă în sufletul celor care trebuiau să plece. Simțiră că liniștea și pacea care îi ținuseră în brațe între zidurile Templului începeau să se risipească și în locul lor creșteau ca buruienile temerile și grijile. Încălecară și plecară tăcuți, însoțiți de sunetul cadențat al unui clopot.

Când va începe acest război? Cum se va termina oare? De ce-ar permite Tatăl așa monstruozitate? Și cum de și călugării și vrăjitorii știau că ceva rău vine, dar n-au făcut nimic? Atât de mare să fie ura și dezbinarea încât să nu le mai pese de nimic? Nu vreau să mor pentru o lume ca asta. Nu merită... Singurul ei merit e că mi-a dăruit-o pe Zaira. Pe unde ești tu, femeie? Sper că nu m-ai părăsit pentru altul. Mi-aș lua zilele și v-aș lăsa să muriți.

— Erin, ține asta. Am furat puțin de la călugari, dar n-or să se supere. Toți ne simțim singuri și triști, iar în băutură zace alinarea...

Bram îi întinsese o ploscă plină cu vin, afișând un zâmbet tâmp. Fața cioplită ca din topor a cavalerului, bretonul îngrozitor care îi intra în ochii sticloși, mirosul care nu îi ieșea din piele oricâtă baie ar fi făcut, încălziră sufletul ros de îndoieli al celui ce îi fusese hărăzit să-i conducă în luptă. Erin ar fi vrut să îl îmbrățișeze, dar știa că bărbații nu fac așa. Trase o dușcă zdravănă, simțind cum băutura tare îi umple golurile interioare, și îi mulțumi uriașului cu o mișcare scurtă din cap. Îi fu clar că monstrul acela de carne nu era total lipsit de compasiune.

34

— Ți spun io, comandante. Mă pricep la astea, pe sângele calului meu! Știu mai multe despre viață decât flăcăul în rochie și decât mutul ăla sprijinit în toiag la un loc! Bagă la cap vorbele mele. Pentru fiece problemă există o soluție, iar pentru toate problemele lumii, soluția este băutura. Da dacă mai întâlnim câțiva ca noi, o să rămânem curând fără provizii. Sper că la următoarea tavernă să nu dăm peste prea mulți triști... Nu simt nicio plăcere să caftesc oameni posomorâți.

Poposiseră la un han în urmă cu câteva zile, dar nu se simțiseră tocmai în largul lor. Își dădeau seama că păreau destul de ciudați ca și grup, stârnind curiozitate și frică în același timp. Nimeni nu-și amintea când mai văzuse un vrăjitor pe pământurile lor, cu atât mai puțin unul însoțit de un cavaler și de un călugăr. Mai ales că exorciștii nu erau la fel de bine primiți ca frații lor pacificatori și vindecători. Cel puțin, nu într-o cârciumă.

Frey petrecea cât mai puțin timp în compania celor trei tovarăși, răspunzând scurt la orice întrebare îi era adresată. Nu-i plăceau oamenii și înțelesese că are de a face cu trei nebuni. Toți cu suflet bun, însă roși de îndoieli, de dureri și gânduri ascunse. Oameni cu suflet bun, dar prinși în limitările lumii în care crescuseră, care îi țineau ca niște lanțuri invizibile. Se gândise să lucreze discret,

sperând că îi va ajuta. Deşi nu erau demonii cu care fusese el obişnuit să lupte, îşi zisese că poate să încerce.

— Ce să zic, cavalere, răspunse Erin scrutând depărtarea. Se pare că destinul ne alege pe noi, cei cu temeri şi îndoieli, pentru a ne testa. Păcat că de noi atârnă soarta lumii. Cu atât mai mult nu trebuie să dezamăgim. Pe barba Tatălui, gândul ăsta îmi provoacă sete.

— Tocmai ziceam că rămânem fără provizii, nu m-ai auzit? Cred că am multe temeri şi trebuie să le înving. Tu, ăla-n fuste, poţi face o vrajă de-a ta să ne umpli vasul ăsta cu vin? rânji Bram cu gura până la urechi, întorcându-se spre Eleazar, vizibil chinuit de la mersul în şa.

— Dac-aş fi fost alchimist, aş fi putut. Uiţi că eu controlez elementele naturii, nu-s hangiu. Cap mare şi sec!

— Elemente, auzi tu, mare stăpân ce eşti. La ce te ajută să dai cu fulgere după inamici şi să creezi furtuni din senin, dacă nu poţi să umpli măcar un pahar de vin? Vrei să mor de sete? se răsti uriaşul, îmboldindu-şi calul către cel al vrăjitorului.

— Dacă nu încetezi, idiotule, o să te ridic în aer şi te arunc de aici până la primul han. Sau te alerg cu fulgere ca pe un iepure...

De asta ar fi fost bun un pacificator acum. Dacă războiul se lasă aşteptat, o să ajung şi eu ca ei. Unde-i călugărul?

Călugărul care se depărtase, cum îi era obiceiul, nu se zărea nicăieri. Înainte să apuce să-i alerteze pe ceilalţi, simţi o înţepătură ca de insectă pe gât. Ameţeala îl cuprinse, iar calul parcă fugi de sub el. Înainte să închidă ochii, văzu cum bărbaţi mascaţi îi ridicau de la pământ pe însoţitorii săi.

Când deschise ochii, Erin se afla într-o grotă răcoroasă, alături de tovarăşii săi. Bram se chinuia să forţeze gratiile, care, deşi ruginite, erau mult prea solide pentru puterile lui. Călugărul stătea chircit într-un colţ, sprijinit de toiag, iar Eleazar încă moţăia.

Deci e adevărat. Nu tu găseşti Citadela, ci te găseşte ea pe tine. Cred că ne spionează acum. Trebuie să verific.

Vrăjitorul se ridicase şi, la îndemnul lui Bram, încercă să stârnească un mic cutremur, ca să scoată gratiile din zid. Câteva săgeţi tăiară aerul, iar Erin simţi o nouă înţepătură în picior. Începea să-i urască pe cei din Ghilda Asasinilor.

Un şuvoi de apă care îl izbi cu putere îl aduse din nou în simţiri. Capul îl duru îngrozitor, iar ochii se străduiră cu greu să descifreze unde se afla. Torţe aşezate de jur împrejur şi un iz de mucegai îl făcură să înţeleagă că se află într-o sală rotundă, mult sub pământ. Din umbră, se îndreptă spre ei un bărbat masiv înveşmântat în negru, cu faţa plină de tatuaje. De pe mâini îi străluceau podoabe scumpe, iar la brâu avea un cuţit de aur, cu mânerul bătut în pietre scumpe.

— Aşa deci, regele apelează la serviciile noastre? Evident, n-ar fi prima dată când nobilimea apelează la serviciile asasinilor, dar în veci nu m-aş fi gândit la rege...

— Crezi c-are de ales? încercă tânărul să se ridice, blestemându-şi în gând gura prea slobodă.

Câţiva bărbaţi înveşmântaţi în negru, cu faţa acoperită, ieşiră din întuneric şi se aşezară în spatele lui Erin. Patriarhul asasinilor le făcu un semn discret, iar ei se topiră în întuneric.

— Pari destul de isteț și nu știu dacă pe la noi te-a adus curajul sau naivitatea... Nu-l văd pe regele vostru să se asocieze cu niște nelegiuiți, cum ne tot ziceți.

— Dacă nu mă crezi, omoară-mă și-am terminat. Crezi c-am venit de drag aici? Avem nevoie de ajutor ca să oprim ceea ce vine.

Bărbatul cu tatuaje se apropie. Figura i se asprise mult și în ochi îi jucau scântei. Apropie lama cuțitului de fața tânărului și câteva clipe nu spuse nimic. În suprafața lucioasă, Erin își văzu resemnarea pe care mulți oameni o văd în fața morții.

— N-am trebuință de moartea ta. Iar de te cred sau nu, nici asta nu e important. Poate că ai dreptate, și dacă-i așa, nu este în interesul nostru ca lumea și, poate, și Citadela noastră să fie distruse. Ghilda Asasinilor este la dispoziția regelui și a comandantului său, dacă plătește. Indiferent dacă luptăm sau nu, cerem să fim răsplătiți.

Găsesc eu o soluție mai târziu. Sunt sigur că regele va consimți dacă scăpăm. Dacă nu, ce mai contează?

— Regele mi-a spus să accept orice condiție ați avea, cuvântul meu va fi cuvântul său. *Sper.*

— Așa să fie! rosti cu voce fermă Patriarhul și făcu un semn.

Cineva se apropie cu pași de pisică de Erin. Tânărul auzi un foșnet ușor, și când întoarse capul, cineva îi suflă în față un praf înecăcios. Tuși de parcă ar fi vrut să-și lepede sufletul și apoi își pierdu cunoștința.

35

Un miros urât îi înțepă nările lui Erin și-i întrerupse somnul. Simți o greutate pe piept, ca și cum ar fi fost prins sub un trunchi de copac. Însă copacii nu sforăiau și nici nu aruncau jeturi de aer stătut și puturos. Întredeschise ochii, iar contactul cu lumina zilei îl făcu să suspine dureros. Îl împinse pe Bram, care îl îmbrățișase, și își căutară amândoi armele, cuprinși de panică.

— Ușor, prințeselor. V-am pregătit cina. Iepurii aștia s-au sacrificat pentru voi, să prindeți puteri. E felul în care pădurea contribuie la cauza voastră. Cavalere, mulțam pentru vinul tău, m-a ajutat să treacă timpul mai ușor atunci când vă păzeam...

Necunoscutul învești mântat în negru, căruia i se vedeau doar ochii, stătea relaxat, cu spatele la ei. Lui Erin îi atrase atenția faptul că sub pelerină avea două centuri de piele, de care erau atașate tot felul de cuțite și săgeți. Haina avea și ea buzunarele pline de ceea ce păreau să fie flacoane cu otrăvuri. Părea stăpân pe sine, și că nu le vrea răul.

De ce ne-ar pregăti cina dac-ar vrea să ne facă rău? Eu nu m-aș deranja să fiu politicos cu unii pe care-aș vrea să-i omor.

— Cine ești și ce motiv am să nu te omor... acum cât stai cu spatele? mormăi nervos Bram, plimbându-și mâinile pe mânerul securii.

— Numele pe care îl aveam de la părinții mei nu mai este, spuse liniștit bărbatul, răscolind focul. Numele pe

care mi l-a dat Patriarhul este Khaimah şi se pare că vă sunt înger păzitor. Şi bucătar. Haideţi odată, că se răceşte mâncarea.

— Şi ce motive am să nu te omor, nelegiuitule? insistă Bram cu chipul transfigurat de furie.

Faptul că îi aştepta o masă caldă nu părea să-l îmbuneze pe cavaler, iar nici vrăjitorul şi călugărul, care tocmai se treziseră nu se învoiau să se apropie.

Încă unii care se urăsc de moarte şi nu ştiu de ce. Trebuie să-i păzesc să nu se omoare, măcar până ajungem la rege. Pe barba Tatălui, mai că-mi vine să-mi iau zilele. Dar dacă nu-i liniştesc pe-ăştia, cum să conduc ditamai armata?

Erin abandonă sabia şi se îndreptă către foc. Primi din mâinile asasinului o bucată de carne prăjită şi le făcu semn şi celorlalţi să se apropie.

— Ca să-ţi răspund, cavalere, aş zice că înainte să ajungi la mine cu securea aia, ar trebui să treci de câteva capcane. Eşti sigur că vrei să încerci? Nu te supăra pentru vin, ma revanşez la prima cârciumă. Tu, prinţesule în rochia aia albastră, ai de gând să mănânci sau nu? Sfinţia ta, ne binecuvântezi acum, sau după ce golim vinul cavalerului?

Foamea şi poate şi îndemnul comandantului îi făcură pe Frey şi pe Eleazar să se apropie. Bram rămăsese înciudat şi bodogănind câteva clipe, dar văzând cum dispare mâncarea şi cum se scurge vinul în gâtlejurile celorlalţi, uită şi el de mândrie şi de orgoliu.

Am reuşit, pentru numele Tatălui! Nu credeam s-ajung vreodată aici. Deja am făcut mai multe decât mi-aş fi imaginat.

Poate că nu sunt atât de fricos cum mă credeam. Oamenii nu ştiu cu adevărat câte pot face decât atunci când nu au de ales. Eu, un copil de ţăran, îmi adun o armată!

În flăcările care jucau înaintea lui, Erin zări imaginea copilului care îşi dorise o cetate, apoi Academia, Marea bibliotecă, pe Zaira, cu buze roşii şi cu vântul jucându-i-se prin păr, pe părinţii lui, urmărindu-l din faţa porţii. Viaţa lui, care ardea în vreascurile peste care se scurgea unsoare şi în care trosneau oase, ca un preambul al zilelor ce aveau să vină.

SIMFONIA RĂULUI

36

La capătul celălalt al lumii, vântul începu să bată năprasnic. Puținii oameni care locuiau în acel ținut înțeleseră că ceva înfiorător urma să se întâmple. O arătaseră semnele, o spuseseră profețiile unor nebuni care susținuseră că fuseseră atinși de mâna Tatălui, dar mai presus de toate, simțiseră în ultimele zile cum în mintea lor simplă și limitată se născuse un soi de semnal prevestitor. Câțiva își luaseră deja tălpășița, cărând cu ei agoniseala de o viață, însă majoritatea acceptaseră că nu se puteau pune împotriva destinului. Și unii și alții știau că ceva Rău venea către ei.

Dacă cineva l-ar fi întrebat pe Erin ce este Răul, probabil ar fi spus că depinde pe cine întrebi. Crime, furturi, înșelarea aproapelui – așa l-ar fi definit oamenii simpli și neștiutori. Trădarea Regelui, fuga din fața inamicilor – așa l-ar fi numit soldații sau Cavalerii. Boli, molime, foamete și îndepărtarea de la credința Tatălui, ar fi spus Călugării. Căderea în ignoranța și în lumea neștiinței,

asta ar fi fost definiția unui Vrăjitor. Dezonoarea și țipetele de lașitate în fața torturii, probabil ar fi fost răspunsul unui Asasin. Și, cu siguranță, tânărul învățăcel s-ar fi lansat într-o discuție înflăcărată, afirmând că Răul ar fi putut fi toate acestea la un loc, chiar dacă în adâncul sufletului avea dubii că ar fi atât de simplu să înțelegi o asemenea noțiune. Discuțiile cu bătrânul bibliotecar îi confirmaseră că, într-adevăr, exista și o forță opusă Binelui, dar mult mai presus decât orice închipuire a oamenilor.

Când noaptea veni purtată pe aripile morții, oamenii se strânseră înspăimântați în jurul focurilor, uitându-se cu teamă spre luna care devenise atât de roșie, încât părea să se fi scurs în ea tot sângele vărsat de la facerea lumii. Niciodată vântul nu adusese un întuneric ca acum, și nu se strecurase prin ferestre și pe sub uși baricadate, purtând cu el fiori care se prelingeau pe șira spinării. Cerul rămăsese gol, de parcă toate stelele fuseseră înghițite de bezna ca o pânză neagră. Însă acum nu mai era nimeni viu să vadă, sufletele sătenilor se înălțară ca niște mici aburi de respirație și rămaseră agățate de pâcla ce se întinsese între lume și cer. Din trupurile contorsionate, sângele auzi o chemare tainică și năvăli afară pe ochi, guri și urechi, desenând pe pământ simboluri într-o limbă pe care niciun om nu o vorbise vreodată. Luna însângerată, legată cu un fir invizibil, se opri, atârnând chinuită, deasupra colțului de cimitir unde se aflau capelele vrăjitorilor blestemați.

Nimeni nu știa când fuseseră construite acele capele, nici de către cine, însă oamenii nu aveau obiceiul să-și

pună asemenea întrebări. Ştiau că erau vechi, pentru că bunicii şi străbunicii lor le povestiseră despre ele şi despre cum tineri curajoşi se îndemnaseră să ajungă acolo. Dar, aşa cum le spuseseră bătrânii, nimeni nu se întorsese vreodată să povestească ce văzuse. Uneori, când ploua şi tuna, li se părea sătenilor că din acel loc se auzeau ţipete şi tânguiri îngrozitoare, de parcă infernul îşi avea poarta acolo. Unii, mai temători şi slabi de înger, şuşoteau că sunt urletele de durere ale vreunui om prins de cine ştie ce fiinţe supranaturale care îşi dormeau somnul acolo. Alţii încercau să dea un sens mai lumesc zgomotelor, afirmând că nu sunt decât ecourile tunetelor purtate de catacombele subterane, sau chiar sunetele scoase de vreun animal sălbatic îngrozit.

Un firicel de sânge negru se scurse din astrul chinuit pe acoperişul celei mai înalte dintre capele şi se înfiltră printr-o crăpătură. Un ţipăt prevestitor de moarte răzbi din interior, smulgând uşile din balamale şi făcându-le bucăţi. O fiinţă acorporală ieşi dintr-o oglindă ovală, cu ramă din oase încleiate, absorbind mirosul lumii pe care nu o mai văzuse de o mie de ani. Pluti către cavoul de piatră din mijlocul încăperii, iar la o simplă atingere, lespedea care o despărţea de corpul uscat se prefăcu în nisip fin.

Când umbra se prelinse în sicriu, lumânări ascunse se aprinseră brusc, una câte una. Vântul începu din nou să se tânguiască, iar luna, eliberată de forţele care o înlănţuiseră, acum golită de sânge, încercă să se îndepărteze. Aerul umflă pieptul celui mort, iar pielea căpătă culoarea celor vii. Apoi deschise ochii. Roşii, fără pic de lumină şi capabili să sfredelească în adâncul sufletului.

Necromantul se ridică încet, ca un om care dormise înţepenit o noapte întreagă. Roti privirea către scheleţii descompuşi în jurul cavoului şi fu mulţumit că Paznicii Negri, pe care îi lăsa acolo la fiecare somn, îşi făcuseră pe deplin datoria. Întotdeauna se găsiseră câţiva netrebnici dornici să-i tulbure somnul, iar gardienii lui îi prindeau mereu în capcană, devorându-le sufletele în chinuri groaznice. Se îndreptă, cu mişcări înţepenite şi chinuite de slăbiciunea corpului, către oglinda din care ieşise şi desenă câteva simboluri pe rama din os. Suprafaţa se tulbură şi îi aduse imaginea unei siluete vag umane, pe un tron din metal şi oase, cu o tigvă lipsită de păr, cu găvanele ochilor ca nişte găuri negre, îmbrăcat într-o mantie de fum.

— Stăpâne, iată-mă din nou, să îndeplinesc voia ta!

Se plecă până la pământ, ştia că Stăpânul Întunericului nu ierta nici o greşeală şi ţinea ca toate făpturile sale să nu-l privească în faţă când îi vorbesc.

— Să nu mă dezamăgeşti. Ştii ce te-aşteaptă altfel, îi tună vocea din cealaltă lume.

— N-o voi face, Stăpâne! Mă voi năpusti peste ei, îi voi ucide şi-i voi arde, totul în numele tău, Stăpâne!

— Aşa să faci! Treci la treabă, timpul se-apropie.

Oglinda deveni opacă înainte ca el să poată răspunde. *N-au cum să mă învingă, eu nu greşesc. Ce-ar putea să se schimbe? Oamenii nu învaţă nimic.* La ultima sa trezire, semănase moarte doar prin simpla atingere. Cu fiecare deşteptare, puterile lui sporiseră. Uneori se distrase trecându-şi palmele pe deasupra florilor, urmărindu-le cum

se ofileau otrăvite. *Oamenii sunt ca plantele, doar că se mișcă* un pic mai *mult. Și sunt ceva mai meschini.*

Se scutură de praful adunat în o mie de ani de somn, iar centura cu cranii de animale mici zornăi puternic când încercă să se desprindă de la pământ. Pluti un pic nesigur la o palmă deasupra podelei trecând hotarul care despărțea locul lui de odihnă de lumea pe care se jurase s-o distrugă. Agățate de pânza întunecată, sufletele îngrozite ale sătenilor se zbăteau ca niște insecte în pânza păianjenului. Vrăjitorul blestemat întinse mâna ca o capcană mortală, prinse câteva și le devoră încet. Îi era foame, era flămând de aproape o mie de ani, însă nu se grăbi, le savură ca pe niște delicatese.

Își străpunse apoi palma cu unghia de la arătător, mânjind cu sânge ușile fiecărei capele și rosti o incantație de trezire, în limba pe care numai supușii Stăpânului Întunericului o vorbeau. Liniște pentru un moment, apoi, în zgomote de lemn și metal sfărâmate, ceilalți vrăjitori blestemați se îndreptară spre el. Primul pas fusese făcut, războiul era puțin mai aproape.

37

Un zâmbet plin de răutate, care putea să înghețe piatră, încolți pe fața Necromantului. Știa că dacă va mai consuma sufletele învinse în cea de-a șaptea bătălie deveni și mai puternic. *Suficient cât să-l înfrunt?* era întrebarea care îl măcina. Își dorea tronul de metal și oase pentru el, iar Stăpânul Întunericului avea deja prea mulți dușmani. Putea să întoarcă totul în favoarea lui.

Gândul îi zbură mii de ani înapoi, când încă era om. Îi urâse pe cei vii încă de când fusese un simplu ucenic vrăjitor. Nu fusese niciodată strălucit, și toți îl luaseră în râs pentru nepriceperea lui. Nu-i plăcuse atitudinea arțăgoasă a Alchimiștilor care toată ziua amestecau în poțiuni încercând să nu distrugă încăperile în care lucrau, nici stăruința Mentaliștilor în crearea și stăpânirea iluziilor sau a minților celorlalți. Și cel mai mult îi detestase pe Elementaliști, cei mai puternici dintre vrăjitori, capabili să arunce cu fulgere sau globuri de foc, să despice pământul, să pârjolească sau să înece totul în jur. Își dorise să intre în tagma lor, însă fusese refuzat, pentru că natura împrumuta puterile ei celor care o iubeau și o respectau. Iar el nu iubea și nu respecta pe nimeni.

Furia, dezamăgirea și ura îl roseseră încet. Când nu mai întrezărise nicio speranță, o siluetă acoperită de umbră îi apăruse în vise, arătându-i învățături care nu semănau

cu nimic din ce văzuse în perioada de ucenicie. Dacă mentorii săi din lumea reală îi spuseseră că priceperea lor izvora din dragostea de cunoaştere şi faţă de natură, fiinţa întunecată îi explicase că cea mai puternică formă de magie se năştea din durere, din suferinţă imensă şi teamă de ghearele morţii. În sfârşit, ceva pe placul lui, ceva care i se potrivise ca o mănuşă.

Se închisese în camera lui, experimentând pe şoareci şi păsări ceea ce văzuse în vis. Simţise cum le consuma suflarea vieţii şi devenise mai puternic cu fiecare fiinţă pe care o da morţii. Pentru că nevoile sale crescuseră tot mai mult, trecuse la animale mai mari, omorând noaptea vitele ţăranilor. Însă foamea de putere nu i se potolise, avea nevoie de altceva.

Într-o seară, un beţiv îl insultase în faţa cârciumei, iar alţii râseseră de el. Se ascunsese după un copac, până când bărbatul plecase pe patru cărări spre casă. Savurase din plin urletele de durere ale nefericitului, în timp ce îl arsese din interior şi îi luase sufletul înainte să moară. Nu mai simţise niciodată o asemenea împlinire, aşa că îşi făcuse un obicei din a ataca oamenii prin locuri ferite de lumină. Aşa îl prinseseră Vrăjitorii.

Niciunul nu apreciase noua ştiinţă, noua modalitate de a prinde puteri mai mari decât şi-ar fi închipuit. Se purtaseră ca nişte habotnici, ancoraţi în vechile căi, atât de bine ştiute. Le explicase că aveau ocazia să înveţe lucruri pe care nici măcar nu şi le imaginaseră, dar ei fuseseră de neclintit. Nu îşi crezuse urechilor când îl condamnaseră la moarte pe rug, ca pe cei mai josnici criminali.

Se aprinsese ca o torță, simțise cum carnea se topea sub puterea focului și mirosul măruntaielor fripte amestecate cu fumul înecăcios îl sufocase. Atunci Stăpânul îl salvase, reparându-i corpul carbonizat, și îi propusese un pact. Iar el îi jurase credință și supunere, primind în schimb toată știința întunecată pe care o ființă umană o putea cuprinde. Și cu tainele întunecate, crescuse și dorința nestăvilită de a face rău.

38

— Și vă spui eu precis, n-are cum să fie lucru curat! zise negustorul bătrân, adulmecând mâncarea ca un șoarece de câmp.

— O fi fost vreo molimă? Să ne apere Tatăl să nu vină și peste noi, intră în vorbă și hangiul.

— Ei, aș! Ce molimă scoate tăt sângele și desenează cu el prin colb? Și nici nu sparge lespezi de piatră de nici cinci, hai nici zece bărbați ca tine nu le pot urni? Bună-i friptana asta, jupâne... Mai ai?

Omul cu fața de rozătoare încă nu reușise să-și alunge din minte imaginile din satul prin care trecuse în urmă cu vreo două săptămâni. Oameni morți cu piele stafidită, secați de fluide în fiecare casă. Calul său, cu ochii bulbucați de groază, refuzând să mai tragă căruța cu coviltir în care își ținea mărfurile. Cimitirul plin de gropi proaspete în care nu era nimeni și umbre care îl priveau de fiecare dată când întorcea capul în altă direcție. Așa ceva nu se uita ușor.

— I-or fi otrăvit asasinii? Or fi aruncat ceva în fântâni, se amestecă în discuție un bărbat de la masa vecină.

— Ei, aș! Io nu cred că ar avea ceva de împărțit cu tăt satul. Și nu cred că ar scotoci prin cimitir.

Hanul era plin, dar nimeni nu mai scotea niciun cuvânt. Urmăreau cum vânzătorul de mărunțișuri cioflăia

halca de carne, întrebându-se dacă ce spunea era real sau doar o poveste scornită să-i înspăimânte, ca să primească mâncare fără să plătească. Dacă negustorul voise doar să-i sperie, reușise. Teama se cuibărea în cotloanele încăperii, se așeza la mese printre oaspeți, plutea printre respirațiile lor, dansa printre limbile focului la care se cocea mâncarea.

Însă povestitorul termină de mâncat, dădu peste cap ulcica aproape goală de vin, aruncă pe masă o monedă tocită și se pregăti de plecare.

— Io mi-aș lua tălpășița de pe meleagurile astea. Acolo n-o fost lucru curat, vă spun io. Tăt era mort... Tatăl să fie cu voi!

După plecarea negustorului se lăsă liniștea. Târgoveți, curve și localnici, ba uneori și vreun mesager sau cavaler poposeau frecvent și discutau în gura mare, adunați la mese, întocmai ca sfetnicii regelui, sau petreceau câteva momente de fericire în cămăruța învecinată. Însă acum vocile li se opriseră în gât. Șoapte și murmure mai spărgeau din când în când liniștea, ca la o înmormântare.

Un om în vârstă, cu trupul încă drept, dar față brăzdată de suferință, stând singur la o masă, păru să fie singurul neimpresionat de vorbele celui care plecase. Luptase în armata regelui, văzuse suficientă moarte încât să nu fie impresionat de moartea câtorva țărani, asta dacă ar fi fost ceva real în povestirea omului care nu îi inspirase încredere. Câteva mărgele de lacrimi i se formară când se gândi, ca în fiecare zi, la soția și fiica sa care pierduseră lupta cu boala, tocmai când el se întorsese învingător din războa-

iele oamenilor. Și pentru a fi în fiecare noapte lângă ele, se angajase paznicul cimitirului. Își termină ultima picătură de băutură și se pregăti să-și înceapă misiunea. Afară, animalele începuseră să urle a pericol.

39

Noaptea venise mai rece și mai întunecoasă decât se așteptase paznicul. Norii apăruți din senin acoperiseră luna, iar vântul începuse să bată aducând tânguieli de departe, de parcă mii de suflete ascunse în aer, în ape, în adâncurile pământului, deplângeau soarta celor vii, celor care dormeau fără să știe ce li se pregătea.

Paznicul cimitirului simți un fior care i se împletea pe șira spinării. În apăsarea aerului simți un miros fetid, de carne putrezită și amestec de ceară și pucioasă. *Or fi dezgropat câinii vreo mortăciune, sau s-or fi jucat nebunii prin cimitir să mă sperie. De parcă aș mai putea vedea ceva care să mă sperie...*

Se plimbă ușor printre morminte, cu băgare de seamă, sperând că va identifica sursa miasmei. Aprinse o lumânare a cărei strălucire abia spărgea perdeaua de întuneric. Ajunse în locul unde fusese îngropată recent o tânără care murise de aceeași boală ca și fiica sa. *Draga mea Elide, acum ai fi avut vârsta măritișului. N-am apucat să te văd în rochie albă și cu flori în păr. Ne-ai fi făcut un nepoțel, iar eu și maică-ta am fi îmbătrânit cu drag lângă voi...* Șiruri mari de lacrimi îi înecară privirea, iar gândul la chipul luminos al fiicei dintr-o amintire de demult îl împiedică să vadă că pământul proaspăt fusese îndepărtat, iar groapa era goală.

Un zgomot ca un fâşâit îi întrerupse şirul gândurilor şi îşi încordă mâna pe toiag. Ridică sursa de lumină şi i se păru că zăreşte o siluetă întunecată, alunecând lent către el. *Aha, ştiam eu că e vreun nebun. Am io grijă de spinarea lui.*

— Care eşti acolo? Neghiobule, lasă morţii să se odihnească. Du-te-acasă, omule!

Mogâldeaţa se opri din înaintare şi rămase înţepenită locului, chiar lângă mormântul în care zăceau soţia şi fiica paznicului. Mirosul de carne moartă se simţea tot mai puternic, iar zgomote de gheare care râcâie pământul se auziră din toate colţurile cimitirului.

— Vai de tine, dacă pun mâna pe tine, omule...

Vorbele i se frânseră ca o pasăre lovită în zbor când ajunse în faţa siluetei întunecate. Oamenii nu pluteau şi nici nu aveau ochii roşii, ca fierul încins, plini de răutate. Şi nici nu văzuse până atunci vreunul care să aibă la brâu o centură de cranii de animale. Fără să stea pe gânduri, se avântă spre arătarea care nu se sinchisise de ameninţările sale. Înainte ca bastonul să-şi atingă ţinta, se simţi ridicat de la pământ şi un vârtej ivit din senin îi strivi spinarea de o piatră funerară. Simţi oase trosnind şi înţelese că era posibil ca a doua zi să nu se mai întoarcă acasă.

Când deschise ochii, nu ştiu dacă ce vedea era aievea sau nu, din cauza loviturii. Oameni care muriseră demult, unii chiar în copilăria sa îndepărtată, se strânseseră în jurul său, târându-şi zdrenţele şi oasele descărnate. Realiză că de la ei venea duhoarea care acoperise totul.

Din grămada de morţi treziţi din somn, o femeie într-o rochie lungă, de culoare deschisă, făcu câţiva paşi spre el.

Luna se ridicase deasupra cimitirului, de parcă ar fi vrut să fie martoră ororilor care se întâmplau. *Anait!* ar fi șoptit paznicul dacă gura nu i-ar fi fost inundată de sânge, din cauza forței loviturii. O recunoscuse pe soția sa, cu pielea lividă de mort și cu ochii care nu erau ai ei. Din zdrențele putrezite care o acopereau și din părul încleiat i se scurgeau mici dâre pe pământ. Pe față avea, ca toți ceilalți, o pată albă ca un fel de stigmat. *Anait, scumpa mea! Te-ai întors la mine. Cum se poate? Hai să mergem acasă...*

Puterile îi scădeau cu fiecare respirație chinuită care îi mișca pieptul. Nu îl speria moartea, însă îl umplea de groază gândul că ar fi murit tocmai acum, când printr-o minune, soția sa ar fi revenit la viață. Întinse disperat mâna către femeia care se oprise în fața lui. Se sprijini în toiagul pe care-l găsise orbecăind cu mâinile prin iarbă și dădu să se ridice. Tot ce izbuti să facă fu să se prăbușească în genunchi, cu sângele ștergându-se de rochia soției.

Anait se aplecase asupra lui, cu fața golită de orice expresie, dar el nu se lăsă învins. Închise ochii, căutându-i buzele. Le găsi, erau mai reci ca moartea. Nu îi mai ajunse timpul să înțeleagă dacă ele sau mâna descărnată pe care ea i-o înfipse în inimă îi provocară durerea mai mare. Căzu în genunchi, simțind viața scurgându-se din el, cu ochii la expresia rece și sinistră care încolțise pe chipul femeii.

Paznicul muri fără să știe că era doar una dintre primele victime ale unui război cu miză mai presus de orice închipuire a oamenilor.

40

Necromantul nu mai avea răbdare, însă știa că trebuia să respecte niște reguli care nu erau ale lui. Așteptă ca luna și câteva stele să se așeze în pozițiile știute, înainte să plutească mai departe. Totul îi mersese conform planului, Stăpânul nu avea de ce să fie nemulțumit. Ceilalți vrăjitori blestemați cutreierau ținuturile și trezeau grosul armatelor Întunericului, dar unele îndatoriri puteau fi îndeplinite numai de el. Nu înțelesese de ce, dar cât timp rezultatul final era distrugerea oamenilor și sporirea puterilor sale, nu îl deranjase prea mult. Totuși, trecuseră luni de zile de când se trezise și multe altele urmau să mai treacă până când vor înfrunta armata oamenilor. *Curând o să-i iau locul, totul va fi după voia mea!* își spuse când se apropie de malul Lacului Negru, acoperit de ceață, fum și mister.

Se spunea că este locul în care se odihnea însăși Moartea și niciun om nu se încumeta să se apropie. Dar el nu mai era om. Acum era aghiotantul Stăpânului Întunericului. Știa aproape toate tainele întunecate și devorase suficiente suflete zdrobite încât să fie aproape invincibil. Aproape. Iar asta îl scotea din minți și-l făcea să jinduiască după bătălie. Spera să consume suficiente suflete încât să devină nemuritor. Până atunci, trebuia să se încline în fața Doamnei în Negru, pentru a-i cere favorurile.

Ştia că era foarte capricioasă, singura care îndrăznea să îl înfrunte pe Stăpânul său, aşa că trebuia să joace acum după regulile ei.

Pluti la o palmă deasupra luciului apei şi se uită cu luare aminte la trunchiurile de copaci putreziţi care parcă formau nişte temniţe, iar în mijlocul lor, animale şi oameni înecaţi, aşezaţi în poziţii nefireşti. *Parcă sunt vii. Ce planuri are Doamna cu ei? Întotdeauna pune ceva la cale...*

Un abur dens ce se ridică dincolo de arborii scufundaţi îi întrerupse gândurile. Acolo urma să se desfăşoare Ritualul. Intră în mijlocul vaporilor şi se lăsă cu picioarele pe suprafaţa lacului, care devenise solidă. Nu-i plăcea apa, o urâse dintotdeauna, iar fiinţa malefică din lac ştia asta. *Îşi bate joc de mine. Mă voi ocupa şi de ea, după ce tronul va fi al meu.* Rosti invocaţia de trei ori, desenând cu degetul deasupra apei sigiliul celui căruia îi jurase supunere. Preventiv, ca să nu uite că sunt de aceeaşi parte.

Femeia, de o frumuseţe mai rece ca gheaţa, cu păr purpuriu, învesmântată într-o rochie de fum dens, se materializă înaintea lui. Îl privi cu aceeaşi superioritate cu care îl privea uneori şi pe Stăpânul Întunericului. Îi întinse o mână descărnată, cu falange osoase, pe al patrulea deget strălucind inelul.

Cu toată puterea Necromantului, simţi cum ochii ei de lavă încinsă îl ardeau, iar puterea inelului îi tulbura minţile.

— Stăpânul îţi porunceşte să trezeşti călăreţii!

Un şarpe de pe celălalt braţ al Doamnei, acoperit de carne, sâsâi înfuriat către Necromant. Femeia îl duse la

gură şi îl sărută, iar reptila i se ascunse în decolteul rochiei.

— Îmi porunceşte? Încă nu a învăţat bunele maniere? Ar fi putut să-mi ceară doar...

— Doamnă a Lacului, el nu cere, ci porunceşte supuşilor. Iar tu vei face întocmai sau îi vei înfrunta mânia.

Dacă ar fi fost atent la detalii, Necromantul ar fi văzut cum irisurile fiinţei dinaintea sa luciră sălbatic şi colţul gurii i se ridică într-un rictus ironic.

— Fireşte că mă supun, Necromantule. Fă ceea ce trebuie să faci înainte. Dar de data asta, îţi cer un mic favor. Presimt o bătălie mult mai interesantă şi aş vrea nişte prizonieri. Vei şti la momentul potrivit.

Femeia în rochie de fum îi puse inelul pe deget ca şi cum l-ar fi luat de soţ şi se săltă pe vârfuri ca o mireasă timidă, apropiindu-şi buzele de cele ale vrăjitorului blestemat. Reci ca moartea şi purtătoare de otrăvuri, încât servitorul Stăpânului Întunericului se prăbuşi în genunchi, cu mintea tulburată.

Când puterile îi reveniră, Doamna în Negru dispăruse. Necromantul ridică mâna pe care primise bijuteria şi ceru Călăreţilor-Fantomă să i se supună. Trunchiul uriaş al unui arbore ieşi din adâncuri plutind spre mal şi o scorbură se deschise cu zgomot. Iar prin acea crăpătură năvăliră din temniţa lor şiruri de umbre călare din fuioare de fum şi ceaţă împletite, alergând haotic şi izbindu-se de copacii pe care-i transformau în scrum când treceau prin ei.

41

Mai avea un singur pas de făcut, iar Necromantul, urmat de armata de călăreți-fantomă care transformau totul în scrum, îl aștepta nerăbdător. Dacă unele din regulile Stăpânului le îndeplinea doar din supunere oarbă, sacrificarea celor puri fusese întotdeauna o plăcere. Moartea prin foc i se păruse fascinantă, mai ales că și el fusese condamnat la așa ceva pe vremea când fusese om.

Iar faptul că sacrificiul trebuia săvârșit chiar în locul în care Tatăl îi coborâse pe primii oameni i se părea o sfidare a Creatorului, ceea ce îl umplea și mai mult de satisfacție. Zări de pe o culme satul înconjurat de cohortele de morți cu stigmatul său pe frunte și pe câțiva din ceilalți necromanți îngrămădind bărbați, femei și copii într-un țarc, ca pe niște oi. Țipete și plânsete străbătură aerul până la el și simți un fior de plăcere. *Stăpânul va fi mulțumit!*

Înainte să îi ucidă, trebuia să le distrugă și sufletul. Și se pricepea să facă asta mai bine ca oricine. Pluti către cercul format din pietre de diferite mărimi, în care erau îngrămădiți doisprezece copii. Glasurile subțiri ale acestora, împletite cu urletele deznădăjduite ale părinților, fraților și surorilor de care fuseseră separați îl asurzeau acum. *Așa, urlați, urlați! Simțiți că muriți !*

Le făcu un semn celorlalți semeni ai săi, care scoaseră pe rând persoanele din țarc și le aliniară în jurul cercului

unde erau copiii. Vrăjitorii întunecați puseră mâinile pe frunțile prizonierilor, iar aceștia urlară de durere în timp ce sufletul le părăsea corpul, încercând cu disperare să se întoarcă în învelișul de carne și sânge care îi adăpostise. Necromantul privi cum oamenii se transformau în ceva amorf și se întoarse spre cei din cercul de piatră. I se păru pentru o clipă straniu cum acele ființe mici înțeleseră că urmează să pățească același lucru ca și părinții lor și cum fețele lor plânse căpătau liniște și resemnare în fața morții. *Știu ce urmează. Sufletul se teme de foc. Așa zicea Stăpânul, că sufletele au stat închise în foc până când Creatorul a decis să le facă o lume mai bună. Le voi duce înapoi în foc.*

Slujitorul întunericului întinse brațele spre cer, rostind, cu o voce guturală, incantații de neînțeles, iar celelalte ființe în haine negre cu centuri cu cranii de animale îi repetară vorbele, ca un ecou. Un nor gros se formă din senin deasupra copiilor, iar din el începu să curgă o ploaie de foc, care se prelingea pe pietre și pe trupurile tinere care se zvârcoleau. Țipete disperate răzbătură câteva secunde și apoi totul se transformă în scrum. Lava fierbinte se strânse în mijlocul cercului și își căută drumul spre infernul unde îi era locul. O groapă adâncă, până în lumea de jos, se formă în piatra topită și din ea, în fâlfâiri de aripi și croncăneli îngrozitoare, cerul fu împânzit de ființe solzoase, cu gheare de fier.

Un rânjet sinistru se întipări pe chipul Necromantului. Stăpânul acceptase jertfa și îi trimisese demonii zburători. Armata sa era completă.

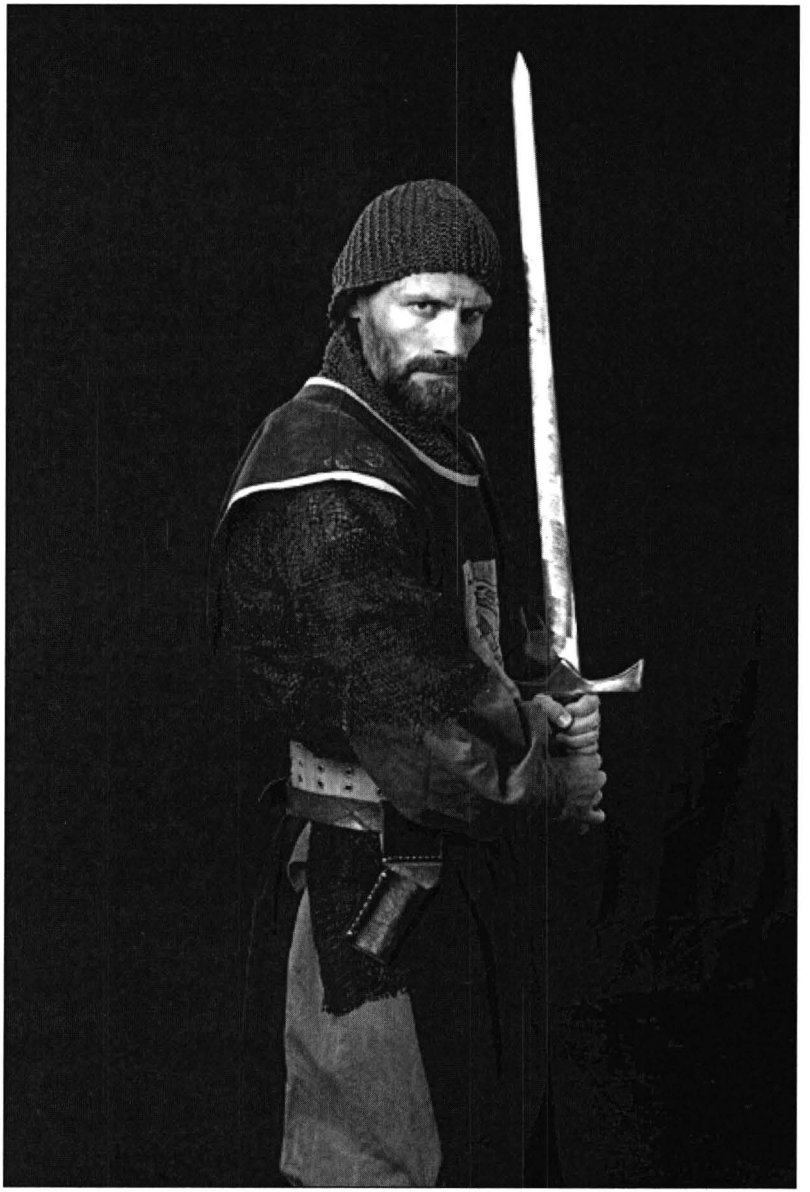

ÎNGERI ŞI VRĂJITOARE

42

— Comandante, tu chiar știi unde mergem sau umblăm aiurea? întrebă resemnat cavalerul.

Are dreptate, poate n-ar fi trebui să mă înham și la asta. Hai să mai răbdăm puțin. Totul se întâmplă cu un rost, nu cred că m-ar fi mințit.

Dacă în urmă cu câteva zile, Erin n-ar fi avut acel vis, ar fi ajuns la rege să discute personal despre prima sa misiune ca și conducător de armate. Trecuseră luni de zile de când plecase de la Citadelă cu tovarășii săi, iar zvonurile despre trezirea inamicului și armata ridicată ajunseseră și la el. Curieri regali, Purtători ai Cuvântului sau simpli soli își spuseseră poveștile despre șiruri de ființe readuse la viață, despre călărețiii din fum și ceață, sau vrăjitorii cu ochi roșii care sugeau sufletele. Trecători fuseseră blocate cu pietre prăvălite din vârfurile munților, cursuri de ape fuseseră modificate cu scopul de a încetini dușmanul, dar îi obligaseră și pe ei să se abată de la drum.

Apoi, avusese visul. El, în mijlocul tablei de şah, cu pioni hâzi apropiindu-se. Piese albe se adunau în spatele său, însă erau mult mai puţine decât cele ale adversarului. Şi atunci apăruse lângă el statuia, aproape vie, cu pielea căpătând culoarea celei umane. Aripile grele de piatră se mişcaseră, stârnind un nor de praf. Suprafaţa de jos se transformase într-o pagină de carte, iar Erin se simţise ca o furnică urmărind literele mai mari ca el. Descriau locul unde coborau îngerii şi cuvintele cu care puteau să-i cheme oamenii.

Evident că nu crezuse până atunci în existenţa îngerilor, pentru că nu auzise ca cineva să fi văzut vreunul. Însă nu uitase părerea tatălui său despre vise, că ele sunt trimise de Creator. Şi dacă era aşa, mai ales că toate celelalte în care apăruse statuia se adeveriseră, hotărâse că merită să mai facă un ocol.

— Nu sunt sigur, Bram, n-am fost niciodată pe aici. Dar suntem aproape. Eleazar, eşti bun să te ridici în aer s-arunci o privire?

Aproape de ce? Chiar există îngeri? Şi dacă Tatăl le-a zis să lupte alături de noi? Nici măcar Zaira n-o să mă creadă.

Puterile elementalistului crescuseră în ultimele luni, pe măsură ce roba sa căpătase tot mai multă culoare. Dacă la început Erin se îndoise de capacităţile acelui tânăr pirpiriu, după ce îl urmărise de câteva ori în acţiune, acum era conştient la ce era bun un asemenea vrăjitor. Era într-adevăr leneş, dar compensa prin folosirea puterilor elementelor naturii. Nu o dată îl văzuseră iscând o ploaie deasupra lui, pentru a-şi spăla haina, iar apoi stârnind un vânt cald, ca să se usuce, şi tot felul de alte giumbuşlucuri.

Nici de această dată, Eleazar nu îi dezamăgi.

— Tot ce văd în pustietatea asta sunt doar nişte ruine. Un castel sau un templu, sau un zid, nu-mi dau seama ce e. Dacă nu zăbovim, ajungem până diseară.

Erin zâmbi. Aşadar părea să se adeverească şi acel vis. Era convins că Tatăl i-l trimisese. Locul sacru unde îngerii coborau pe pământ. Poarta dintre lumea oamenilor şi cea a fiinţelor divine.

Pe barba Tatălui, chiar există locul ăsta! Dacă-i conving pe îngeri să lupte pentru noi, n-or să moară mulţi oameni.

Fără să spună nimic, îşi struni calul către locul acela, urmat cu ceva nemulţumire şi nedumerire şi de ceilalţi. Deşi ştia că îngerii pot fi chemaţi doar la răsăritul soarelui, îşi dorea să ajungă acolo cât mai rapid.

Ajunseră la ruine chiar înaintea apusului. Călugărul şi vrăjitorul căzură frânţi de oboseală, nu erau la fel de obişnuiţi cu călăritul ca ceilalţi. Bram şi Khaimah se apucaseră să încropească un foc, iar Erin se depărtă de ei pentru a fi singur. Devenise un obicei pentru el, avea nevoie să fie singur cu gândurile sale. Tabla de şah i se înfăţişa mereu în minte, iar el se plimba nehotărât de pe un pătrat pe altul. Uneori acolo erau bătrânul bibliotecar, părinţii săi, Zaira, statuia îngerului, mii şi mii de chipuri necunoscute. Toţi aşteptau ceva de la el. Acum le auzi şi glasul. Mii de voci disperate care îi urlau în creier.

Sunt doar un om, ce vreţi toţi de la mine? Nu e drept, nu-mi puteţi pune mie în spinare asta. Salvaţi-vă singuri, n-ar trebui să fie lupta mea. Când spuneam că nu vreau o viaţă banală am fost mare prost...

43

— Crezi c-or să vină? îl întrebă călugărul, cuprins de un val de emoție. Fața lui ciupită de vărsat se transformase în cea a unui copil care își așteaptă tatăl de la câmp. Mai mult, era poate prima dată când el inițiase o conversație.

Erin ridică din umeri. În adâncul sufletului avea o presimțire. Repetă de trei ori în șoaptă acele cuvinte, aruncând priviri speriate în jur. Tovarășii săi erau acolo, încordați: Bram, călare și cu lancea pregătită de atac, pe degetele lui Eleazar juca un fulger, iar călugărul strângea toiagul în mână, gata să lovească. Nu se întâmplă nimic. Spuse din nou acele cuvinte.

Un tunet sparse liniștea locului. Caii începură să se ridice speriați pe picioarele din spate și o luară la fugă, cu excepția celui al cavalerului, care îl stăpâni cu greutate. Pământul se cutremură și din praful ridicat se iviră trei siluete din care izvorau scântei. Un curent de aer îi lovi pe oameni, care își acoperiră fața.

A funcționat! Îngerii mi-au ascultat chemarea.

Doi dintre îngeri făcură un pas înspre el, cu săbiile de foc în mână. Erau chiar mai înalți și mai bine făcuți decât Bram, iar în ochi, în loc de irisuri, parcă aveau doi mici sori. Fața și mâinile lor erau albe, atât de albe încât aproape că se confundau cu haina lungă pe care o purtau și din care se revărsau mici raze de lumină. În spatele lor, o altă

ființă celestă într-o platoșă argintie, de o frumusețe nepământeană, dar cu o expresie de dezgust și răutate zugrăvită pe chip, își întinse aripile ca și cum ar fi vrut să-i sfideze pe muritori. Copleșiți, Erin și tovarășii lui de drum își plecară capetele cu umilință.

— Ce se întâmplă aici? Cine ești și de unde știi cuvintele? rosti unul din îngeri, iar cuvintele lui erau ca un vuiet de furtună.

— Frumoasă adunare avem aici, interveni al doilea înger. Un copilandru, un vlăjgan bețiv care pute ca un hoit... Numai lepădături. Pe zi ce trece sunteți tot mai jalnici. Nu știu de ce Tatăl nu vă distruge definitiv. Poate de data asta...

Nu era ceea ce se așteptase Erin. Ochii lui rămăseseră ațintiți la brățara de la mâna războinicului divin în armură. Observase cum simbolurile în limbi necunoscute alergau încolo și încoace pe suprafața metalică, într-o frenezie rău prevestitoare.

Trebuie să fie conducătorul lor. Arhanghelul.

Citise în Bibliotecă, considerând ca simple fabulații sau mituri, despre legiunile de îngeri, despre comandanții lor care fuseseră pierduți și îndepărtați prin tot felul de înșelăciuni până când rămăsese unul singur, cel mai crud și lipsit de scrupule. Iar acela stătea acum în fața lui.

Broboane de sudoare îi apărură pe frunte și îi înghețară instantaneu. Acum le simțea ca pe niște lame care îi ciopârțeau pielea.

— Iertați-ne îndrăzneala, șopti tânărul, vizibil speriat. Întunericul s-a trezit din nou și vrea să ne distrugă lumea. Avem același Creator, avem nevoie să ne salvați. Voi

sunteți cei care aveți puterea să îi opriți. Suntem gata să luptăm, să murim, viețile noastre nu sunt importante...

Aripile Arhanghelului deveniră mai mari și mai amenințătoare încât acoperiră soarele,în ochii îngroziți ai lui Erin. Conducătorul armatei celeste îl privi cu scârbă, ca pe un gândac.

— Tu, mizerie umană! râse Arhanghelul. Ai dreptate într-o singură privință: viețile voastre nu sunt importante. Trebuia să fiți șterși demult, sunteți ca niște insecte care murdăresc totul în jurul lor. Nu înțeleg de ce Tatăl vă dă o șansă nouă după fiecare joc pe care îl pierde. Cum ar putea să fie chestia pe care el a numit-o suflet mai importantă decât puterea și invincibilitatea noastră? Acum El o să-și dea seama, încă o dată, că sufletul nu poate să oprească armatele de morți treziți de întuneric. Plecați de aici și petreceți-vă ultimele clipe făcându-vă de cap în lumea voastră infectă.

Răspunsul îl descumpăni pe muritor. Toate eforturile făcute până atunci, toată mândria și bucuria că izbutise să obțină sprijin și unirea armatelor i se părură atunci doar fum ce se risipește în bătaia vântului.

— Dar suntem copiii aceluiași Creator! Trebuie să ne ajutați, vă implorăm...

— Măsoară-ți cuvintele, lighioană! tună Arhanghelul. Noi, îngerii, suntem copiii Tatălui. Voi nu sunteți decât un capriciu, un moft al Lui. Poate, de data asta, Necromantul reușește să vă distrugă definitiv.

Fire de praf și resturi din clădirea părăsită, antrenate de mișcarea aripilor războinicului din Ceruri, se năpustiră spre oamenii stăpâniți de furie și deznădejde.

— Blestematule! Eşti doar un înfumurat! se auzi vocea cavalerului, iar toţi ochii se întoarseră spre el.

Bram îşi ridicase lancea şi pornise în galop spre Arhanghel. Cu ochii sclipind de ură, îngerul întinse mâna şi calul se lovi de un zid invizibil, căzând şi strivind sub el piciorul călăreţului. Vrăjitorul aruncă un fulger, care se stinse sfârâind ca o lumânare scufundată în apă. Asasinul îşi scosese cuţitele şi încercă să ţintească aripile.

— Opriţi-vă toţi! Suntem pe pământ sfânt! Aici nu va muri nici om, nici înger! ţipă călugărul, înotând cu mâinile prin aer.

Pentru o clipă, timpul se oprise. Oameni şi îngeri, faţă în faţă, erau nemişcaţi. Adversari inegali, unii sperând să scape cu viaţă, ceilalţi pe cale să-i transforme în praf şi pulbere. În cele din urmă, săbiile de foc se stinseră.

— Moarte? Nu va muri nimeni, dar asta nu înseamnă că puteţi pleca de aici fără să primiţi o lecţie! spuse unul dintre îngeri. Îl prinse pe Erin de cap şi se avântă cu el către cer.

44

Erin leșinase înainte să fie aruncat în gol și nu simțise contactul cu fiecare creangă a copacului, nici cu pământul tare din jur. Când deschise ochii, ceilalți erau strânși în jurul lui. Bram, cu piciorul legat cu atele, se mișca greoi, sprijinindu-se de un lemn gros. Eleazar, cu câteva vânătăi pe față și cu hainele rupte, stătea încălecat pe un buștean. Asasinul și călugărul nu arătau nici ei prea bine.

— Leneșilor, aveți de gând să petreceți toată ziua? Mortăciunile alea vin spre noi și voi vă faceți siesta? Grăbiți-vă, avem drum lung de mers.

Fără să înțeleagă cum, Erin se simțea de parcă ar fi băut o poțiune revigorantă. Își vedea vânătăile pe brațe, hainele făcute praf, crengile rupte în cădere și chiar denivelarea pe care o făcuse când se izbise de sol, dar nu îl durea nimic. Știa că se grăbește, avea să primească răspunsuri.

— Măcar tu ai dormit, oftă vrăjitorul. Pe noi ne-au bătut de ne-au nenorocit. Niște înfumurați. N-ai pierdut nimic important, în afară de o mamă de bătaie. Am crezut c-o să mori.

Le pasă de mine sau se tem de pedeapsă dacă pățesc ceva? N-am prea avut prieteni până acum. Ce mai adunătură...

— Iar ne grăbim? pufni cavalerul. Ne spui și nouă unde? Că io m-am cam săturat ca tu să visezi și noi să mergem așa-n neștire. Sau măcar spune-ne de la cine mai

trebe să luăm bătaie, sânge şi maţe de cai morţi în copaci...

— Mergem la mine acasă! Cred că ai mei au cules viile, îi făcu Erin cu ochiul.

— Lumea îşi simte sfârşitul aproape, şi noi mergem să îţi cunoaştem părinţii, îl dojeni şi călugărul... Pe de-altă parte, ai dreptate. Tatăl ne învaţă să ne încheiem socotelile cu ceilalţi înainte să mergem mai departe.

Au dreptul să ştie. Poate ar trebui să am mai multă încredere în ei. Cum le-aş putea pretinde eu asta, dacă nu le întind o mână?

— Nu, Frey. Nu merg nici să mă laud cu voi părinţilor, nici să-mi iau la revedere. Nu toţi îngerii sunt de acord cu Arhanghelul. Nu toţi împărtăşesc aceeaşi ură şi invidie faţă de oameni. Cel care m-a atacat pe mine a făcut asta doar ca să poată să-mi transmită un mesaj. Acum înţeleg mai multe lucruri şi vi le voi explica pe drum. Acum hai, să mergem...

45

— Deci, Erin, să reluăm: noi am pornit în nebunia asta, din cauza unei statui din satul tău natal? Și acum îngerii care ne-au bătut în halul ăsta ți-au transmis ție că statuia e un înger pedepsit? îl aținti Bram cu privirea, nesigur pe el dacă reușea să găsească vreo logică în ceea ce auzise.

— Și că îl poți aduce tu la viață? devenise brusc interesat călugărul.

Cu cât stătea mai mult între oameni, cu atât Frey devenea mai vorbăreț. Deși Erin se așteptase să existe același tip de rivalitate străveche ca între cavaleri și asasini, exorcistul chiar se apropiase destul de mult de vrăjitor.

Uitându-se la ei, de multe ori, tânărului comandant i se părea că asista la o scenă între tată și fiu. Îi lipsea al lui, nu îl prețuise prea mult, iar acum timpul nu era de partea sa. Remușcări vechi începeau să îl roadă din nou. Alungă cu un oftat zgomotos imaginea părintelui său și înainte să răspundă, analiză în detaliu copacii din apropiere, câteva fire de iarbă, inspiră mirosul de pământ umed scrijelit de copitele cailor. Era un truc pe care îl învățase de la Eleazar, pentru a fi sigur că se eliberează de alte gânduri și trăiri. *Dacă vrei să faci față prezentului, trebuie să fii sigur că ești și gândești în prezent,* fusese sfatul vrăjitorului.

— Nici eu nu sunt prea sigur, recunoscu Erin. Dar cum visele mi-au spus adevărul, vreau să cred și asta. Avem

nevoie de speranță și credință, ați uitat? De fapt, în momentul ăsta e tot ce avem, până se adună armatele.

— Ei, uneori ambele sunt deșarte și ambele ne înșală. Pe sângele calului meu... Ca femeile, 'ți spun io că...

Privirea tâmpă a cavalerului se luminase, ca de fiecare dată când avea chef de palavrageală. Ceilalți se adunaseră lângă ei, nu neapărat pentru că ar fi pus mare preț pe vorbele lui Bram, ci mai degrabă pentru că îl considerau mai degrabă o sursă de amuzament. Era exact cum le spusese călugărul. *Fericiți cei fără minte, că pe ei grijile îi ocolesc.*

— Bram, scutește-ne acum cu filozofiile tale, i-o tăie elementalistul, doar ca să-l provoace și mai mult. Știm deja concluzia la care vei ajunge: băutura este soluția ta pentru orice. De ce trebuie ca statuia să fie atinsă în același timp de un călugăr și de un vrăjitor?

— Nu doar băutura, insistă vlăjganul scărpinându-se în cap. Ci și femeile. Da' am impresia că voi n-ați prea văzut muieri. Altele decât bărboșii din cetățile de vrăjitori. Să-ți spui io, bărbații cred că ele vor să fie iubite, sau să aibă soți bogați. Ei aș... ele vor doar un morcov tânăr și tare.

Râsul grosolan și plin de viață al acelui morman de carne și oase îi molipsi pe toți.

— Dar ce-are morcovul cu femeile? Nu văd cum grădinăritul... se uită nedumerit Eleazar către călugăr, care și el ridică din umeri. Singurul care zâmbea mânzește era asasinul, cu fața neacoperită și plină de cicatrici.

Cred că-i mai bine să-i opresc, altfel cine știe ce mai spune bolovanul și iar se încaieră.

Însă, în mod cu totul neașteptat, cavalerul parcă intui temerea lui Erin. Îl mângâie zeflemitor pe creștet pe elementalistul nelămurit și se apropie de comandant.

— Erin, noi nu înțelegem mai nimic din tot ce se întâmplă. Io n-am să mai pun întrebări, că oricum nu pricep multe. Și ce spui tu acolo n-are nicio noimă pentru ăi de teapa mea. Fie ce-o fi, mii de cai morți! Mergem la tine acasă, da' mai întâi să facem un popas și la cârciumă. Sfârșitul lumii o fi el aproape, dar e mai ușor de suportat ideea asta când ești pregătit.

— N-o să te schimbi niciodată, cavalere, nu-i așa? îl întrebă zâmbind comandantul.

46

După multe luni petrecute pe drumuri, întoarcerea în Cetate i se păru lui Erin ca o binecuvântare. Zidurile înalte și groase, șanțurile adânci, acum umplute cu apă, palisadele și catapultele din turnuri îl făcură să uite pentru o vreme de urgia ce se abătea asupra lumii lui. Aglomerația, mirosurile, forfota, toate îl făceau să-și amintească de primele zile în care plecase de acasă. Deși petrecuse câțiva ani în acel loc, niciodată nu îl percepuse atât de frumos ca acum. Odinioară, mama sa îi spusese că oamenii nu își dădeau seama ce mult înseamnă un lucru pentru ei până când nu sunt în pericol de a-l pierde. Clipi des pentru a alunga imaginea clădirilor fumegânde, a corpurilor chircite sau dezmembrate și a șuvoiului de sânge deversat în canalele de apărare, ce îi apăruse în spatele retinei. Așa ceva nu trebuia să se întâmple.

Se întoarse către tovarășii săi. Eleazar și Frey erau pentru prima dată în mijlocul unui asemenea furnicar, fiecare zgomot sau râs mai puternic îi făcea să-și abată atenția către locul de unde venea. Asasinul își acoperise fața cu o glugă, iar una dintre mâini o ținea strânsă pe mânerul unui cuțit, fiind gata în orice clipă să-l arunce. Bram era cel puțin la fel de încântat ca și el, ochii i se lungeau după femeile durdulii care treceau pe lângă ei. Glumele cavalerului, cam nesărate după părerea călugărului, erau

primite cu chicote şi feţe îmbujorate, ceea ce îl descumpăni puţin pe Erin, întrucât contraziceau tot ce ştia el despre cum să te porţi cu partea femeiască. Citise tot felul de poveşti de dragoste dintre eroi şi doamne nobile, dintre războinici şi prinţese, dar i se păru că nimic din ce credea el nu avea legătură cu realitatea.

Oare s-a întors Zaira? O să mai fie aşa cum a fost? A trecut mult timp, iar focul poate i s-a stins. Dacă o s-o găsesc cu vreun soţ, copil, ca pe una din femeile astea? Ea ar chicoti la fel la glumele bolovanului ăsta? Atunci tot ce-am făcut ar fi fost în van.

Se simţi ca un copil nesigur. Asta era, de fapt. Un copilandru, cum îi zisese regele, cum îi spusese şi cavalerul, care fusese forţat să se maturizeze prea devreme şi să ia pe umerii săi nevolnici o asemenea misiune. Realiză acum că motivul pentru care decisese să lupte era la fel de trainic ca un castel de nisip în bătaia vântului. Iar asemenea constatare trebuia înecată cu siguranţă într-un lac de băutură ieftină şi puturoasă, aşa că se opriră la prima tavernă care le răsări în cale. Cu hainele rupte şi murdare, cu părul şi barba vâlvoi, Erin arăta ca un cerşetor printre alţi cerşetori.

— Şi ia zi, comandante, cum e să te întorci acas'? rânji cavalerul, făcându-şi de lucru cu o bucată de pâine în vasul de tocană aburindă. Ochii îi deveniseră unsuroşi din cauza băuturii şi pe chip i se citea cheful de pălăvrăgeală. Ceilalţi îl copiau întocmai.

Erin ar fi vrut să le spună că e bine şi frumos, că de-abia aşteptase să se întoarcă, însă nu era sigur de asta.

— Când am plecat din satul meu la studiu, simțeam că aici e toată lumea. Ca și cum aș fi ieșit dintr-o cușcă să alerg liber. Acum, după ultimele luni, mi se pare doar c-am schimbat acea cușcă pe una mai mare. Demult mă gândeam c-o să ajung un bibliotecar sau scrib sau vreun slujbaș regal, c-o să duc o viață liniștită și îndestulată.

— Tatăl știe mai bine ce ni se potrivește, rosti călugărul, ținând la piept cărțulia groasă de care nu se despărțea nici când dormea. Eu, când am venit la Templu, visam să fiu Vindecător, să cutreier lumea și să vindec bolnavii, să aduc puțină alinare celor sărmani. Dar am fost slab. Acum mă gândesc că poate e mai bine așa. E mult mai simplu să alergi după demonii celorlalți, în timp ce fugi de monștrii tăi lăuntrici, decât să te întorci și să-i înfrunți.

Acum Erin înțelesese de ce Frey fusese atât de închis în el atunci când îl cunoscuse. Sau mai exact, de ce toți exorciștii erau ființe atât de tăcute, în privirile cărora jucau umbre întunecate. *Nu-i ușor să ignori răul din tine, dar poți pentru scurt timp să faci pace cu el.*

— Eu m-am născut pe malul unui râu care se vărsa în marea cea mare. Visam cu fratele meu să ne facem mateloți, să străbatem valurile. Să avem o arcă și să ne lăsăm purtați de vânt până la cascada de la marginea lumii sau până unde cerul se sprijină de pământ. Dar n-a fost să fie...

Pentru prima dată, vocea asasinului nu mai era atât de gravă și de hotărâtă. Nu mai avea postura unui prădător gata să se arunce în orice clipă asupra victimei, iar o lacrimă i se scurse printre crestăturile de pe față.

— Mathayus şi cu mine... am fost preţul plătit de tatăl nostru Ghildei Asasinilor pentru a-l scăpa de nişte rivali. În mod normal, preţul era primul născut şi o pungă de argint. Dar părinţii noştri au considerat că oricând mai pot face copii, aşa că ne-au dat pe-amândoi. El era mai firav. Îl protejam mereu. Când a trebuit să trecem testul, n-am putut să-l ajut... Otrava a lucrat prea repede... Mi-a cerut să-i fac pe cei care ne-au vândut să sufere.

— Şi-ai făcut-o? nu se putu abţine Erin să întrebe.

— M-am năpustit asupra lor cu atâta furie încât i-am ciopârţit în zeci de bucăţi. Cu greu îţi dădeai seama că acele stârvuri fuseseră oameni înainte. Dar pentru asasini vieţile nu prea înseamnă mare lucru.

Khaimah se opri şi dădu peste cap ulcica de vin întinsă de Bram. Cavalerul ştia mai bine ca oricine că fiecare mort lăsat în urmă îl bântuie pe ucigaş. Comandantul îi privea mut.

Unul mai distrus şi mai găunos ca altul. E o întâmplare sau e voia Tatălui ca nişte oameni pierduţi să lupte pentru salvare?

O duzină din gărzile regelui intră în tavernă şi îşi plimbă privirea peste muşteriii localului. Un ofiţer durduliu îşi descheie pantalonii şi începu să-şi facă nevoile pe ceilalţi clienţi, în hohotele de râs ale subalternilor.

— Comandante, cred că ne-au venit hainele cele noi, îi şopti cavalerul, zâmbind cu gura până la urechi. Simt nevoia să răzbun cafteala pe care am luat-o de la zburătorii ăia.

— Şi te-ai gândit să baţi tocmai gărzile regelui? O să ne bălăngănim cu toţii în streang, idiotule!

— Ei, aş! Cine ne-ar recunoaşte? Arătăm ca nişte milogi. Şi-apoi, balegi şi sânge de cai morţi, doar nu l-o condamna regele tocmai pe salvatorul lumii.

Erin cel de demult nici nu ar fi vrut să asculte o asemenea idee. Cel de acum însă îi dădu dreptate cavalerului. Aflase de la acesta că era un fel de lege nescrisă a cârciumilor că într-o încăierare nu aveai voie să-ţi omori adversarul. *Pe barba strămoşilor, dacă fug de o mână de soldaţi beţi, cum o să mă lupt c-o armată câtă frunză şi câtă iarbă? N-au cum să ne bată mai rău ca îngerii. Poate mai capăt o cicatrice.*

— Nu-i asta Calea care trebuie urmată. Dar Tatăl e milostiv când ne mai abatem de la ea, ridică din umeri exorcistul, pregătindu-şi toiagul.

Bram şi Khaimah schimbară câteva priviri complice, ca doi veterani. La cât de calm era şi călugărul, precis mai avusese de-a face cu aşa ceva în pelerinările sale.

Erin ştia că n-avea încotro, ei făceau ce le cerea el, aşa că putea să le facă şi el o dată un moft. Mai ales că, la cum se clătinau soldaţii, părea că sorţii sunt în favoarea alor săi.

— Fie, facem ca voi. Ăsta e planul: batem gărzile, înviem îngerii renegaţi, facem planul de luptă, mai batem din când în când nişte ţărani, plecăm la luptă şi poate învingem şi Necromantul. De acord? Mai vrea cineva să faca ceva?

— De acord, parc-am fi fraţi! exclamă cu bucurie în glas Cavalerul.

Mai bine nu.

47

Îmbrăcat în noile haine câștigate în urma primei sale încăierări într-o cârciumă, cu barba tunsă și aranjată, cu o durere groaznică de cap și fără o nouă cicatrice, Erin se îndreptă spre încăperile regelui. Trecu printre gărzile de la intrare cu aceeași ușurință ca și prima dată, prezentând sigiliul de la bătrânul bibliotecar, și se miră din nou de cât de ușor era să te prefaci că ești un nobil sau o persoană de vază. În momentul în care servitorul îl anunță că monarhul îl va primi în camerele sale personale, pricepu că nu va fi o întâlnire oficială, iar teama îi fu înlocuită de un sentiment de emoție și curiozitate. Păși pe vârfuri, de parcă n-ar fi vrut ca cineva să afle că este acolo.

Se apropie din lateral de o oglindă, era prima dată când vedea una. Se spunea că numai alchimiștii din Orașul Vrăjitorilor știau secretul transformării argintului în așa fel încât să poată crea o imagine aievea a celui ce se privea în suprafața lucioasă și că dacă oamenii se priveau prea mult în ea, puteau să-și piardă sufletul. *Să arunc o privire? Ultima dată când am făcut asta, mi-a dat toată viața peste cap. Dar dacă n-aș fi fost curios, n-aș fi aflat atâtea. Și moartea m-ar fi luat prin surprindere când mi-ar fi fost lumea mai dragă. Măcar acum știu ce m-așteaptă.*

Inspiră adânc și se proțăpi în fața ramei de lemn lucrată cu migală și acoperită cu foiță aurită. Din spatele

cadrului argintat îl privea un om cu părul tuns scurt, cu barba de culoarea frunzelor uscate de toamnă, frumos conturată, cu nas uşor cârn. O cicatrice la tâmplă, ochii uşor închişi, în care irisuri chihlimbarii se mişcau vioi, şi trupul care prinsese vigoare în urma antrenamentelor la care îl supusese cavalerul în multele luni petrecute pe drum, toate acestea transformaseră băietanul firav care plecase la drum într-un bărbat hotărât. Zâmbi când se gândi că oglinda captează doar ce vede lumea, nu şi ceea ce este el pe interior.

— Te fascinează, nu-i aşa? Eu mă privesc zilnic, ca să nu uit cine sunt: un bărbat în vârstă, slab şi cu un picior mai lung decât altul. Fără ea, orgoliul şi mândria m-ar transforma într-un despot.

— Nu fură sufletele? întrebă Erin fără să realizeze că cel care i se adresase era chiar Farimir I.

Bărbatul îmbrăcat lejer, fără pic de grandoarea specifică rangului său, cu capul părând prea mare în lipsa coroanei, îi zâmbi oarecum forţat. *Iar mi-a luat-o gura pe dinainte! Blestemat...*

— Majestate, nu mi-am dat seama că...

Un gest a lehamite făcut de rege îl reduse la tăcere. Cu noduri în stomac, tânărul plecă fruntea, acoperit de ruşine.

— Nu. Nu oglinzile fură sufletele, ci orgoliul, mândria şi vanitatea. Ele sunt sincere cu noi, ochii sunt cei care aleg ce să vadă. Ia zi-mi, comandante, ştii pentru ce mor oamenii?

Ce întrebare e asta? Ce barba Tatălui să-i răspund? De bătrâneţe, de prostie, de ambele? Nu prea m-am gândit la asta. Mor pur şi simplu...

Însă regele nu aşteptă un răspuns de la interlocutorul său.

— Unii mor pentru familie şi pământuri. Cavalerii spun că mor pentru glorie şi pentru a fi pomeniţi în cânturi de barzi. Călugării mor pentru credinţă. Vrăjitorii – pentru ştiinţele lor, iar majoritatea asasinilor mor în misiuni sau ucişi chiar de cei de teapa lor. Tu pentru ce vrei să mori, tinere? Nu trebuie să-mi spui mie. E suficient să afli pentru tine.

Erin privi descumpănit în jur. Nu era nimeni în preajmă, doar el cu suveranul. Îi trecu prin cap că în spatele nişelor se putea ascunde cu lejeritate un criminal sau vreun spion şi nu înţelegea cum un om care fusese supranumit „cel Înţelept" nu avea gărzi postate în fiecare încăpere.

— Felicitări pentru prima ta misiune, Erin. Ai plecat un copil, te-ai întors bărbat. Maestrul Cavalerilor zicea c-o să dai bir cu fugiţii... Vremurile grele întăresc caractere, să ştii. Zilele bune nasc oameni nevolnici, uită-te la mine. Ia-mi coroana, sigiliul şi aruncă-mă în stradă şi n-aş şti ce să fac. N-ai idee cât de greu e să accepţi că tot ceea ce te protejează de restul lumii e o bucată de metal pe frunte şi o haină scumpă... A fost greu?

— Da, Majestate. A fost. M-am gândit să renunţ, să m-ascund, chiar să-mi iau zilele. Însă am văzut în acest timp mult mai mult din lume decât în toată viaţa mea. *Poate-am fost prea sincer. Iar am vorbit mai repede decât am gândit.*

Farimir îl prinse de antebraţ şi îl strânse cu mai multă forţă decât s-ar fi aşteptat de la un om de asemenea statură. Suveranul nu părea deranjat deloc de modul în care

i se răspunsese. Chipul i se luminase, de parcă era exact răspunsul pe care îl aşteptase.

— A fost un test, Erin. Crezi că nu puteam să trimit Purtători ai Cuvântului sau chiar pe tine însoţit de o gardă înarmată? Am vrut să te loveşti de probleme, să dai de greu. Să creşti. Nu m-ai dezamăgit...

Erin de demult s-ar fi supărat să afle că a fost pus în pericol doar pentru a fi testat. Cel de acum înţelese raţionamentul regelui şi îi dădu dreptate. N-ar fi ajuns bărbatul de acum dacă n-ar fi avut această ocazie.

— E din ce în ce mai rău, tinere. Tot mai mulţi soli îmi spun că Răul s-a trezit şi mărşăluieşte spre noi. Armate de morţi înviaţi şi alte fiinţe din adâncuri, aşa cum ai visat. Oamenii sunt speriaţi, au nevoie să ştie că cineva îi va conduce în luptă. Cineva neînfricat. Ţi-e frică, tinere?

Să fiu iar sincer? Uneori mi-e mai uşor să mint. De ce e aşa greu acum?

— Da, Majestate. Mi-e foarte frică.

— Aşa şi trebuie! Să-ţi fie, orice om sănătos la cap ar fi speriat. Dar păstrează-ţi temerile pentru tine. Oamenii sunt ca oglinzile. Ei văd ce le arăţi tu, nu ştiu dacă îţi uzi izmenele de frică sau miroşi a rahat. Prefă-te că ştii ce se întâmplă, că ai mereu o soluţie. Arată-le că eşti puternic, rece, hotărât, iar ei se vor avânta în braţele morţii dacă le vei cere asta. Dacă te văd că şovăi, veţi pieri până la unul.

— Mă voi afişa rece şi hotărât, majestate. Oamenii sunt ca oglinzile, repetă Erin ca o mantră.

— Foarte bine, înveţi repede. Bătrânul a avut dreptate. De ce eşti îmbrăcat ca una din gărzile mele? Cum să te respecte lumea dacă eşti îmbrăcat ca un oştean ordinar?

Ce greşeală de om prost! Ce să spun acum? Că ne-am dus în cârciumă, i-am bătut gărzile şi le-am furat hainele?

— N-are importanţă de unde le ai. Ţi se vor da haine pe măsura rangului tău. Şi pentru prietenii tăi. Mai zăboveşte o zi pe-aici, voi trimite Purtătorii Cuvântului să anunţe în toate colţurile regatului că un erou s-a ridicat şi a unificat toată stirpea omenească. Oamenilor de rând le plac altfel de poveşti. Şi încercaţi să nu-mi bateţi toate gărzile prin cârciumi. O să mai avem nevoie de oşteni.

Tânărului îi veni să intre în pământ de ruşine, dar hohotele de râs ale suveranului îl făcură cu greu să-şi stăpânească şi el un zâmbet. Înţelegea acum de ce toată lumea îl considera înţelept pe acel monarh şi de ce avea nevoie să se privească în oglindă în fiecare zi.

Părăsi, îmbrăcat în hainele cele noi, palatul regelui, cu piesa de şah de la bătrânul bibliotecar într-o mână şi sacul cu veşminte pentru tovarăşii săi în cealaltă. *Totul în viaţă e o partidă de şah, orice mutare are consecinţe. Între „Da" şi „Nu" sunt mii de nuanţe şi de răspunsuri posibile. Speranţă şi credinţă. Oamenii sunt ca oglinzile, văd doar ce vrei să le arăţi.* Mers de războinic, cu pas hotărât, privirea drept înainte. Prima dată venise în faţa lui Farimir cel Înţelept ca un copil, acum se înfăţişase ca un războinic, trebuia să revină ca un erou.

48

Abia acum înțelegea Erin de ce cavalerului îi era greu să își vadă părinții. Iar el nici măcar n-avea atârnat de gât șirul de morți pe care Bram îi despărțise de cei dragi. Fiecare piatră, fiecare copac și stâlp de poartă pe care îl recunoștea i se părea că îi țipă că el nu mai aparține acelui loc. Plecase ca un copil speriat și de umbra lui, îmbrăcat sărăcăcios, și se întorcea ca cel pe care îl vestiseră Purtătorii Cuvântului – Erin Salvatorul. Plecase ca un oarecare, iar acum se întorcea în fruntea unui cavaler cu lancea pregătită de atac, a unui călugăr exorcist, a unui vrăjitor în mâna căruia șerpuia un fulger și a unui asasin cu față acoperită și cu o centură plină de cuțite și săgeți strălucind în bătaia soarelui. Era mândru de el, ca și cum toată lumea era a lui. Țăranii pitiți după porți își plecau capul înaintea lui. Copiii își întrerupseră jocurile și îl priveau cu gura căscată. O rază de soare se reflectă de pe securea cavalerului și-l orbi. *Oglinzi. Vanitate, mândrie. Orgoliu.*

Ajunse la casa în care crescuse. Gardul fusese reparat. Mirosul de zugrăveală proaspătă se amesteca în nările sale cu cel al bârnelor scorojite și mustind de umezeală, de care ai lui nu reușiseră să scape de atâta amar de ani. Tatăl și mama sa îi ieșiră în întâmpinare, plecând stinghericiți capul.

Regele îi spusese să-și ascundă temerile, nu-i zisese nimic de emoții. Nu știu cum să-și controleze hohotul de

plâns. Descălecă şi îi îmbrăţişă pe cei doi bătrâni care parcă se mai împuţinaseră la trup de când nu îi mai văzuse. *Pe numele Tatălui, ce-am făcut? Am vrut să-i fac mândri de mine pe oamenii ăştia, iar acum se tem de mine. Ca de-un străin.* În acel moment şi-ar fi dorit să poată întoarce timpul înapoi, să fie din nou mic. Realiză că nu s-a bucurat mai mult de copilărie. Îşi dorise pe vremuri să crească mai repede, i se păruse fascinantă viaţă de adult.

Cum au trecut anii. Şi cât m-am schimbat. Aici e mare parte din viaţa mea şi parcă nu-mi mai aparţine. Parcă nu mai sunt eu, ca un copac mutat de furtună. Eu n-am rădăcini...

Petrecu restul zilei şi seara alături de părinţi, povestindu-le isprăvile prin care trecuse, despre visele pe care le avusese, despre bătrânul bibliotecar, despre întâlnirile cu regele. Vorbea ca un ţânc mândru de năzbâtiile sale, iar cei doi bătrânei îl ascultau cu sufletul la gură. Printre emoţii, bătăi de inimă şi lacrimi în care se amestecau bucuria cu nostalgia şi tristeţea, Erin înţelese că nu-şi dezamăgise părinţii. Erau mândri de el.

49

Soarele se ridicase demult în mijlocul cerului, însă Erin nu se grăbise să se despartă de ai săi. Știa că era posibil să nu-i mai vadă niciodată și era sigur că la același lucru se gândiseră și ei. Abia acum înțelesese ce simțeau toți bărbații care plecau la război. Dacă n-ar fi avut cal, picioarele i s-ar fi topit ca o lumânare.

— Și acum... ce facem? se uitau la el Eleazar și Frey, în timp ce Bram și Khaimah tăiau iarba și rugii de pe statuia îngerului.

N-am nici cea mai vagă idee.

— Ce-a spus îngerul, nu vreau să cred c-am luat bătaie degeaba. Mi-a zis că un vrăjitor și un călugăr trebuie să pună mâna pe statuie și să îi ceară să se întoarcă la viață. Adică voi doi.

— Nu crezi că e prea ușor? se arătă Frey neîncrezător. Am cutreierat lumea în lung și în lat, am văzut tot felul de lucruri ieșite din comun, am luptat cu tot felul de demoni, interiori și aievea, dar chestia asta nu-mi inspiră încredere.

— Unde ți-s speranța și credința, exorcistule? Dintre toți, tocmai tu ai uitat de ele? îl repezi Erin. Lăsați-mă puțin, vreau să fiu doar eu cu statuia.

Rămas singur, Erin rememoră ultima întâlnire cu îngerul împietrit. Se strădui să își stăpânească tremuratul

mâinii când atinse aripa roasă de vreme. Își plimbă degetele de-a lungul crăpăturii care o străbătea, apoi îi mângâie chipul împietrit. Nu mai avea lacrimi, însă urmele de apă sărată se ghiceau de la colțul pleoapelor, scurgându-i-se pe obraji.

M-am întors, bătrâne prieten. Mi-ai lipsit... Cel mai mult din locurile astea mi-ai lipsit tu... Acum vrem să te eliberăm. Avem nevoie de sprijinul tău... Sper să nu regret asta. Îți suntem toți prieteni...

Erin se întoarse la prietenii săi și dădu din cap fără să spună nimic. Vrăjitorul și călugărul se apropiară și își puseră mâinile pe statuie. Închiseră ochii și îi cerură îngerului să se trezească. Un țipăt sfâșietor rupse liniștea locului și aripile înțepenite începură să se miște încetișor. Se întinseră cu zgomot de piatră strivită, în timp ce învelișul care îi ținuse trupul captiv pocnea ca o coajă de ou. Un fâlfâit de aripi stârni o furtună de pietre și nisip care îi aruncă pe cei doi la pământ, năuciți.

Am reușit! A fost adevărat. Sper să nu ne snopească și el în bătaie sau să ne omoare. Nici măcar nu suntem pe pământ sfânt.

Fără să înțeleagă cum e posibil, Erin simți durerea și deznădejdea, dar și enorma dorință de răzbunare a îngerului. Simți că erau conectați, dar încă nu înțelegea cum și de ce.

Îngerul se ridicase în aer cu sabia de foc în mână, iar ochii, doi sori în miniatură ca ai celorlalți îngeri, străluceau gata să erupă. Abia acum tânărul realiză că fețele tuturor îngerilor pe care îi întâlnise erau albe ca laptele și trăsăturile le erau aproape identice, de parcă ar fi fost frați

gemeni. Singurul lucru care părea să-i deosebească era ceva care semăna cu o inscripție pe frunte. Pentru că erau la fel, Tatăl găsise de cuviință să le sape numele în carne.

— S-a trezit? rosti nemuritorul cu o voce care nu trăda niciun fel de emoție.

— Da, răspunse Erin, convins că îngerul se referea la Necromant. Exact ca în visele pe care mi le-ai trimis. Cine ești tu? De ce mi-ai trimis visele acelea? De ce tocmai mie?

Îngerul se lăsă pe pământ, statura lui nu mai părea așa de impunătoare. Își strânsese aripile și se învelise cu ele, ca un copil care caută protecție. Se apropiară toți de el, cu armele pregătite, la început cu teamă, apoi cu curiozitate. O parte dintre ei nici măcar nu crezuseră că îngerii există, apoi simțiseră pe pielea lor puterea acestor ființe superioare. Acum stăteau față în față cu unul care părea să nu le vrea răul, mai ales că își stinsese sabia de foc.

— Cine sunt? repetă îngerul cu fața schimonosită de furie și durere. De aproape o mie de ani, numele meu nu mai înseamnă nimic. Numele pe care Tatăl mi l-a scris cu mâna Lui pe frunte este Aelyus. Eram unul din miile de îngeri care îl slujeam pe Creator. Chiar și când el ne părăsise, dezamăgit de noi, fără să ne spună nici măcar un cuvânt. L-am iubit și l-am slujit cum numai un fiu își iubește tatăl. Chiar și atunci când nu am înțeles cum a putut să ne lase pe noi, cei care eram perfecți, pentru niște ființe inferioare...

— Am mai auzit asta, spuse cu năduf Bram, în timp ce strânse mai tare mânerul securii de luptă.

— ...până când am coborât, ros de curiozitate, pe pământ, continuă ființa celestă fără să-i pese de întrerupere.

Aproape de locul în care suntem acum.... Atunci am văzut-o prima dată pe ea. Venea în fiecare seară la fântână să ia apă. O urmăream din înaltul cerului fără ca ea să mă vadă. Am urmărit-o zile întregi, fără ca ea să știe. Apoi am vrut mai mult... Tot mai mult... Atunci mi-am semnat sentința...

Oamenii se uitară unul la altul, nedumeriți. Toți ochii se îndreptară către Erin, așteptând ca el să le spună ce să facă. Clocotul de furie, revoltă și durere care îl mistuia pe înger se revărsă în sufletul tânărului și un val de amărăciune îi veni în gât. Trase zgomotos o flegmă, așa cum văzuse la cavaler, și se strădui să pară neafectat.

— M-am transformat într-un bătrân zdrențuros și m-am așezat lângă fântână. O vedeam în fiecare seară. I-am cerut să-mi dea apă și mi-a întins, zâmbind, vasul acela. Avea cei mai frumoși ochi pe care îi văzusem... Erau așa de mari și de luminoși, atât de nehotărâți între verdele ierbii și maroniul pământului, încât m-am cutremurat. Eram fascinat de ochii ei mari, de dorințele pe care le trezea în mine, de bunătatea ei fără margini, de veselia și inocența ei... Apoi am vrut mai mult... Din nou tot mai mult...

Îngerul părea să fie într-un fel de transă. Bram scoase o ploscă plină cu băutură și trase o dușcă zdravănă. Totul amuțise, în afară de gâlgâitul cavalerului. Erin îi aruncă o privire ucigătoare, iar uriașul ridică nedumerit din umeri. Întotdeauna poveștile îi făceau sete.

— ...Stăteam în fiecare seară de vorbă la lumina stelelor. Într-o seară, am decis să nu mă mai ascund și să-i arăt adevărata mea formă. La început a fost puțin temătoare,

dar curiozitatea a învins. Și apoi mi-am dat seama că nu era numai curiozitate. Ceea ce simțeam eu pentru ea, simțea și ea pentru mine. Ne întâlneam în fiecare seară și o ridicam în zbor spre stele, îi plăcea să-și încolăcească brațele în jurul gâtului meu, să simtă vântul prin păr și să vedem lumea de sus... O chema Sara și pentru mine era cea mai frumoasă femeie din lume... Am văzut altfel lumea datorită ei: așa de mică atunci când era cu mine, și atât de mare și rece atunci când n-a mai fost...

Zaira. Ea e cea mai frumoasă femeie din lume pentru mine. Iar acum lumea îmi provoacă frig și tristețe...

Și în timp ce treceau plosca de la unul la altul, ascultară cu respirația întretăiată cum îngerul Aelyus părăsise Cerurile pentru a trăi printre muritori și cum Arhanghelul l-a pedepsit, închizându-l într-o statuie. Aflară cum Sara îi născuse un copil în timp ce el fusese împietrit, cum ea și fiul lor îl vizitaseră până când muriseră, apoi cum rămăsese singur, cu mintea otrăvită veacuri întregi de durere, tristețe și răzbunare.

În timp ce îl ascultau, Erin se gândi că majoritatea celor vii își poartă traumele prin viață, iar moartea este adeseori o eliberare. O liniște de care nu au fost vrednici sau nu au știut s-o găsească. Într-una din poveștile pe care le citise despre Cano vânătorul, un șarpe uriaș îi spusese eroului că nemurirea poate să fie un blestem, iar tânărului i se păruse de neconceput un asemenea lucru. Cunoscându-l acum pe Aelyus, simțindu-i durerea și gândurile otrăvite, se bucură că era doar un simplu om. *N-am crezut să mă bucur vreodată c-o să mor într-o zi. Aproape că-i înțeleg*

pe cavaleri şi pe asasini. N-aş suporta să rămân viu când toţi cei dragi mor lângă mine fără să fac nimic... Dar de ce eu? De ce n-a putut să-l scape nimeni până acum?

Îngerul se oprise din vorbit şi rămăsese legănându-se şi privind în gol, într-un soi de meditaţie sau rugăciune pe care oamenii nu o înţelegeau.

— Tu semeni cu fiul meu, rosti cu o voce umană îngerul. În rest, a fost voia Tatălui. El e în toate, iar noi n-avem decât să ne supunem.

— Ba nu, nu e în toate! Ştii tu câţi oameni morţi am văzut io pe unde m-au dus picioarele? Capete de copii înfipte în pari şi maţe înşirate pe garduri, creieri striviţi de copite. Asta am văzut io... Pe El nu l-am văzut nicăieri. Asta-i e voia? Sânge de cai morţi, înseamnă că nu e bun de nimic, izbucnise cavalerul. Hai, rupe-ne în bătaie şi tu!

Panica se întipări pe feţele celorlalţi când îngerul, pe faţa căruia nu se mai citea nicio tresărire, cu ochii aruncând văpăi, se ridică la câteva palme de sol şi pluti spre Bram, care se înroşise ca un rac. Întotdeauna uriaşul reacţionase aşa când călugărul aducea ca argument într-o discuţie numele Tatălui, însă de data aceasta supărarea lui le putea aduce pieirea.

— Păstrează-ţi cuvintele pentru tine, omule, căci ele îţi pot aduce moartea, îl avertiză fiinţa celestă. Nu cu voi am socoteli. Sunteţi prea mici pentru mine. Dar pentru dragostea ce le-am purtat-o Sarei şi fiului nostru, pentru Tatăl care v-a iubit mai mult decât îngerii au putut să îndure, vă voi ajuta. Mai sunt prin lume doisprezece îngeri care au primit aceeaşi pedeapsă de la Arhanghel. Vreau

să-i eliberați. Și vor lupta în războiul vostru. Apoi vom avea răzbunarea noastră cu cei din Ceruri.

Erin răsuflă ușurat, iar însoțitorii săi făcură la fel când înțeleseră că cel pe care îl ascultaseră nu voia să le fie dușman. Mai mult, chiar le promisese ajutorul unei duzini de îngeri. Totuși șovăi. *Orice mutare are consecințe. Sunt proscriși ai lumii lor. Totuși... ce-mi pasă mie de războaiele îngerilor dacă-mi salvez lumea?*

50

Tot drumul până la Cetate Aelyus nu scoase niciun cuvânt. Se ridică de câteva ori în aer, pentru a-și întinde aripile amorțite. Îi lipsiseră adierile vântului printre pene, căldura soarelui, stropii de ploaie care îi mângâiau pielea. Le avusese atât de aproape în veacurile trecute, dar bariera de piatră le ținuse departe de el, așa cum ținuse și durerea lui departe de lumea înconjurătoare. Însă cea mai mare parte din drum o parcurse mergând ca un om, pe pământul pe care odinioară trecuseră picioarele Sarei și ale fiului său. Desculț, cu degetele poticnindu-se de rădăcini sau înțepate de spini, ochii lui căutau mereu ceva în zare. Iar singurul care înțelegea asta era Erin. Ceilalți erau prea ocupați să sporovăiască despre cum îi va primi regele și ce vor face după ce vor fi câștigat bătălia, dacă vor mai fi fost în viață.

Cum o fi să te întorci după o mie de ani în lumea care odinioară ți-a dat totul, iar acum nu mai recunoști nimic? Când toți cei pe care i-ai iubit au fost răscoliți de pluguri, purtați de ape de nici măcar nu le mai găsești mormântul? Ce-o fi în sufletul lui? Dacă are...

Ca să treacă neobservați prin vâltoarea umană, se înveliră toți în robe cernite, cu glugi trase adânc pe cap. N-ar fi fost deloc bine ca lumea să se strângă prea mult în jurul îngerului ce părea vădit deranjat de mirosurile amestecate, de zecile de glasuri, de corpurile care mișunau în

toate direcţiile. Erin se rugă Tatălui ca nu cumva vreun beţivan să-l atingă pe Aelyus şi să-i stârnească mânia. Un războinic celest trecând prin foc şi pară toată cetatea ar fi fost ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. Răsuflă uşurat când ajunse în faţa palatului, iar gărzile îl recunoscură când îşi îndepărtă mantaua.

Când paşii lor răsunară pe lespezile din sala tronului, Maestrul Ordinului Cavalerilor şi ceilalţi slujbaşi regali se întoarseră şi rămaseră cu gura căscată. Copilandrul pe care îl luaseră în râs acum ceva timp şi care plecase într-o misiune aiuritoare părea că reuşise. Stătea acum mândru în faţa lor, privindu-i sfidător. Avea cu el un cavaler, un vrăjitor, un călugăr şi un asasin. Focul şi apa în acelaşi vas, fără să se evapore sau să se stingă. Seminţii care se duşmăneau din negura timpului aduse sub acelaşi stindard. Şi lângă el mai stătea un bărbat mai înalt decât Bram, adus de spate ca un cocoşat, cu părul negru şi lung, care îi ieşea dezordonat de sub glugă. Necunoscutul privea undeva în jos, evitând contactul cu ceilalţi, de parcă ar fi avut ceva de ascuns. Maestrul cavalerilor se apropie, făcând semn câtorva gărzi cu săbiile scoase.

— Străine, aici n-avem ascunzişuri. În faţa regelui vii cu faţa descoperită, dacă ne eşti prieten. Arată-ţi chipul sau pun să fii biciuit! Comandantul Erin ar trebui să-şi înveţe tovarăşii bunele maniere, până nu rămâne fără ei.

— Dacă trupul tău este bolnav şi ţi-e ruşine cu asta, se apropie regele târându-şi piciorul mai lung, aici suntem doar bărbaţi. Unii din noi au văzut tot ce se putea vedea într-un război, aşa că nu trebuie să ai nimic de ascuns...

Străinul ridică încet ochii care păreau să ardă. Chipul său alb, fără pic de culoare, se oglindi în ochii măriți de groază și de uimire ai monarhului. Cu o mișcare bruscă, bărbatul cocârjat își aruncă mantia și lumina pe care o provocă îi făcu pe ceilalți să-și acopere privirea buimăciți. O pală de vânt îi ajută să se dezmeticească. Un înger stătea în fața lor, cu aripile întinse și cu sabia de foc în mână. Gărzile aruncară săbiile și se aruncară în genunchi. La fel făcură și ceilalți, inclusiv regele. Niciunul nu văzuse niciodată un războinic celest, iar strălucirea pe care Aelyus o emana, precum și ochii săi de lavă îi copleșiseră.

— Prea bine atunci, iar vocea luptătorului celest se auzi ca un vuiet de ape, fără ascunzișuri. În fața mea, toți sunteți ca o carte deschisă. Văd că unii aveți lucruri pe care le țineți ascunse, dar nu sunt aici să vă judec. Ridicați-vă, doar în fața Tatălui trebuie să îngenuncheați, alături de toată Creația. Iar tu, și se uită fix în ochii înspăimântați ai Maestrului, să știi că vanitatea și mândria i-au dus la pieire până și pe cei nemuritori... Piei dinaintea mea!

Prea multă liniște se lăsase după ce conducătorul Ordinului Cavalerilor se îndepărtase ca un copil mustrat, iar toți ceilalți studiau de la distanță ființa din altă lume.

Aha! nu v-ați așteptat să reușesc. Câți ați avut încredere că mă voi întoarce? Neghiobilor, aveți atâta vanitate și trufie în voi încât ați prefera să pieriți decât să-i acceptați pe cei care nu sunt de-un neam cu voi.

— Majestate, își drese Erin vocea, înaintea Voastră este Aelyus, cel care-a fost condamnat acum o mie de ani să fie închis în corpul unei statui, însă mintea și simțurile i-au

fost treze în fiecare zi. Nu găsesc pedeapsă mai cumplită decât asta. El a decis să lupte pentru noi, are motivele lui, pe care noi nu le înţelegem. Iar undeva prin lume, mai sunt încă doisprezece îngeri care împărtăşesc aceeaşi pedeapsă. Aelyus îi va convinge să ni se alăture.

Ochii suveranului sclipiră de bucurie şi faţa i se lumină. Sprijini o mână de braţul lui Erin, simţind cum speranţa începe să-i umple pieptul nevolnic.

— Îngeri... de partea noastră? Nici nu credeam că există, Erin. Auzisem când eram ţânc poveştile bunicului, că sunt nemuritori, că atunci când oştirea cerească se lupta cu întunericul, se cutremura lumea...

— Sunt doar scorneli, rege al oamenilor. Stăpânul Întunericului, cel care-l ţine ca un câine în lesă pe Necromant, e fiul cel dintâi al Tatălui, creat după chipul, asemănarea şi puterile Lui. Veacuri fără şir au fost împreună în tot şi în toate. Apoi au început să apară certurile. Tatăl susţinea că toate fiinţele vii au dreptul de a-şi hotărî singure destinul, pe când Fiul său era de părere că, o dată ce au fost create de ei, trebuie să li se supună orbeşte...

Pumnii îngerului se strânseseră, iar flăcările din priviri îşi domoliră strălucirea. Îşi strânse aripile şi făcu câţiva paşi prin sală, în jurul lui Farimir cel Înţelept. Lui Erin i se păru că vrea să câştige timp pentru a lupta cu amintiri sau vinovăţii de care voise să uite.

— ...Şi în timp ce El spera ca Fiul său să-şi realizeze greşeala, a descoperit că acesta îşi construise o lume în care el le răpise fiinţelor sale orice dorinţă, supunându-i complet voinţei sale. A încercat chiar să provoace o re-

voltă printre îngeri, ca să ia locul Creatorului. Iar noi am fost puşi să alegem. Majoritatea ne-am supus Tatălui, iar răsculaţii au plecat în exil... Eoni întregi ne-am luptat cu ei, dar nimeni nu ieşea biruitor, aşa că ei s-au întâlnit pentru un armistiţiu... Dacă n-aţi fi fost voi, oamenii, nu se-ajungea la asta. De asta îngerii vă urăsc.

Piesele se puneau cap la cap în mintea lui Erin, ca cioburile unui vas de lut. Dar încă mai erau lucruri care nu se potriveau. Tânărul se întrebă cu groază cu ce alte adevăruri înspăimântătoare urma să se mai confrunte.

— ...Fiul şi-a trădat îngerii care i se alăturaseră. I-a predat Tatălui, care i-a întemniţat pe vecie. Iar cei doi au găsit un alt mod pentru a încerca să-şi impună ideile. Un joc, pe care voi îl numiţi şah. Lumea în care toţi i se supun orbeşte Stăpânului Întunericului se luptă cu cea în care fiecare are dreptul să îşi aleagă destinul, chiar dacă asta înseamnă îndepărtarea de Creator.

Dacă l-ar fi lovit cineva cu un baros în moalele capului, tânărul pe umerii căruia se sprijinea toată povara salvării lumii nu s-ar fi clătinat aşa. Un val de indignare, oroare şi silă i se ridică din stomac şi se forţă să nu vomite peste picioarele regelui. *Sunt un nenorocit de pion pe tabla aia blestemată. De asta îmi apărea la fiecare bătălie. Mii şi mii de oameni vor muri acum pentru că cei care-l joacă nu vor să renunţe la orgolii.*

— De ce? De ce face asta? Nu e corect! Cu ce e mai bun El decât Stăpânul Întunericului? Toată viaţa mea a fost o minciună, spuse cu amărăciune Frey, dând drumul din mână cărţii de care nu se despărţea niciodată.

Dintre toţi, călugărul părea cel mai dezamăgit. Ca toţi ceilalţi slujitori ai Templului, renunţase la tot ce le oferise lumea, propovăduind învăţăturile Tatălui şi ajutându-şi semenii în numele Lui. Pentru că ştiau că El e bun, încercau să împartă şi ei din bunătatea lor.

— Tatăl e bun şi drept, doar că noi suntem prea mici ca să-i înţelegem planurile! răspunse ferm, fără drept de apel, îngerul. Arhanghelul l-a întrebat de ce preferă să folosească în luptă fiinţe plăpânde şi muritoare, când ne avea pe noi. Cu voi a pierdut deja şase bătălii şi încă mai speră.

Rămas fără aer, Erin se sprijini de unul din stâlpii sălii. Ar fi vrut să intre în el, să devină o statuie, dar nu cum fusese Aelyus. Doar piatră brută, roasă de timp şi de ploi. Dar nu avea atât noroc.

— Ce mai speră, Aelyus? Poate nici nu-i pasă. Suntem pentru el nişte furnici încercând să scăpăm dintr-un muşuroi în flăcări. N-are niciun rost. Eram convins că e alături de mine. Am făcut tot ce mi-a cerut în vise. Tot ce mi-ai cerut şi tu...

— Copile, nu face aceleaşi greşeli pe care le-am făcut noi. Unii ziceau că El e prea mândru să recunoască faptul că voi sunteţi un eşec sau c-ar trebui să vă distrugem. Ne-a spus printre lacrimi că l-am dezamăgit şi că vă consideră pe voi creaţia Lui cea mai reuşită, chiar dacă sunteţi slabi şi muritori... Ne-a abandonat!

Regele se aruncă pe tron, lipsit de vlagă. Îşi scoase coroana de pe cap şi-şi trecu mâinile prin părul rărit. Un servitor îi întinsese o cupă de vin, însă regele îl îndepărtă cu un gest de lehamite.

— Creatorul şi-a abandonat Creaţia? Atunci totul e pierdut. Plecaţi toţi şi trăiţi-vă ultimele clipe aşa cum aţi şti... murmură Farimir I, iar şoaptele lui umplură inimile oamenilor de panică şi rumoare.

— Dimpotrivă, rege al oamenilor! Ştim că rătăceşte prin lumea voastră, studiindu-vă. V-a dat puterea de a decide singuri. Pentru voi a creat emoţiile. Ceea ce voi simţiţi în vieţile voastre scurte noi nu trăim în toată eternitatea. De asta îngerii vă urăsc. Chiar dacă spun că le sunteţi inferiori, le este frică de voi. De asta, dar şi pentru că Tatăl i-a abandonat.

Dorm şi visez. Aşa ceva n-are cum să fie aievea. Nu sunt o marionetă, un pion, ci doar visez. Şi n-am găsit niciun înger, ei nu există. Să închid ochii şi când îi voi deschide mă voi trezi într-o cârciumă, cu nasul în vomă şi resturi de mâncare.

După cea de-a treia încercare în care cei din faţa lui nu se făcură nevăzuţi, Erin se convinse că e real. Chiar erau în faţa regelui, iar un înger tocmai le povestise că ceilalţi războinici divini îi urăsc de moarte. Oftă dureros şi atât de tare încât se temu să nu i se dezlipească sufletul de trup. *Cu ce trebuie să mai luptăm? Mai e cineva în lumea asta care nu ne vrea praf şi pulbere?*

51

În sfârșit, Erin avea o zi doar pentru el. Avea nevoie să fie singur cu gândurile sale, pentru a digera ce tocmai aflase de la Aelyus. Își imaginase că regele va rămâne cu gura căscată la vederea ființei angelice, dar la fel rămăsese și el când reușise să pună cap la cap cioburile lipsă. Îngerul le spusese de ce fusese nevoie de un călugăr și de un vrăjitor pentru a-l elibera din închisoarea de piatră, însă tânărul fusese atât de adâncit în urzelile minții, încât abia prinsese câteva frânturi de cuvinte. Călugării trezeau partea angelică a răzvrătitului, iar vrăjitorii – sufletul, căci îngerii îl considerau ca pe o pervertire a divinității.

Așa că deciseseră ca Frey și Eleazar să plece cu Aelyus pentru a-i salva pe ceilalți condamnați. Bram și asasinul aveau de gând să meargă într-o cârciumă și să se îmbete ca porcii, sperând să facă și ceva scandal, în timp ce Erin trebuia să se gândească la planul de luptă.

Rămas singur, tânărul încălecă și goni nebunește spre Marea Bibliotecă. Rugii, bălăriile şi pânzele de păianjen crescuseră pe zidul clădirii, ca și cum ar fi fost abandonată de zeci de ani. Își croi drum lovind cu sabia în dreapta și în stânga și deschise ușa, care scârțâi a singurătate și abandon. Încă mai erau torțe aprinse, păreau să ardă veșnic, dar pe Erin nu-l mai mira nimic. Praful se așternuse în straturi groase, ca o pătură de zăpadă și nici urmă de altă

fiinţă vie nu se zări. Merse lent, pe culoarul principal, către locul pe care îl considerase sala de lectură. Nu se miră prea mult când observă masa cu tabla cu suprafaţa de joc cadrilată, plină de figurine albe şi negre. *Ce joc faci? Credeam că nu-mi pasă de restul lumii, însă nu pot sta de-o parte când atâţia oameni vor pieri dintr-un capriciu. Dacă noi suntem creaţia Ta cea mai reuşită, ajută-ne. Nu-ţi suntem de folos în niciun fel dacă murim şi a şaptea oară.*

Cotrobăi prin buzunare până găsi ceea ce căuta. Obiectul, despre care cei din Oraşul Vrăjitorilor spusese că e realizat din metal divin, primit de la bătrânul bibliotecar ca să-şi amintească discuţia despre şah era acolo, îl avea mereu cu el. *Nebunii reprezintă dorinţele cele mai ascunse. Ce îmi doresc eu şi nu ştiu?* Puse piesa în mijlocul tablei de şah şi simţi cum un val de energie îl străbătu când intră în contact cu suprafaţa de joc. Un vârtej se stârni din senin şi răsturnă o parte din micile statuete de pe masă, O rază de lumină venită dintr-o crăpătură în tavan se reflectă pe conturul metalic al figurinei de care fusese nedespărţit. *Nu există drum de întoarcere. Şi dacă renunţ şi dacă lupt, bătălia va avea loc. Poate că sunt doar un pion în planurile Lui, dar chiar şi aşa trebuie să lupt. Pentru Zaira, pentru părinţi. Pentru miile şi miile de oameni care n-au nicio vină.*

Luă piesa de şah şi o simţi ca un sloi de gheaţă. I se păru că pulsează, de parcă o inimă minusculă încerca să pompeze lichid vital. Mai aruncă o privire înapoi şi se îndreptă hotărât spre ieşire.

Paşii îl purtară spre Academie, pe potecile lăturalnice pe care se plimbase în serile calde de vară cu Zaira. Se

opri în locul în care un trunchi de copac obliga drumul să îl ocolească pe ambele părți. Acolo o luase de mână pe Zaira, chipurile ca să îmbrățișeze împreună copacul. Undeva mai în față, un șanț peste care se oferise să o treacă în brațe, iar ea acceptase, mușcându-și ușor buza de jos și trecându-și o mână prin păr. Ajunse lângă banca șubredă pe care uneori el se pierdea în ochii ei, vorbind ore în șir, iar ea îl asculta fascinată și răbdătoare. Locul în care el își înfruntase timiditatea și rușinea, încercând să-i fure primul sărut. *M-așteptam să-mi spargă nasul, să nu mai vorbească niciodată cu mine. Atât de prost eram... Dar dacă n-aș fi făcut-o, nu m-aș fi iertat. De unde să știu că și ea voia?* Mângâie lemnul putrezit și mirosul fad îl făcu să strâmbe din nas. I se păru că îi aude vocea și se întoarse, însă era doar o festă pe care i-o juca imaginația. Își aminti că mai încercase să o sărute uneori, însă ea întorcea capul și se prefăcea că nu-i înțelegea gestul, strângându-l cu putere în brațe. *Oare ea a simțit pentru mine la fel sau totul s-a petrecut în mintea mea? De ce-ar fi plecat fără să-mi spună nimic? Voia să scape de mine sau îi era prea greu să-mi spună că pleacă? Dacă femeile-s cum spune Bram... Nu! Ea nu-i așa. O fi trecut un an de când a plecat, dar o s-o găsesc într-o zi și-o să-i spun că pentru ea am făcut totul. Apoi, fie ce-o fi.*

Cu gust de fiere în gură, se îndepărtă de acel loc și încercă să alunge și imaginea chipului ei luminos, care se încăpățâna să-i apară de fiecare dată când clipea. Avea lucruri mai importante de făcut decât să se gândească la femei. I-ar fi fost util un Pacificator să-l ajute să treacă peste hăul care se căsca în inima lui, însă nu își permitea

luxul de a se cufunda în beție și suferință cum făceau ceilalți. Avea un război de pregătit și oameni de trimis la moarte.

52

În timp ce se îndrepta către sala tronului unde era așteptat de Farimir I și de sfătuitorii săi, Erin își repetă încă o dată planul pe care îl născocise. Analizase fiecare detaliu din visele avute, pentru a vedea dacă nu pierduse niciun indiciu prețios, folosise din plin sfaturile trase din poveștile lui Cano vânătorul și din isprăvile de război ale lui Bram, dar și învățăturile primite de la tovarășii săi. Simți cum o aură de vanitate și mândrie îl înconjoară și pentru o clipă se gândi că ar putea fi nu numai conducătorul armatei, ci și al regatului, după ce va fi câștigat bătălia cu Necromantul. Păși încrezător, fără să îi învrednicească cu vreo privire pe cei doi ușieri care își plecară fruntea în fața lui. Toți îl priviră cu admirație și respect. *Numai oameni mici și lași. Pentru ăștia îmi risc eu viața? Pentru burtoșii, bețivii, înfumuratii ăștia? Pentru târfele din bodegi care se vând pe-un blid de mâncare? Pentru prostimea de afară care toarnă plozi cu nemiluita să aibă cine să le muncească pământul?*

Un zâmbet ironic îi încolți la colțul gurii și nu și-l șterse nici măcar când ajunse în fața monarhului.

— Tinere comandant, ori ești mult prea plin de încredere, ori ți-ai băut mințile prin cine știe ce cotlon. Șterge-ți rânjetul ăsta tâmp! Ai uitat unde te afli? Ești în fața regelui, nu a vreunei fătuci de la han. Dacă n-ar fi blestematul

de război, te-aş arunca în temniţă câteva zile să te linişteşti.

Chipul monarhului se înăsprise, iar tonul dur cu care i se adresă îi furară pământul de sub picioare. Simţi cum se micşorează până devine ca un şoarece de câmp.

Oglinzi, vanitate, orgoliu, mândrie...

— Majestate, închide, te rog, ochii la purtarea mea necuvenită. Vin totuşi cu veşti bune pentru urechile domniei tale. Aelyus şi alţi doisprezece îngeri s-au învoit să lupte de partea noastră. Cred că ştiu cum îi putem învinge pe cei care vin peste noi.

Farimir bătu din palme şi un slujitor apăru dintr-o nişă cu o carafă de vin. Turnă pentru rege, Maestrul Cavalerilor şi Erin. Un gest al mâinii îl expedie pe servitor, iar atenţia oamenilor se îndreptă spre tânărul comandant.

— Majestate, cum am mai spus, eu am visat toate războaiele de până acum... Nu ştiu de ce eu, n-am idee de ce mi s-a încredinţat mie misiunea asta. Când am păşit aici eram un copil speriat. Iată-mă acum în faţa voastră, singura teamă care mi-a mai rămas este aceea de a da greş în înfruntarea asta finală...

Audienţa făcuse linişte, sfătuitorii regelui aproape că uitaseră să respire. Maestrul Cavalerilor îl urmărea stând ca un uliu, gata să se arunce asupra prăzii. Luând o gură de vin, ca să câştige un moment de repaus, Erin continuă.

— De fiecare dată, Necromantul a atacat în mod diferit, dar cu aceleaşi armate Grosul trupelor lui este alcătuit din morţii treziţi la viaţă şi nu e invincibil, el copleşeşte doar prin număr. Sunt ca firele de iarbă, toţi cei care-au

plecat dintre cei vii de la ultima bătălie pierdută. Acum avem de partea noastră îngerii, pe care nicio fiinţă din lumea asta nu-i poate distruge...

Ce se întâmplă mai departe chiar este un joc de şah, un joc al punctelor tari şi al slăbiciunilor. Sper să-i fac să înţeleagă şi să nu mă încurc pe undeva...

— Ne-au învins pentru că eram dezbinaţi şi pentru că Necromantul a ştiut să profite de slăbiciunile noastre. Cavalerii noştri şi asasinii sunt mai rapizi decât vrăjitorii lor întunecaţi, îi pot lua prin surprindere cu uşurinţă. Dar sunt vulnerabili în faţa călăreţilor-umbră care trec prin oameni şi îi transformă în scrum. Niciun scut sau platoşă nu-i poate opri. Doar Exorciştii îi pot distruge cu o atingere de toiag, însă nu pot lupta împotriva celor din aer sau a necromanţilor. Vrăjitorii îi pot doborî cu uşurinţă pe demonii zburători, însă nici ei nu pot lupta împotriva acelor spectre călare pe caii lor monstruoşi... Duşmanul a ştiut exact când şi unde să atace, luându-ne mereu prin surprindere. A adus războiul la porţile noastre. A profitat de greşelile şi orgoliul nostru. A ştiut să ne ţină dezbinaţi...

Acum e-acum! Le-am captat atenţia. Malacul ăla de cavaler n-a zis nimic.

— De data asta, spuse Erin făcând un gest teatral, cu pumnul strâns în dreptul inimii, îi vom ieşi în întâmpinare. Vom face primul pas. Oameni, vrăjitori, călugări, asasini şi îngeri vom lupta cot la cot, unul lângă altul, ca fraţii... Pentru că asta suntem, în faţa primejdiei ce ne leagă. Suntem fraţi, unul lângă altul, fraţi în faţa Tătălui...

Vom muri împreună, iar dacă vom învinge, vom trăi ca fraţii. Nu ne vom mai urî pentru trecutul nostru duşmănos, nu vom mai lăsa moştenire copiilor noştri ura pe care am primit-o de la părinţi. Refuz, Majestate, să cred că lumea noastră va pieri din cauza unor poveşti vechi de secole. Refuz să cred că un om nu poate avea prieteni decât oameni, că un vrăjitor ne este duşman doar pentru că are alte credinţe, refuz să cred în orice învrăjbire pe care o întreţin unii sau alţii... Sunt om, iar prietenii mei sunt: un cavaler destoinic, un vrăjitor tânăr şi ambiţios, un călugăr care şi-a dedicat viaţa salvării oamenilor, un asasin care nu se teme să moară pentru misiunea sa. Nu m-aş fi gândit la aşa prieteni în veci, pentru că lumea în care trăisem îmi întunecase minţile... Eu am spulberat ceţurile urii şi vă cer să faceţi şi voi asta! Luptăm ca fraţii, murim ca fraţii, şi dacă vom avea noroc, poate vom supravieţui ca fraţii!

Erin izbucni în lacrimi şi căzu în genunchi. Dar nu era plânsul unui om învins, care a pierdut totul. Era plânsul eliberator al unui om care regreta că a trăit încorsetat, cu mintea otrăvită de temerile şi răutăţile celorlalţi. Era plânsul unui om, aproape de bucurie, că a fost pierdut şi s-a salvat, prin ajutorul şi prietenia celorlalţi. Era plânsul unei persoane care ştie ce greutate duce pe umeri şi plânsul prin care se umplea de energie să-şi înfrunte teama.

Regele se apropie cu mersul lui chinuit şi îi puse mâna pe creştet. Erin observă ochii umeziţi ai suveranului. Mai departe, Maestrul Cavalerilor dădea şi el din cap în semn de aprobare.

— Ridică-te, tinere comandant. Deşi toţi cei de aici am putea să-ţi fim taţi sau bunici, am învăţat astăzi că înţelepciunea nu ţine cont de vârstă, curajul nu ţine cont de tăria braţului şi sufletul nu ţine cont de nimic din ce este pe lumea asta. Nu ştii multe, te vor învăţa sfătuitorii mei, dar curajul şi hotărârea ta vin din adâncul sufletului. Fie ca Tatăl să te-ajute să-ţi găseşti liniştea. Ridică-te şi pregăteşte armata! Vom lupta cot la cot cu toţi fraţii din stirpea umană. Acum lasă-mă să te îmbrăţişez, nu ca un rege, ci ca un frate... Te aştept, cu toată dragostea unui tată pentru fiul său, atunci când se va termina totul.

Undeva, pe o tablă imensă de joc atârnată între lumi, printre pioni hâzi care se îngrămădeau să se poziţioneze, nebunul alb tremura şi pulsa a viaţă. Energii nebănuite veneau din aer, absorbite de piesa de şah care începea să strălucească în întuneric ca o nestemată. Un zâmbet de mulţumire se ghicea pe faţa unuia dintre jucători, în timp ce adversarul încerca să-şi ascundă neliniştea. Jocul începea să devină echilibrat, dar mai erau mutări până la sfârşit.

OAMENI ŞI VRĂJITOARE

53

Noaptea se lăsase deja deasupra lumii oamenilor, prinsă în freamătul pregătirilor de luptă, și începu să muște și din Tărâmul Vrăjitoarelor, aflat pe straturile cele mai de jos ale norilor. Cu părul mângâiat de adierea vântului, Zaira se plimba încetișor, cu privirea ațintită spre lumea oamenilor. N-ar fi vrut să o părăsească, încercase să se împotrivească, dar nu putuse să nu respecte porunca Celei Dintâi Vrăjitoare. Trecuse aproape un an de când se întorsese pe tărâmul dintre cer și pământ, însă o parte din inima ei rămăsese jos, în turnul Academiei, în sălile înguste în care tinerii ascultau sfaturile învățaților, pe potecile unde Erin o luase de mână și îi furase un sărut. Și-l dorise și ea, își dorise mai multe chiar, însă știuse mereu că ucenicia ei în lumea oamenilor se apropia de sfârșit. Ar fi vrut să-i spună cine și ce este, însă oricât de bun ar fi fost sufletului lui Erin, tânărul n-ar fi putut accepta un asemenea adevăr.

Nu avusese de unde să bănuiască destinul acestuia și cum el se schimbase într-un timp atât de scurt. Îl urmă-

rise, ştia că el o căuta şi cât de gol se simţea fără ea. Însă oricât ar fi vrut să se întoarcă la el, i se interzisese, ştia ce păţesc vrăjitoarele care încalcă Legea. Erin trebuia să-şi îndeplinească destinul, nimic nu trebuia să îi distragă atenţia, iar ea spera ca într-o zi să poată fi lângă el.

Un mieunat slab se auzi din spatele ei, iar Fortuna, pisica cea neagră care o însoţea mereu, se gudură pe lângă ea.

— Da, Fortuna, ştiu. Nu vezi că am ales să mă întorc? Tu crezi că eu am vrut să-l îndrăgesc atât de mult? N-ai cum să înţelegi, tu eşti o Protectoare, nu poţi să te ataşezi decât de cea de care eşti legată prin magie.

Coada felinei începu să se mişte în dreapta şi stânga, semn că se supărase. Cu părul zburlit, scoase un mârâit de avertizare.

— Ai dreptate, nu trebuie să-mi vărs amarul pe tine. Mi-e greu să-l ştiu atât de departe de mine, să ştiu că poate e în pericol. El crede că l-am părăsit... Dacă-şi va găsi o fiică a oamenilor? Sau dacă va muri?

Când îi văzu lacrimile alunecând până la bărbie şi prelingându-se pe marginea norului, Fortuna se apropie de tânăra vrăjitoare, îşi lipi capul de obrazul ei şi începu să toarcă. Deşi era doar o Protectoare, aşa cum îi amintea Zaira atunci când era supărată, o durea să o vadă aşa pe tânăra şi neştiutoarea ei protejată. Ar fi vrut s-o scutească de suferinţă, dar Maya le interzisese Protectoarelor să intervină în alegerile vrăjitoarelor, oricât de proaste ar fi fost acestea, chiar dacă le-ar fi dus la pieire.

Zaira avusese de ales între a rămâne alături de cel de care se îndrăgostise şi a respecta porunca de a părăsi

lumea lui. Crezuse că încercarea ei se terminase, dar nici pe departe. Văzuse cum tânărul se schimbase în bărbat și se temea pentru el în confruntarea ce urma să vină. Aflase de la surorile ei în vârstă de lupta dintre Creator și Stăpânul Întunericului și nu înțelesese cum ele puteau fi atât de nepăsătoare la ceea ce li se întâmpla oamenilor. Iar revolta ei atrăsese priviri mirate și șoapte care ajunseseră la urechile Mayei, prima dintre vrăjitoare.

— Știu, Fortuna... ar fi fost greu să accepte că sunt o vrăjitoare de aproape trei sute de ani, că pot trăi la nesfârșit, însă eu sper ca el să poată trece peste diferențele dintre noi într-o zi. Și să mă accepte cu inima mistuită de același foc ca și a mea. Să fie acolo doar pentru mine. Eu...

Cuvintele i se poticniră când o boare caldă le atinse și realizară că cineva era în spatele lor și o ascultase. Ochii Mayei o pironiseră iar pe fața ei încadrată de păr lung și roșcat se citea supărarea.

— Voi n-ar trebui să dormiți? o luă la rost prima dintre Vrăjitoare. Surorile tale au aprins un foc și-au dansat pe norul pe care ni l-a adus vântul în anotimpul trecut. Voi nu ne-ați onorat cu prezența.

— Iertare, am... am uitat. De fapt, voiam să fiu singură, doar cu gândurile mele. Le voi cere iertare și surorilor.

Fortuna se ascunsese în spatele stăpânei sale și de acolo urmărea, zburlită, discuția. Femeia cu părul roșu, pe fața căreia mileniile de existență abia lăsaseră câteva cute, desenă cu mâinile în aer și o coloană de fum le învălui pe amândouă, semn că ceea ce avea să-i spună trebuia să rămână ascuns de urechi indiscrete.

— Copilă, ştiu totul. Deşi e o protectoare bună, Fortuna nu ştie să protejeze şi de rănile sufletului. Nu-i aşa că te gândeşti dacă acum te visează, dacă îi e teamă de luptă, dacă va renunţa să te caute? Lasă-l să se pregătească de luptă, încă nu ştie câte suflete va trebui să călăuzească. Prea multe atârnă pe umerii unui singur om. Mai ales că e ultima bătălie, e ultima şansă a Lui...

— Eu... noi... de ce nu îi ajutăm pe oameni? Suntem mai puternice decât ei şi...

— Să risc să vă pierd? Ai idee câte dintre noi am putea muri într-o luptă care nu-i a noastră? Tu crezi că m-am chinuit atâtea milenii să ţin neamul nostru în siguranţă degeaba?

Câteva chiote vesele venite dinspre norul cel nou şi un miros de lemn ars o întrerupseră pe prima dintre vrăjitoare şi îndulciră expresia dură pe care o adoptase.

— Ascultă-mă, fetiţo. În inima ta ard acum focuri pe care noi încă nu reuşim să le înţelegem. Sunt forţe mai mari decât ale noastre, pe care nu putem decât să le acceptăm. Oscilezi acum între datorie şi ceea ce eşti tu. Între ceea ce faci şi ceea ce simţi. Nimeni nu-ţi poate spune ce e mai bine. Nimeni nu poate şti ce-ţi aduce viitorul. Cum ai putea să te bucuri de roadele muncii tale sau de plăcerea de a trăi dacă ai şti dinainte rezultatul oricărei bătălii sau al oricărei strădanii? Aproape am fi ca îngerii...

— Nu prea îi placi, nu?

Zaira observase cum cute noi apărură pe chipul frumos al celeilalte femei, iar buzele i se strâmbaseră de parcă ar fi gustat o poţiune amară. Realiză acum că întot-

deauna Maya vorbise cu dezgust şi furie despre războinicii celeşti. Primul răspuns pe care îl primi fu un oftat lung şi dureros.

— Uneori, îi urăsc şi mă doare... Iar durerea asta o port cu mine încă de la începuturi... Oare asupra-mi apasă un blestem? Sunt oare condamnată să fiu mereu aşa? Demult, îngerii răzvrătiţi erau transformaţi în stană de piatră, dar cu mintea liberă. Eu m-am condamnat singură la asta...

— Nu înţeleg, iertare să-mi fie. Poate nu înţeleg multe, însă pare-mi-se că ceva te-a rănit... Împarte cu mine povara ta...

Zaira ar fi vrut să o îmbrăţişeze, aşa cum făceau surorile mai tinere între ele, însă nu îndrăzni să facă niciun pas. De când deschisese ochii, nu o văzuse niciodată pe Maya împărtăşind vreun gest de tandreţe cu cineva. Fusese întotdeauna dreaptă cu ele, le sprijinise, le ascultase şi încurajase, însă pusese mereu un zid invizibil între ea şi suratele sale. Acum, pe obraji avea câteva mărgăritare de lacrimi care sclipeau în bătaia lunii.

— Da, copilă. El m-a rănit... din cauza îngerilor. Ei au fost primii copii ai Tatălui. Întotdeauna s-au lăudat cu asta. Erau războinicii Lui care nu cunoşteau teama, erau slugile lui credincioase, care Îi îndeplineau orice voinţă. La un moment dat, a ajuns la concluzia că atâta supunere, nemurire şi putere nu sunt de ajuns. Atunci ne-a creat pe noi, Vrăjitoarele. Eu am fost prima. Când a suflat viaţa asupra trupului meu şi am deschis ochii, El era minunat, cu privirea blajină şi caldă, cu mâinile osoase şi pline de

bătături. Părul îi era ridicat şi zburlit de vânt, barba neîngrijită şi murdară... Era atât de perfect în imperfecţiunea lui, cu roba albă, plină de urme de lut, din care am fost plămădită. S-a uitat la mine cu un zâmbet de copil, mândru de jucăria pe care a creat-o, şi mi-a zis: „Tu eşti Maya, prima din neamul tău. Ridică-te şi zboară. Cerul este al tău. Coboară şi păşeşte. Maya, ei sunt îngerii, fraţii tăi mai mari. Ei sunt nemuritori, însă nemurirea te face plictisitor. Teama de moarte te face să alegi."

Se lăsă o clipă de tăcere între ele, în care Maya îşi şterse lacrimile şi îşi drese glasul sugrumat de amintiri şi dureri închise de milenii. Răbdătoare, Zaira se apropie de ea şi o luă de mână. Primi în schimb un zâmbet cald, scăldat într-o mare de tristeţe.

— ...Timp neştiut, continuă cea dintâi vrăjitoare, am zburat pe cer şi am umblat pe pământ scăldându-mi picioarele în apa râurilor, mergând desculţă prin rouă, privindu-l de pe crengile copacilor cum El stătea cu ochii aţintiţi pe masa lui de lucru, cu bucăţi din lut modelându-le şi distrugându-le... Într-o zi, m-a văzut cum îl urmăream. M-am speriat şi inima a început să îmi bată cu putere. Îmi era frică... Însă El a venit spre mine... Nici măcar nu s-a ridicat în aer, doar s-a aşezat sub copacul în care eram, a întins mâna şi din priviri, m-a chemat....

Lacrimile i se uscaseră, iar în ochi i se aprinse o scânteie, aşa cum i se aprinseseră şi Zairei când îl asculta pe Erin vorbind.

— Am coborât din acel copac, creangă cu creangă... Uitasem că ştiam să zbor, uitasem cine sunt. Doar ochii

lui mă chemau cu o voce şoptită care răzbătea în fiecare părticică a corpului meu. I-am atins mâinile pline de lutul moale care pulsa a viaţă... Nu îl văzusem niciodată zâmbind aşa. Nici atunci nu a vrut să plutească, îi plăcea atât de mult să simtă pământul sub picioarele lui, acoperite de acea robă albă, pe care niciodată nu o văzusem prea curată. El, copilă, era cel mai modest şi mai umil dintre toate făpturile sale... Mi-a luat mâinile în ale sale şi împreună am creat o fiinţă. Apoi, a suflat viaţă asupra ei, iar ea a deschis ochii îngrozită, zburlindu-şi blana. A căutat un loc unde să se ascundă, îngrozită de ceea ce vedea şi nu reuşea să înţeleagă... El a zâmbit şi mi-a spus că nicio fiinţă nu trebuie să fie singură şi că îşi doreşte ca toate vietăţile sale să-şi aleagă singure destinul. Înţelegi, Zaira? Asta a vrut Tatăl... Şi mâinile noastre s-au scufundat în lutul acela proaspăt şi au creat o fiinţă aidoma primeia. Când s-a trezit la viaţă, nu a mai fost atât de îngrozită. S-a uitat la El, s-a uitat la mine, s-a uitat la cealaltă fiinţă plămădită. A trecut pe lângă mine mângâindu-mă, s-a gudurat pe lângă picioarele Lui mulţumindu-i şi s-a dus către jumătatea ei. Atunci amândoi am ştiut că era bine. Creasem viaţă şi mai mult, creasem posibilitatea ca viaţa însăşi să dea viaţă. Le-a luat în braţe, sărutându-le drăgăstos, cum numai un tată ştie să facă, le-a şoptit ceva la urechi şi le-a lăsat să plece în lumea creată de el. De ce crezi că Vrăjitoarele sunt legate în mod special de pisici?

Zaira rămăsese captivată, nu-şi putea crede urechilor ceea ce auzea. Şi nu înţelegea nici de ce Maya o alesese pe ea, tânără şi naivă, ca şi confidentă. Ştia că prima din

neamul său depusese eforturi uriaşe să ascundă lumea lor de îngeri, le învăţase cum să folosească vrăji de protecţie, însă nici prin gând nu i-ar fi trecut ceea ce tocmai aflase. Iar confesiunea nu părea să se fi încheiat.

— Toate fiinţele create de Tată îl iubeau, dar niciuna ca mine... Oare El a înţeles asta? Dar trebuia să creeze o lume. În fiecare zi, eram lângă el la masa de lucru, modelam fiinţe noi, populam cerul şi pământul... De atunci am creat întotdeauna câte două fiinţe identice. Nu reuşeam să le cream întotdeauna la fel, lutul era înşelător, dar el le şoptea ceva ce n-am reuşit să înţeleg atunci. Abia după mii de ani am înţeles că nu era nevoie ca ele să fie identice, trebuia doar ca aceeaşi suflare să fie împărţit în două bucăţi, şi fiecărei fiinţe să i se dea o jumătate. Apoi cele două bucăţi vor deveni una... şi vor da naştere la altă viaţă. Abia după mii de ani, când au fost creaţi primii oameni, am înţeles esenţa lumii pe care şi-o imaginase... Şi tot de la ei a pornit totul.

O umbră de tristeţe se abătu pe chipul frumos şi mândru ca al unei regine. Zaira se gândi că în sfârşit avea să înţeleagă de ce Maya insista ca fiecare tânără vrăjitoare să petreacă un timp în lumea oamenilor. Vrăjitoarea cea tânără le întrebase pe surorile ei mai în vârstă, dar toate ridicaseră din umeri, că aşa era obiceiul, de la începutul timpurilor.

— Într-o zi, El mi-a zis: „Ştii Maya, am încercat să ating perfecţiunea cu lumea noastră, uitând că până şi perfecţiunea eu am definit-o. Hai să facem două fiinţe care să fie mereu împreună, două fiinţe care să fie după chipul

şi asemănarea noastră. Două fiinţe cu suflet, cu voinţă, cu puterea de a-şi alege viaţa, două fiinţe care să ştie să preţuiască fiecare clipă, căci le voi refuza nemurirea. Două fiinţe care să poată trăi într-o clipă cât unii dintre nemuritori într-o eternitate. Ei vor popula pământul. Nu vor putea să zboare, nu vor putea să alerge ca fiinţele pe care le-am creat înainte, dar vor fi perfecte." Aşa mi-a zis El, Zaira... Şi-am creat împreună primul bărbat şi prima femeie, iar ei se ţineau mereu de mână, de teamă să nu se piardă. În timp, viaţa a dat viaţă, iar copiii oamenilor au umplut pământul...

— Dar îngerii? Ce rol au avut ei în toată această poveste? Şi de ce ne-ai ţinut departe de ei? Ne-ai învăţat să ne apărăm, să ne ascundem, dar nu ne-ai spus niciodată de ce...

— Ajungeam şi acolo. V-am învăţat să fiţi răbdătoare, dar se pare c-ai stat prea mult printre oameni, Zaira. Pentru că Tatăl le acorda tot mai multă atenţie oamenilor, îngerii au devenit geloşi, iar Arhanghelul, unul dintre Primii Îngeri, a început să urzească tot felul de planuri. A întors animalele sălbatice împotriva oamenilor şi atunci s-a vărsat pentru prima oară sângele copiilor Tatălui. Bărbaţii s-au înarmat şi, cuprinşi de răzbunare, au început să ucidă fiarele pământului. Câţiva dintre îngeri s-au amestecat printre muritori, otrăvindu-le minţile şi întorcându-i împotriva războinicilor divini. A fost nevoie doar de o scânteie, iar înaripaţii ăia au început să-i măcelărească pe oameni. Haosul şi disperarea a cuprins lumea. Iar eu n-am putut fi indiferentă. Vrăjitoarele au venit în ajutorul muritorilor şi râuri de sânge au înroşit pământul. A fost o luptă ine-

gală, Zaira, n-am avut nicio şansă... Când El a aflat, aproape că înnebunise. Pentru că îşi iubea toţi copiii la fel de mult, a decis să-i protejeze unii de alţii. A lăsat pământul Oamenilor, pe noi ne-a lăsat deasupra norilor, iar El şi-a luat îngerii şi-a plecat... Când l-am văzut ultima oară, m-a strâns în braţe şi mi-a cerut să îi veghez fiinţele cele mai dragi. Eu sunt vinovată... din cauza mea a plecat.

Un tunet bubui undeva în depărtare şi un nor aducător de ploaie veni deasupra lor. Stropi mari şi grei se amestecau cu lacrimile ce începuseră să curgă în voie din ochii Mayei. *Cum să ţii în suflet o asemenea povară?* se întrebă Zaira simţind şi ea gust de sare pe buze.

— Dar... au trecut milenii de atunci. Cum ai reuşit să trăieşti cu asta? Nu meritai aşa ceva, soră...

— Da, copilă, se îndepărtă Maya cu blândeţe din braţele Zairei, milenii au trecut ca nişte clipe, însă uneori fiece clipă mi se pare ca o mie de ani... Mii de ani în care a trebuit să trăiesc cu lipsa Lui. Mii de ani în care, atunci când eram singură, mă plimbam rătăcind pe pământul creat de el, strigându-l necontenit, fără să pot scoate un sunet. Sperând că o să se întoarcă într-o zi... Sperând... Sperând mereu. Doar speranţa de a-l revedea a fost mai puternică decât teama... Iar acum urmează ultima bătălie a oamenilor... Şi Zaira, nu ştiu ce să fac. Mi-e teamă că Întunericul va învinge şi îl voi dezamăgi din nou...

Vrăjitoarei tinere i se păru clar acum de ce trebuiau să-şi facă ucenicia printre oameni. Aşa cum aflase din povestea Mayei, cei mai neputincioşi copii ai Tatălui erau cei pe care El îi înzestrase cu darul alegerii propriului destin.

— Maya, dacă am învăţat ceva printre oameni este că fără să ne dăm seama, în fiece clipă facem o alegere. Alegem să ne eliberăm inima, să abandonăm, să iubim, să renunţăm la iubire... Pe pământ, dar şi aici, deasupra norilor, totul se rezumă la alegeri. Toate ne par cele mai bune atunci când le luam şi toate ne transformă...

Prima din neamul său desenă un simbol în aer şi norul care le învăluise se transformă în fum mirosind a ambră, iar apoi dispăru. Fortuna se gudură din nou la picioarele stăpânei sale. Maya le privea pe amândouă încruntată.

— Ar trebui să treceţi la somn. Şi Zaira, am speranţă că ceea ce ţi-am spus te va ajuta să treci mai uşor peste ceea ce te macină.

Mai târziu, în chilia ei, în timp ce pisica ei se cuibărise în pat şi sforăia uşor, Zaira se uita în oglindă pe întuneric. Nu îi plăcuse asta niciodată, se temuse de parcă suprafaţa lucioasă i-ar fi arătat ororile nopţii. Însă nu vedea nimic îngrozitor, doar ochii ei negri, arzând ca focul, buzele sângerii pulsând. Îşi simţea inima agitată ca o furtună, ridicându-i pieptul. Trimise în aer un sărut înspre locul în care ştia că e casa în care dormea Erin. *Speranţă... Noapte bună, dragul meu Erin.*

54

Soarele nu se ridicase încă bine pe cer când Erin însoțit de Bram se îndreptau spre unul din punctele de observație de pe zidul Cetății. Sub ei, dincolo de peretele de piatră, se întindea câmpia pe care se adunau trupele înainte de luptă. Sute de oameni, soldați, pădurari, vânători și țărani, unii înarmați cu săbii, arcuri, sulițe și armuri de piele și metal, alții desculți, cu haine zdrențuite, cu furci, prăștii sau pari ascuțiți în mâini răspunseseră chemărilor Purtătorilor Cuvântului de a se alătura trupelor lui Erin. Mulți dintre ei fuseseră fascinați de povestea salvatorului care se ridicase dintre oamenii de rând, unise toate semințiile și adunase până și îngeri în armata sa.

Ce grăbiți sunt oamenii ăștia să moară. Țărani, păstori, oameni care n-au pus în viața lor mâna pe-o armă, au auzit niște prostii scornite de barzi și se gândesc că pot ajunge și ei eroi. Dacă n-ar fi auzit că vom avea și îngeri ar fi venit? Ăștia nu-s războinici... Parte din ei o să moară, iar sângele lor va cădea asupra capului meu. Asta dacă voi supraviețui...

Regele trimisese vorbă Asasinilor, Vrăjitorilor și Călugărilor să se adune toți în acea zi la poalele Cetății, urmând ca după ce vor fi definitivat planurile de luptă să mărșăluiască fără oprire spre locul unde deciseseră să îl înfrunte pe Necromant. Deși era încă foarte devreme, Erin nu mai avea răbdare. Privirea lui scruta depărtarea, toate

cele trei drumuri de acces spre câmpia de dincolo de şanţul plin cu apă. Încercă să fluiere un cântecel vesel, învăţat de la Bram, dar la auzul notelor false şi nesigure, se hotărî că e mai bine să înceteze.

Dacă nu vor veni? Pe barba Tatălui, nici eu n-aş avea încredere în unul ca mine, care n-a pus vreodată piciorul pe vreun câmp de luptă. Cum ar putea avea încredere că n-aş lua-o la fugă în primele clipe ale bătăliei?

Lângă el, cavalerul stătea liniştit, ca un străjer care aştepta să-i treacă tura. Pe faţa lui, acum curată şi cu barba aranjată, aşa cum i se potrivea unui însoţitor al comandantului, încolţi un zâmbet şi îi arătă cu mână un nor de praf din care sclipiri metalice le împunseră ochii.

— Vin! Vin Cavalerii... mii! Nu ne-au abandonat! urlă venind spre ei un copilandru cu un coif prea mare căzându-i pe ochi şi faţa murdară de funingine.

— Ce spui tu, secătură? mârâi printre dinţi Bram, prinzându-l de guler. Cavalerii nu abandonează o luptă şi nu se tem de moarte. Uite, au venit din toate colţurile: steagul verde al celor din Codrii de Smarald, cel albastru al cavalerilor de la marginea Mării Întunecate, cel auriu al... Un' te duci, amărâtule, credeai că scapi fără o chelfăneală? Maţe de cal mort! Ia zi tu cine eşti şi ce făceai înainte să vii la oaste?

Tânărul începu să tremure ca varga, cu ochii spre palmele cât nişte lopeţi ale cavalerului. Încercă să ia poziţie de drepţi, cum făceau soldaţii când trecea un superior, însă apoi plecă fruntea şi îşi aşteptă pedeapsa.

L-a speriat bine. Ăsta o să fugă de o să mănânce pământul. Probabil o să moară.

— Iertare, nobili cavaleri! Nu ştiu să lupt, singura armă pe care am pus mânile astea două e bâta cu care mânam vitele şi le apăram de lighioane sălbatice. Da' am venit cu fratele meu să vedem îngerii şi să-l ajutăm pe comandantul Erin cu mortanii care s-au sculat...

Erin îi aruncă un zâmbet plin de milă, gândindu-se că poate printre ţăranii care mişunau ca furnicile erau şi tovarăşi din copilărie, sau alţii cum fusese el. Îi făcu semn din cap lui Bram, care îl îmbrânci lângă un zid. Comandantul îi dădu răgaz să se ridice şi să-şi recapete suflul.

— Flăcău, îi zise Erin, aici nu mai e nimeni nobil, nici măcar regele. Crezi că un sigiliu şi-o coroană te apără de o sabie ascuţită sau de o săgeată otrăvită care ţi se îndreaptă spre inimă? Un simplu ţăran poate valora mai mult decât un rege dacă ştie să mânuiască bine o armă. Şi fii încredinţat, atunci când va fi nevoie, toţi suntem luptători neînfricaţi..

— Ei, aş! Flăcăul ăsta o să se cace pe el când o să vadă mortăciunile, hohoti Bram, cu mâinile ţinându-se de burtă. Da' poate mă-nşel io şi poate o să scape viu, cu ceva fapte de vitejie. O să găsească o ţărăncuţă grasă şi roşie-n toate cele, pe care-o s-o încânte cum a salvat el lumea. Sau poate că o să crape şi-atunci e mai uşor... Pământul e mereu însetat de sânge. Hai şterge-o de-aci, ţărane. Să lupţi bine! E mult mai plăcut între cracii unei femei, decât să rămâi ca un stârv într-o groapă.

Băietanul se îndepărtă împleticindu-se, cu faţa albă ca varul. Norul de praf se apropia din ce în ce mai mult, întâmpinat de urale venite din afara porţilor. Răsuflând

uşurat, Erin se întrebă câţi oare mai gândiseră ca acel păstor. Nici el nu fusese la fel de optimist ca însoţitorul său uriaş. *Măcar nu suntem singuri, de-ar veni şi ceilalţi.* Trebuia neapărat să-şi abată atenţia de la acele gânduri.

— Bram, nu crezi c-ai fost cam dur cu băiatul ăla? A venit să lupte pentru noi, aşa amărât cum e.

Cavalerul deveni serios, cum nu mai fusese demult în ultimele zile. Îşi şterse cu dosul palmei câteva firişoare de sudoare de pe frunte, făcu doi paşi spre marginea zidurilor, trase o flegmă şi îi urmări căderea.

— Dacă ne-am lupta cu turme de lupi sau ciobani sălbăticiţi şi barbari, poate ai avea dreptate. Io nu cred că ăsta o să fie capabil să bată cu bastonul său un Necromant sau ce arătări mai sunt acolo. Moartea-i o târfă care nu iartă pe nimeni, frate. Contează doar cum stăm în faţa ei. Şi io, dacă nu ţi-e cu supărare, prefer să stau beat. Sau cu sabia în mâna. Sau ambele.

— Ştii să îmbărbătezi oamenii înainte de luptă, Cavalere! oftă Erin, încă dezgustat de apucăturile tovarăşului său.

— Aş... asta am învăţat-o de la mentorul meu, mi-a spus-o cu câteva zile înainte să moară. Mi-a fost ca un tată.

— Îmi pare rău, nu ştiam de asta. Cum a murit? Beat? Pe câmpul de luptă?

— Nu, lovit în cap cu un buştean de un ţăran, după ce a plecat beat de la nevasta lui, dar e tot aia...

Ăsta n-ar putea să stea serios nici dacă l-ar atârna în streang. Ar fi în stare să moară cu zâmbetul ăla tâmp, gândindu-se la femei şi la băutură. Dac-aş putea să fiu şi eu aşa nepăsător ca el.

55

În toată hărmălaia provocată de cavaleri, care se adunau în grupuri mari, depănând povești și turnând în ei râuri de băutură, cei mai mulți dintre oameni nici nu observaseră cum Călugării se apropiaseră încet, lipăind cu picioarele goale, în hainele lor simple, ca niște țărani săraci. De pe ridicătura de pământ unde fusese ridicat cortul său de comandant, Erin și tovarășii săi simțiră cum un sentiment de liniște și pace cuprinse văzduhul și cum speranța creștea în inimile lor. Aveau nevoie de susținerea și sprijinul pacificatorilor, de dibăcia și dedicarea vindecătorilor, și mai ales aveau nevoie de siniștrii exorciști care aruncau priviri reci, ce nu prevesteau nimic bun.

Pe barba mea, cum reușesc călugării ăștia să fugă de demonii lor interiori, doar ca să lupte cu ai celorlalți oameni? Așa o s-ajung și eu? E curaj sau lașitate ce fac ei? Cum o fi, măcar să omoare călăreții-fantomă, apoi fie ca Tatăl să le dea liniște...

Un trosnet de vreasc strivit sub picior îi întreruspe gândurile și-l făcu să se întoarcă. În fața lui stătea drept un bărbat învelit într-o mantie de culoarea brazdei proaspăt întoarse, cu o glugă care nu lăsa nimic vederii. Atunci observă Erin cum, printre grupurile cavalerilor, printre oștenii regali și printre țăranii care se agitau, siluete înveșmântate în haine care se confundau cu ușurință cu iarba, nisipul sau cu ruginiul frunzelor se scurgeau în

tăcere spre el. Pelerina celui dinaintea lui căzu, iar ochii tuturor se îndreptară spre pumnalul încrustat cu pietre prețioase care strălucea ca o rază de soare.

— Ar trebui să-ți întărești paza, comandante Erin, rosti Patriarhul Asasinilor, făcând un semn din mână, iar toate mantalele căzură la pământ, rămânând în locul lor bărbați acoperiți de straie negre, cu centuri de cuțite, săgeți, flacoane argintii. Dacă am fi avut gânduri necurate, acum ai fi fost mort. Iscoadele noastre mi-au vorbit despre tine. Nu ești încercat în luptă, dar ai onoare. Nu că onoarea ar fi la fel de importantă ca și curajul, dar preferăm să luptăm împreună. Asasinii îți vor urma poruncile, comandante. E zi ca oricare alta, tocmai bună de murit.

Cum de nu s-a gândit nimeni la asta? Mii de războinici și niciunul nu s-a gândit că trebuie întărită paza? Vai de capul nostru, are dreptate asasinul, puteam fi mort înainte de a începe...

Îi ceru lui Bram și conducătorului asasinilor să se ocupe de paza taberei întinse pe întreaga câmpie. Nimeni nu crâcni la ordinul său, însă observă că nici cavalerul, nici bărbații în haine negre nu păreau încântați de unul de compania celuilalt. Oftând lung, Erin înțelese că partea cea mai dificilă a încercării sale nu fusese să-i aducă la un loc, ci să-i facă pe toți să lupte împreună, înainte de a se ucide între ei.

56

— Vezi, frate Erin, de ce nu-i înghit eu pe Vrăjitorii ăştia? Chiar trebuiau să se lase aşteptaţi până noaptea ca să-şi facă giumbuşlucurile lor ca la circ? Şi-au mai râs şi de noi, că la ultima întâlnire eram cam dezorientaţi. Mii de cai morţi. Îmi vine să-i bag în sac şi să-i las câteva zile în soare ca să vadă că şi noi, cavalerii, ne pricepem la iluzii. Nu te mai strâmba la mine, elementalistule.

Cârciuma colcăia de cavaleri zgomotoşi, soldaţi beţi şi ţărani care se uitau cu jind la mâncările şi băuturile celorlalţi. Îmbrăcaţi în haine simple, Erin şi tovarăşii săi stăteau la o masă retrasă, încercând să nu atragă atenţia. Câţiva ochi curioşi se abătură asupra uriaşului învelit într-o pelerină largă şi jerpelită, care nu reuşea să ascundă o umflătură ca o cocoaşă, însă Bram îi îndepărtase, spunând că este fratele lui diform, dar puternic, venit şi el pentru luptă.

— Te ajut şi eu să-i bagi pe toţi în saci, numai să câştigăm, îl încurajă Erin, zâmbind complice lui Eleazar. Acum hai să ne bem minţile, avem seara asta pentru noi. Simt focuri care mă ard pe interior şi, în acelaşi timp, friguri care mă îngheaţă. Simt nevoia să urlu, dar sufletul meu nu are glas. Am nevoie de băutură, multă băutură...

Asasinul şi călugărul, plecaţi să se uşureze, se apropiară cărând ditamai vadra de vin.

— Oamenii îşi petrec ultimele nopţi înainte de plecare cu soţiile şi copiii. Pentru că noi suntem singuri pe-aici, Tatăl a zis să ne facă seara mai plăcută, rânji Khaimah.

Şi pentru că toţi se uitau nedumeriţi, exorcistul se întinse spre ei şi le zâmbi complice.

— Da, într-adevăr, interveni şi Frey, făcând un gest de mulţumire către Cel de Sus, în timp ce eu şi fratele Khaimah ne uşuram uitându-ne spre stelele pe care Creatorul a avut bunăvoinţa să ni le pună pe bolta cerească, am văzut magazia în care hangiul ţinea băutura. Şi pentru că un foc a izbucnit în bucătărie, ca semn de la Tată, paznicul a plecat să dea şi el o mână de ajutor, iar lichidul ăsta miraculos a rămas al nimănui. Luaţi de beţi, darurile divine nu trebuie irosite.

În timp ce Erin şi Eleazar aruncau priviri piezişe, iar cocoşatul stătea cu ochii aţintiţi în lichidul de pe fundul unei căni de metal ca şi cum ar fi fost scris acolo viitorul, cei doi beneficiari ai graţiei divine şi cavalerul îşi turnară băutura roşietică şi ciocniră zgomotos.

— Fraţilor, începu Bram, cu vinul scurgându-i-se pe bărbie, iată de ce consider eu că sfârşitul lumii are şi o parte bună. Am văzut tot felul de beţivi şi depravaţi prin cârciumile prin care mi-am făcut veacul, însă nu mi-a fost dat să întâlnesc un călugăr care să fure băutură ca un bandit ordinar. Până să vă cunosc pe voi, nu îmi fusese dat să văd vreodată un înger, nici nu ştiam că există aşa ceva... Şi iată-mă acum bând cot la cot cu un înaripat din ăsta. Maţe de cal mort, acum pot să mor, că le-am văzut pe toate. Vrăjitorule, poţi să ne răceşti cupele astea de vin?

— Burtosule, o să crapi înainte s-ajungi la luptă, dacă mai torni atât în tine. Mai bine-l îngheț pe tot, să te văd cum lingi paharul.

Văd că măcar ăștia se-nțeleg. Măcar de-ar fi toți cei din armată ca ei, n-aș avea grijă. Dac-or să moară, o să-mi lipsească. Ce mă fac cu îngerul? Oare îmi citește gândurile?

De sub glugă, ochii de foc ai lui luptătorului divin străluciră când Erin se întoarse spre el și luă asta ca un răspuns.

— Io am o idee, dacă scăpăm cu viață. Să deschidem o cârciumă pentru îngeri, că gângăniile astea nu știu ce pierd. Jupânul Aelyus ne aduce mușterii, vrăjitorul răcește vinul, ăștia doi servesc la mese, comandantul nu face nimic, că ei ne muncesc pe noi ăștialalți... Iar io... io le scuip în băutură, ca să răzbun chelfăneala pe care mi-au dat-o, pe sângele calului meu... Să bem pentru asta, fraților!

Tată, salvează-ne sau ia-ne pe toți odată. Nu-mi pasă prea mult de viața mea. Și salveaz-o și pe Zaira, oriunde o fi sau orice o face...

Amintirea femeii cu părul lung și zâmbet plin de mistere îi deschise o rană pe care se mințea că o închisese. Duse cupa la gură, dornic să-și umple golurile cu băutură și uitare.

Îngerul tresări și lăsă paharul din mână. Acceptase să vină cu muritorii în acea cârciumă tocmai pentru a se simți mai uman, pentru a-și aminti mai mult de viața pe care o petrecuse printre oameni. Băuse cot la cot cu ei, pentru că Erin îi spusese că luptătorii nu au încredere în

cei care refuză să bea cu ei. Dacă tânărul care îl eliberase din închisoarea de piatră reuşea să-şi înece amarul în băutură, el nu era aşa de norocos. Nu simţea nici gustul mâncării şi nici aburii alcoolului. Tatăl nu considerase că fiinţele nemuritoare ar avea nevoie de asemenea lucruri mărunte. Descoperise asta în urmă cu o mie de ani, când, ca să n-o întristeze pe femeia pe care o iubise, se prefăcuse că este impresionat de bucatele pe care ea i le pregătea în fiecare seară. Văzu cu coada ochiului cum trei pisici negre să apropiară tăcute de masa la care erau el şi tovarăşii săi. O linişte adâncă se lăsă, iar oamenii rămaseră ca nişte stane de piatră.

— Protectoare? Nu mă păcăliţi. O singură vrăjitoare din vremurile vechi avea trei protectoare, dar nu se poate să fie ea, n-are cum! Arată-ţi chipul şi nu uita că eşti înaintea unui războinic divin!

Îngerul aruncă haina zdrenţuroasă şi îşi întinse aripile, făcând cele trei feline să dea câţiva paşi înapoi. Realiză că trebuia să se afle în apropierea unei vrăjitoare foarte puternice, nu oricine ar fi avut suficientă putere să îngheţe timpul. Deşi era nemuritor, nici acele femei afurisite nu erau chiar neputincioase, puteau să îi îngheţe pe luptătorii cereşti, să-i orbească sau să le rătăcească minţile timp îndelungat. Nu avea nevoie de asta acum. Sabia de foc i se aprinse în mână. Nu dorea să ucidă vreun copil al Creatorului.

O ceaţă pluti spre el şi o zări pe femeia cu părul roşcat şi chipul alb şi palid, pe care câteva riduri îşi găsiseră culcuş. Deşi părea încă tânără, Aelyus ştia că nu e deloc

aşa. Era la fel de frumoasă ca la începuturi, aşa cum o plămădise Creatorul.

— Maya? Eşti chiar tu? Trăieşti...

— Şi eu ma bucur să te văd, Aelyus! Tare mult a trecut... Mă bucur c-ai fost eliberat. Nu meritai pedeapsa asta.

Sabia de foc se stinse, iar cele trei feline se îndepărtară nepăsătoare, tratându-l cu indiferenţă. Femeia cu rochie arămie făcu un pas spre el. Era ca întotdeauna, dreaptă, mândră, aşa cum se cuvenea primeia din neamul ei.

— Ai ştiut, Maya? Şi n-ai făcut nimic să mă ajuţi?

— N-am avut de ales, Aelyus. Crede-mă. Aş fi atras mânia îngerilor şi-aş fi pornit un război între lumea ta şi-a mea. Ar fi însemnat pieirea noastră.

Îngerul simţi un regret sincer venind către el, iar privirea lui aprinsă poposi pe pieptul plin al femeii dinaintea sa. Încercă să-şi alunge din minte poveştile deocheate spuse de Bram şi îşi făgădui să nu mai stea prea mult la taclale cu muritorii. Mai ales cu cei lipsiţi de moralitate.

— Ai dreptate. În plus, n-aveai nicio obligaţie să faci asta... Ma bucur să te văd, îmi aduci aminte de liniştea şi pacea care domneau la Începuturi, când Tatăl era lângă noi toţi. Tu ai rămas la fel de tânără şi frumoasă ca atunci.

Se fâstâciră amândoi. Îngerul – că nu mai spusese asta unei femei de o mie de ani şi nu se aşteptase s-o spună acum, vrăjitoarea – că nimeni nu îi mai spusese asta în afară de El, în urmă cu multe milenii.

— Încă îl iubeşti, nu-i aşa?

Alt lucru pe care Aelyus nu ar fi trebuit să-l spună, iar Maya şovăi puţin.

— Nu înțeleg... toți îl iubim, El ne-a creat.

— Vrăjitoareo, uiți cu cine vorbești.O mie de ani petrecuți într-o stană de piatră te ajută să analizezi fiecare clipă petrecută până atunci și înțelegi lucruri pe care, la momentul respectiv, nu puteai să le vezi...

Femeia se recunoscu învinsă. Lăsă capul în jos, cu obrajii înfierbântați și cu mâinile împreunate sub sâni.

— Da, Aelyus, șopti. Încă îl iubesc. Îi simt prezența pe Pământ, dar nu vrea să fie găsit. L-am căutat o perioadă... Nu știu dacă și El ar putea simți la fel pentru una dintre fiicele lui, însă nu mai am puterea să aștept... Fiecare zi cade tot mai greu pe umerii mei, Aelyus. Încerc să-mi salvez neamul... Mi-a zis să am grijă de oameni, iar eu n-am avut curaj să-i ajut de teamă că poate l-aș fi dezamăgit. Cum merg pregătirile de luptă?

— Acum e altfel. Și eu le-am urmărit din Ceruri înainte să fiu pedepsit. Se întâmplă lucruri care depășesc până și puterea mea de înțelegere. Dar și eu am senzația ciudată că Tatăl e pe aproape. Cumva, Erin a reușit să înțeleagă ce se întâmplă. I-a unit pe toți, iar Necromantul nu-și poate face mutările. Vom lupta alături de oameni. Și eu și ceilalți îngeri pedepsiți.

Aelyus sperase ca Maya să se bucure la asemenea veste, însă simți că are ceva de ascuns. Ca înger, îi era ușor să vadă în sufletele oamenilor, pentru că Tatăl le făcuse ca o oglindă pentru cei nemuritori – ca să vadă ce ființe minunate erau oamenii, însă nu putea să le citească și pe vrăjitoare. Modul în care respira, ochii care încercau să-l evite, pumnii strânși până la încordare, toate o trădau însă.

— Erin... el cum este?

— De ce te interesează asta? I-am văzut sufletul, e gol şi pustiit, din cauza unei femei care a plecat fără niciun cuvânt. Îşi afundă mintea în strategii de luptă, uneori şi-n băutură, doar ca să uite de ea pentru câteva clipe. Sper că în momentul luptei nu se va gândi la ea, altfel vor pieri cu toţii.

Recunoscu pe faţa Mayei aceeaşi expresie pe care o avusese cea pe care o iubise în urmă cu aproape un mileniu când încerca să-i ascundă ceva. Însă acum nu putea să descopere singur despre ce era vorba.

— Aelyus, ea este bine. O cunosc...

Dacă ar fi fost Bram în locul lui, ar fi râs până ar fi leşinat. Însă îngerul rămase nemişcat, ca şi cum ar fi refuzat să accepte că auzise acele cuvinte. Simţi în partea lui umană un amestec de furie, revoltă şi neputinţă, dar partea lui angelică îl ajută să îşi păstreze calmul.

— Spune-mi că nu e ceea ce cred eu, că Erin nu s-a îndrăgostit de o Vrăjitoare. E plină lumea de fete şi el a găsit tocmai una de-a voastră?

— Aelyus, tocmai noi vorbim? Tu, îndrăgostit de o muritoare, iar eu care îl iubesc pe El? Toate se întâmplă cu un rost, ştii asta. Iubirea lor poate fi o şansă pentru noi toţi. Şi dacă va câştiga lupta, poate vom avea din nou liniştea şi pacea pe care ne-o dorim, iar Tatăl se va întoarce.

— Cred că El se amuză acum. Pune soarta întregii lumi în mâinile unui copilandru şi a unei vrăjitoare îndrăgostite. Nu e un joc, cum îl vede El...

57

După noaptea de pomină petrecută în cârciumă, Erin devenise tot mai închis în el. Fără niciun motiv, evita tovărășia prietenilor săi, preferând să se plimbe singur printre trupele răsfirate pe câmpie. De multe ori, când Bram făcea vreo glumă, el se mulțumea doar să zâmbească absent. Știa că bătălia cea mare se apropia, însă mintea lui se încăpățâna să se întoarcă iar și iar în trecut, la plimbările de seară cu Zaira, la colțișorul lor din Marea Bibliotecă, la băncuța pe care stăteau și el făcea planuri. Oricât s-ar fi străduit să nege asta, zâmbetul Zairei era elixirul care îi pulsa în vene, iar acum se simțea ca un însetat în mijlocul deșertului.

Fără ea, mă simt ca un oarecare. Am greșit când m-am simțit special... Oare toți îndrăgostiții sunt atât de proști? Poate c-am pierdut prea mult timp printre cărți, poate c-am greșit când am crezut că pentru fiecare ființă vie exista un suflet-pereche, poate c-am greșit să cred că eu l-am găsit pe-al meu. Pe barba Tatălui, atât de naiv să fiu?

Aruncă o privire către locul în care se strânseseră prietenii săi și îi văzu cum discutau cu un aer serios. Până și Bram, care luase mereu totul în glumă, adoptase o mină încruntată și gânditoare. Ar fi vrut să se ducă spre ei, să îi îmbărbăteze și să le spună că totul va fi bine, însă nu mai voia să-i mintă. O făcea în fiecare zi în care nu le spu-

nea motivul care îl mânase la război. Își aminti de oglinda regelui, însă în mintea sa o văzu sfărmându-se în mii de bucăți pe tabla de șah, pe care el era ca o furnică.

— Te poți ascunde de ei, dar nu și de mine, rosti vocea ca un vuiet de ape a îngerului. Deși unii din ei nu par, am cercetat în adâncul sufletelor lor și i-am găsit oameni buni.

— Știu că sunt oameni buni, Aelyus. Nu e nevoie să fii înger ca să vezi asta.

Erin simți prezența ființei celeste în spatele său, însă refuză să se întoarcă. Ochii de foc ai acestuia îl înspăimântau, mai ales în ultimele zile când încerca să-i evite pe toți. Știa că nu poate ascunde nimic de înger, iar asta îl făcea deopotrivă rușinat și revoltat. Totuși, nemuritorul nu se supără.

— Înțeleg ce simți, copile. Văd că o parte din sufletul tău lipsește, iar ce a rămas țipă și se zvârcolește din cauza acelui gol... Văd că incertitudinea și teama de a nu o mai vedea te macină. Vrei să-ți îngheți sufletul. Ai vrea să fii o statuie. Ai vrea să nu simți nimic, doar să exiști. Iar uneori ai vrea să nici nu exiști...

— De ce a plecat, Aelyus? Ești înger, trebuie să știi... Ce-o să se întâmple acum?

Câteva voci puse pe sfadă îi atraseră atenția omului. În ultimul timp, certurile se înmulțiseră, iar oamenii erau nerăbdători să mărșăluiască în ghearele morții. Însă și pregătirile erau pe sfârșite, ceasul plecării se apropia rapid. Erin se întoarse spre înger, cu capul în pământ. Se hotărî să îi înfrunte privirea. Porni de jos, de la picioarele goale ale ființei celeste, apoi spre mâinile atât de lipsite de cu-

loare, încât se confundau cu albul tunicii, apoi către ochii care se stinseseră şi căpătaseră aspect aproape uman. Deasupra lor, numele gravat de Tată pe frunte îşi păstra strălucirea.

— Nu ştiu, copile. Lucrurile se vor întâmpla aşa cum trebuie să se întâmple. Planurile Lui nu sunt cunoscute nici de îngeri, iar eu, în ultimul timp, nu am stat prea mult în Ceruri.

— Dac-aş fi fost înger sau măcar vrăjitor, aş fi făcut o lume pentru ea, i-aş fi dat-o în dar. I-aş fi arătat lumea aşa cum am văzut-o eu, dar ea a plecat. Simt că uneori e cu mine noaptea şi când încerc s-o cuprind în braţe dispare, ca o năluca de fum. Şi atunci nu vreau să mă mai trezesc.

— Erin, ea n-a plecat pentru că nu i-ai dat o lume a ei. Te-ai gândit că poate tocmai lumea pe care voiai să i-o aduci la picioare a speriat-o? Acum ai o lume pe care s-o salvezi, cu sau fără ea...

Un sentiment de dezgust răsări în partea umană a îngerului, iar Aelyus constată încă o dată că, deşi sufletul era, aşa cum spusese Tatăl, cea mai desăvârşită creaţie divină, acum s-ar fi lipsit de acest dar. Trăind printre oameni şi iubind, primise suflet din cel al persoanei iubite. Însă nu de puţine ori, îl simţise ca pe un cadou otrăvit. Ochii i se aprinseră.

— Ba te vei trezi, şi încă bine de tot, rosti îngerul, iar vocea lui nu lăsă loc de ezitare. Ai o armată de condus. Crezi că Necromantul va binevoi să aştepte să îţi revii tu? Ai o lume de salvat. Şi poate vă veţi regăsi după aceea. Nu uita că finalul e deschis, nimeni nu ştie ce ne aduce

ziua următoare. Nu uita că în fiecare clipă ne sunt puse în față alegeri. Acum vei să alegi să lupți, omule!

Are dreptate, deși am trecut prin atâtea încă mă mai comport ca un copil plângăcios. Măcar pe oameni îi pot păcăli. Unde să mai dau înapoi? Cu cât aștept mai mult, cu atât e mai greu. Hainele, mușchii și cicatricile nu-ți umplu și sufletul de curaj.

— Voi lupta, Aelyus. Nu știu ce se va alege de mine, dar eu voi lupta. Fiecare strop de sânge îmi strigă să lupt, inima-mi bubuie mai rău ca tunetul când mă gândesc la ea. Lupt pentru ea, lupt pentru mine, lupt pentru frații mei, chiar și pentru țăranii ăștia care au lăsat totul ca să moară pe pământ străin. De voi muri, găsește-o și salveaz-o măcar pe ea. Trebuie să fie un colțișor de lume unde să poată fi în siguranță. Și spune-i că am iubit-o și că ultima suflare mi-a fost cu gândul la ea.

— Copile, și îngerul puse o mână grea pe umărul său, ai speranță! Cât sunteți amândoi pe lumea asta, există speranță. Oricât de jos ai cădea, gândul la ea te va ridica. Acum, hai să ne pregătim, războiului nu-i pasă de suflete și inimi zdrobite, el abia așteaptă să facă altele.

ŞI TOTUŞI, EXISTĂ SPERANȚĂ...

58

— Trâmbițele! Au sunat trâmbițele! Azi plecăm! Adunați-vă armele!

— Pe cai! Dă-te din fața mea, lepădătură!

— Țăran nespălat, să nu-mi scoți ochii cu bățul ăla!

Erin și tovarășii săi urmăreau pregătirile din fața cortului așezat pe o ridicătură de pământ, de unde puteau să vadă aproape toată câmpia. Peste tot oamenii alergau de parcă erau o mulțime de șoareci, dornici să scape de pe o miriște cuprinsă de flăcări. Zgomote de metal lovit de metal, nechezat de cai, voci groase de bărbați urlând ordine, strigăte voioase ale celor care îndeplineau poruncile ofițerilor, toate alcătuiau o muzică sinistră pentru urechile comandantului. Mirosuri amestecate de lemne arse, transpirație, mâncare și dejecții umane îi inundară nările și pentru o clipă simți că se clatină.

— Spuneți-mi, fraților, de ce se înghesuie oamenii ăștia să moară? îi întrebă Erin, rătăcind cu privirea în zare.

— Toţi murim într-o zi, Erin... Orice zi e potrivită să mori, zâmbi asasinul, jucându-se cu o monedă pe care o şterpelise de la un cavaler.

— Aşa zic şi io, se pare că oamenii primesc cu bucurie să-şi lase maţele şi să moară-n noroi, sânge şi căcat. Mii de cai morţi, io n-am înţeles de ce. P-ăia cu neveste îi înţeleg, da' pe restu' aş...

Erin ridică ochii spre cer şi văzu deasupra cortului atârnând steagul său. Înţelesese de la Bram şi din poveştile citite cât de important era ca un conducător să aibă propriul stindard şi cum oştenii considerau bucata aceea de pânză pictată ca pe un talisman protector. Chiar participase la o discuţie cu sfetnicii regelui şi fraţii săi despre importanţa simbolurilor şi a culorii alese, dar mintea sa nu fusese capabilă să suporte o asemenea superficialitate. Aşa că alesese, spre încântarea lui Bram, un cal alb care alerga către o stea galbenă, pictate pe o pânză neagră. Zadarnic încercaseră să îl convingă sfetnicii împopoţonaţi în straie conţinând culorile curcubeului că are nevoie de ceva mai viu, el fusese nestrămutat în alegerea sa. Doar îngerul, care îi citea gândurile, înţelesese că bidiviul reprezentase spiritul liber şi neîmblânzit al omului, iar când alesese steaua, Erin se gândise la serile petrecute cu Zaira, admirând bolta senină, şi la faptul că acum, chiar dacă nu ştia unde este, se aflau cu siguranţă sub acelaşi cer.

Câte minuni sunt în lume şi noi nu le vedem... În urmă cu ceva timp, eram un biet copilandru de la ţară, fascinat de cetate şi de cărţi. Acum, aproape peste noapte, iată-mă reuşind ceea ce nimeni nu a mai făcut până acum. Să unesc în faţa Întuneri-

culuitoate fiinţele vii, să înfrunt îngeri şi să am unii din ei de partea mea. Trebuie să învăţ să fiu răbdător, pentru ea... trebuie să ne revedem într-o zi. Până atunci Tată, ai grijă de ea, ţine-o în siguranţă, dacă Aelyus nu va reuşi s-o facă, iar eu nu mă voi întoarce.

— Fraţilor, mulţi dintre oamenii ăştia nu se vor mai întoarce. Merită să fie amintiţi ca nişte eroi, nu ca leşuri ciopârţite şi călcate în picioare. Hai să le dăm ceva ce n-au avut niciodată. Bram, aleargă la rege şi spune-i ce-am zis eu, Farimir e suficient de înţelept să ştie ce-i de făcut. Frey, Eleazar, faceţi-i să plece cu sufletul plin. Aelyus, să vină şi îngerii.

— Copile, luptătorii divini n-or să defileze ca nişte circari, se opuse Aelyus după ce aşteptase ca ceilalţi să se îndepărteze.

Un zâmbet ironic răsări pe chipul lui Erin. Ştia că îngerul înţelesese ce voia să facă şi că oricât s-ar fi opus, în cele din urmă i-ar fi dat dreptate.

— Ba da, Aelyus, ştii că o vei face. Şi ia scrisoarea asta, ştii pentru cine e. Dacă nu mă întorc, găseşte-o şi protejeaz-o. Acum lasă-mă singur, trebuie să-mi repet discursul. Se pare că oamenii au nevoie de ceva vorbe înainte. Doar scrie şi-n cărţi, iar Bram a zis şi el că-i adevărat.

Ceasurile se scurseră ca purtate pe apele repezi ale râurilor, iar cea de-a doua trâmbiţă a războiului vesti apropierea alaiului regal. Nobili, oameni de rând, femei, bătrâni şi copii ieşiră la porţile cetăţii şi pe ziduri, aruncând petale de flori şi aclamându-i pe cei ce urmau să plece. Din văzduh, apropiindu-se încet, cu bătăi rare de

aripi, cei doisprezece îngeri făcură un ocol al câmpiei şi al întregii adunări, cu săbiile de foc aprinse şi cu ochii strălucind, apoi coborâră în faţa movilei unde stătea Erin.

Comandantul îşi mângâie tăcut calul, vechiul său tovarăş, care şi el se schimbase, devenind mult mai fioros şi nerăbdător sub greutatea armurilor. Tânărul contemplă pentru câteva clipe marea de oameni şi animale, cu toate prinse într-o horă a vieţii şi a morţii, în care aveai o singură şansă să trăieşti şi mii de alte ocazii să mori. Observă cum mulţimea se strânge buluc în spatele îngerilor cu aripile deschise, gata să-i soarbă cuvintele. Era momentul discursului pe care şi-l inspirase din vorbele pline de patimă ale lui Tyro, brutarul cel gras şi isteţ, din tomul gros şi slinos al bătrânului bibliotecar. Încă o dată, se simţi uimit de cum nişte cărţi de poveşti îi erau mult mai de folos decât ore întregi de studiu la Academie.

— Uite c-am făcut-o şi pe-asta, îi zise Aelyus, iar din tonul său răzbătu nemulţumirea. Îngeri care să vină la spectacol ca să distreze muritori. Cât mai putem să decădem?

— Te înşeli, Aelyus. Nu aţi decăzut, ci ne-aţi ajutat pe noi să ne ridicăm. Uită-te la ei acum, le-aţi dat încredere. Sper să-i ţină până la luptă.

Îngerul privi către oamenii care se apropiaseră şi rămăseseră cu gura căscată în apropierea fraţilor săi. Pe chipurile murdare şi pline de sudoare ale ostaşilor se citea mirarea, dar şi mândria de a face parte dintr-o asemenea armată. Realiză că Erin avea dreptate, încă o dată, şi îl cuprinse un sentiment de mândrie, pe care avu grijă să nu-l exteriorizeze.

— Vorbeşte-le oamenilor, comandante Erin. De ceea ce le spui tu poate depinde soarta bătăliei şi a lumii întregi. Sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg nici eu, dar le simt... Încă nu m-am obişnuit, deşi am avut aproape o mie de ani să reflectez la asta. Ştiu că ţi-e greu, văd furtunile din sufletul tău. Însă doar noi şi restul îngerilor ştim adevărul. Oamenii vor vedea doar ce vei vrea tu să le arăţi.

Erin ştia bine ce avea de făcut. Citise multe poveşti cu regi şi eroi porniţi la luptă şi care ţinuseră tot soiul de discursuri memorabile. Unele dintre ele îl emoţionaseră, iar el avea de gând să le folosească pentru a-i motiva pe oamenii săi. Încălecă pe cal, să fie mai impunător, privi către un punct fix deasupra mulţimii, pentru a păstra un aer de superioritate şi lovi cu sabia scoasă în scutul pe care avea simbolul său. Încet, încet, murmurul mulţimii se stinse lent, mii de ochi şi urechi îndreptându-se către el. Simţi o boare uşoară mângâindu-i părul şi se gândi că Eleazar şi Frey îi îndepliniseră cerinţa. *Trebuie să par rece şi puternic. Să intru în fapte, fără să fac o introducere. Să nu-i las să comenteze decât când o să le dau eu voie.*

— Am să vă vorbesc acum despre schimbare. Totul se schimbă acum. Voi vă schimbaţi. Soţiile, fiii, fiicele voastre, părinţii voştri se vor schimba în zilele ce vor să vină. *Le-am captat atenţia, nu se aşteptau la asta. Acum urmează partea în care le prezint răul ce vine, trebuie să fie speriaţi.*

— ...Stăpânul Întunericului vine către noi, cum a făcut-o acum o mie de ani, şi acum două mii de ani, şi acum alte mii de ani, şi de fiecare dată ne-a învins. De ce? Erin făcu

o pauză, ca să-i lase să se întrebe unii pe alții. Văzu figuri mirate întorcându-se în stânga și-n dreapta. Pentru că era puternic, veți zice voi. Pentru că avea alături de el ființe din altă lume, veți zice. Pentru că avea armata imensă, veți zice. Toate sunt adevărate, toți care gândiți asta aveți dreptate. *Așa, mă aprobă acum, par unul de-al lor. E momentul să-i ridic. Sper să nu mă bâlbâi.*

— De asta voi vă veți schimba, continuă comandantul. Țăranii, păstorii, meșteșugarii și negustorii se vor transforma în eroi. Ce fac eroii? Știți din poveștile pe care le auzeați când erați țânci: ei luptau împotriva armatelor mari cu sufletul plin de speranță, trudeau din greu, se sacrificau și câștigau. Voi veți fi eroii despre care vor cânta copiii voștri. Soțiile voastre vor fi eroinele care vă vor aștepta acasă, uitându-se în zare, în fiecare dimineață și seară, așteptând o șoaptă sau ca vântul să le aducă mirosul vostru, în timp ce vor dormi în patul gol. Fiii și fiicele voastre vor fi eroii care vor crește fără ocrotirea vreunui tată. Părinții voștri sunt eroi, pentru că v-au crescut și acum, cu durere în suflet, vă trimit la război, știind că unii dintre voi nu vă veți mai întoarce și nu vă veți găsi odihna lângă strămoșii voștri. Acum este timpul vostru. Luptați și aveți speranță! Eroi, eu voi lupta pentru fiecare din voi!

Strigăte de aprobare și zgomote de securi, săbii și buzdugane lovindu-se de scuturi acoperiră toată câmpia și făcură să se cutremure zidurile cetății. În mijlocul celor ieșiți să aclame luptătorii, o femeie cu părul roșcat și buclat, într-o rochie arămie, înconjurată de trei pisici negre, analiza totul cu luare aminte.

59

Undeva între lumi, tabla de șah se cutremură puternic. Praful care se așezase se adună în nori denși, pe care o mână nevăzută îi modelă în piese de joc. Cei doi jucători, încă invizibili, simțiră că cea de-a șaptea bătălie va fi diferită. Acum, uniți de un om, pionii din lumea de jos vor lupta cu voință, dragoste, furie, răzbunare, speranță. Acel muritor descifrase semnele și strategiile de joc și avea ocazia să schimbe totul. După mii de ani, ființele umane aveau o șansă să-și dovedească menirea.

— De ce-a durat atât de mult, Tată? se auzi un glas, în care fiecare cuvânt mustea de ironie, răutate și batjocură.

— Le-a luat mult să-și dea seama cât de puternici ar putea fi dacă s-ar uni și s-ar trezi... Dar e și din vina mea, Fiule. Am greșit și față de ei, și față de îngeri și față de tine... Ce să fac? Să creez alte ființe, să le îmbunătățesc pe acestea? Vezi? Nici nouă nemuritorilor nu ne e mai ușor să alegem... Însă acum oamenii s-au trezit.

Fulgere loviră furioase câteva figurine întunecate și le transformară în scrum și cenușă.

— S-au trezit degeaba! E prea târziu pentru ei! Dă-te bătut și poate îi las în viață. Acceptă că am avut dreptate! Ființele inferioare nu trebuie lăsate să-și aleagă destinul.

— Nu e prea târziu, Fiule. Nu pentru ei. Uită-te la el...

Suprafața cadrilată se inundă de lumină, iar din Nebunul alb izbucniră firișoare de lumină către toți pionii,

pe care îi prinse ca într-o uriașă pânză de păianjen. Toate piesele din partea Tatălui străluciră, iar umbrele rău prevestitoare care pluteau peste ele începură să se destrame. Dacă cei doi ar fi renunțat la invizibilitate, Stăpânul Întunericului ar fi putut citi mândria și bucuria de pe chipul Creatorului.

60

Mărșăluiau de zile întregi, iar Bram era încă uimit că țăranii și oștenii regelui nu începuseră să se plângă sau să găsească scuze ca să fugă acasă. E drept, pacificatorii și alchimiștii munceau din greu să mențină ridicat moralul acelei armate, însă eforturile lor nu păreau să aibă efect asupra lui Erin. Comandantul alerga mereu de-a lungul șirului lung de oameni, care de sus părea un șarpe uriaș unduindu-se lent peste dealuri, peste câmpii, pe lângă sate și târguri.

— Uită-te la ei, frate Khaimah... Atâta lipsă de experiență și de pregătire, io n-am văzut niciodată. Da' măcar văd că se antrenează împreună, cum a spus Erin. Bine că nu se omoară-ntre ei, pe sângele calului meu.

Asasinul își dădu la o parte pânza care îi acoperea chipul și își opri calul. Observase și el mișcările stângace ale celor mai mulți dintre recruți, dar și faptul că soldații regelui se chinuiau să-i instruiască pe țărani să folosească sulițe, văzuse cum cavalerii îi înarmaseră cu armele care le prisoseau, cum asasinii și vrăjitorii lucrau cot la cot pentru pregătirea otrăvurilor.

— Crezi în miracole, Bram? îi zâmbi asasinul, în timp ce îmbrățișa cu privirea coloana care se deplasa în sunet de tobe, de tropot de copite și pași târșiți.

— Ar trebui să vorbești cu fratele nostru călugăr. Vezi că e pe-acolo pe undeva, călare pe mârțoaga lui. Prin

cărţoiul lui găseşti sigur câteva miracole. Io n-am prea văzut d-astea. Cred că nu se întâmplă prin locurile pe unde-mi fac io mendrele.

— Nu la miracolele alea mă refer, ci la ce avem acum înaintea ochilor. Un copilandru ridicat de nicăieri, fără obârşie nobilă, are câteva vise, plimbă nişte scrisori, aduce la viaţă îngeri şi îi adună pe toţi la un loc. Ăsta e un adevărat miracol, cavalere. Eu sunt doar un ucigaş. Să lovesc rapid şi să dispar, asta era credinţa mea. Şi uite-mă acum... Îţi spun eu, ceea ce vedem aici e un miracol cum nici în cărţile călugărilor nu găseşti. Şi merită să mori pentru asta. Însă...

Asasinul se opri din vorbit de parcă l-ar fi preocupat ceva. Se uită în stânga şi-n dreapta, cu mâna pe centura în care ţinea cuţitele, să fie sigur că nimeni nu trage cu urechea. Nu era nimeni nici sus, în văzduh, îngerii plecau dimineaţa şi veneau seara. Îşi apropie calul de cel al lui Bram, ca să fie sigur încă o dată că ce vor discuta va rămâne între ei.

— Bram, unde ne ducem după ce murim? Când eram mic, tata mi-a spus că ne întoarcem în lume, într-o altă formă, poate om, poate animal. O fi avut dreptate?

Cu greu, malacul îşi abţinu un hohot de râs. Altădată l-ar fi luat în râs, însă acum că avea prieteni, nu prea ştia cum să se comporte cu ei şi de multe ori rămânea tăcut ca un copac. Sau, cel mult, se mulţumea să dea din cap sau să aprobe monosilabic.

— Ţi-e frică să nu te transformi într-o lighioană? Poate în vreo catârcă sau rozătoare de câmp? Un rânjet înflorise

pe faţa lătăreaţă a lui Bram, dar deveni serios în numai câteva clipe. Eu auzisem că ne ducem la Cer, însă după ce i-am văzut pe încrezuţii ăia înaripaţi, nu trag nădejde s-ajung acolo. Nu-mi pun întrebări din astea, prea multe gânduri îmi fac sete. Până acum ştiam doar că morţii nu muşcă. Acum nici asta nu mai e sigur, pe maţele calului meu. Da' morţii pe care o să-i omorâm, unde se duc? Io zic c-ar trebui să-l punem pe Erin să-l întrebe pe Aelyus...

— Erin e mereu preocupat, răspunse oarecum resemnat Khaimah. Parcă n-ar vrea să fie aici. Dar cine-ar vrea luptă, în afară de cavaleri? Acum câteva seri, la un foc, un soldat beat zicea că arată de parcă l-ar fi lăsat vreo femeie şi că ar trebui să-l trimitem la târfe. Lasă-l pe Erin... te-ai gândit ce o să faci dacă ne mai întoarcem din lupta asta? Cred că o perioadă nu vor mai fi războaie, nu va mai fi prea multă nevoie nici de asasini, nici de cavaleri. Nici tu, nici eu, nu suntem genul să creştem capre. Iar nici să arăm pământul cu securea sau cuţitele nu cred că vom avea spor.

Cavalerul se strâmbă de parcă ar fi înghiţit un bulgăre de cenuşă şi trase cu zgomot o flegmă, în timp ce luase la ţintă o tufă mai răsărită din cale. Îl privi pe partenerul său de discuţii în timp ce se ştergea la gură şi pe barbă cu colţul mantalei şi ridică neştiutor din umeri. Câteva cute îi apărură pe frunte, iar buzele, de sub care răsăreau nişte dinţi puternici, dar murdari, începură să-i tremure, Asasinului i se păru că Bram repeta în gând cuvinte cărora nu le putea da glas.

— Ştii, frate, reuşi uriaşul să scoată cu cleştele vorbele, nu plecarea la luptă e cea mai grea pentru mine, ci faptul

că trebe să mă-ntorc. Plec să lupt, fac orice ca să rămân în viață, ca să mă-ntorc, da' nu știu de ce... Că nu m-așteaptă nimeni nicăieri și n-am nimic pe lume. Asta-i cel mai greu pentru ăi de teapa mea: să lupți până la gât în mațe, sânge, lipsuri și căcat, să omori tați, fii și soți și să n-ai cu cine să-mparți povara asta... Să încerci să îți ascunzi durerea asta în băutură și bătăi prin cârciumi cu toate scursurile și să-ți petreci nopțile cu femei mai goale ca tine...

— Nu mai ești singur, cavalere, îl strânse asasinul de braț, în timp ce ochii i se umeziseră. Nici eu nu mai sunt singur... Îl avem pe Erin, pe copilul ăla în fuste, pe călugăr. Suntem frați, ai uitat? Și dacă ai bea mai puțin decât un cal, dacă te-ai ferchezui nițel și n-ai mirosi în halul ăsta, cu ceva haine mai de soi... Dacă ne întoarcem întregi, eu zic că ai putea găsi și o femeie altfel decât cele cu care erai obișnuit.

— Crezi? Lunganul își îndreptă spatele, își petrecu mâna peste părul strâns în coadă și își țuguie buzele, ca și cum s-ar fi admirat într-o oglindă. Zici c-aș arăta a nobil sau a bărbat cu ștaif? Pe mucii calului meu, mi-ar plăcea să găsesc o florăreasă care să miroasă a violete și a fân proaspăt cosit. Să vin noaptea de la cârciumă și ea să mă aștepte cu pâine proaspăt scoasă din cuptor și cu o floare în păr și... și să aibă țâțe mari. Uite-l pe Erin, mă duc să-l întreb ce părere are de asta. Cred și eu c-are nevoie de-o femeie la cât de ofilit e, da' de unde scoatem noi una acum?

În lumina zilei, călare pe calul său și cu armura aruncând sclipiri de soare, cu cicatricea la tâmplă, Erin stătea drept în șa, cu mâna pe mânerul sabiei, așa cum îi stătea

bine unui conducător. Doar ochii îi erau goi, dar cei din jur nu observau asta. *Oglinzi. Oamenii sunt ca oglinzile. Ei văd doar ce vrei să le arăți.* Iar ei nu puteau să-i vadă sufletul. Gol, ca și ochii.

De undeva, de deasupra norilor, vrăjitoarea care plămădise alături de Creator pe cel dintâi bărbat și pe cea dintâi femeie, privea îngrijorată către pământ, cu mintea plină de gânduri care se abăteau asupra ei ca o furtună. Știa că trebuie să ia o decizie, iar timpul începea să o preseze. Acoperită de un alt nor, o surată cu mult mai tânără își mângâie protectoarea cuibărită pe genunchi și începu să scrie o scrisoare. Se opri după „Dragul meu Erin" și izbucni într-un plâns eliberator, scăpând foaia și pana de scris.

61

Aelyus simți dintr-odată nevoia să zboare departe de oameni și de ceilalți îngeri, să își elibereze durerea. Se avântă ca o săgeată, până când văzu în spatele său pământul cât o nucă, și scoase un țipăt sfâșietor. Legătura de sânge cu Erin îi transmitea o parte din suferința tânărului. Durerile lui acumulate într-un mileniu de pietrificare și dorința de răzbunare împotriva celor ce-l condamnaseră să piardă totul nu îl părăsiseră nicio clipă, chiar dacă acum avea un scop. De când o văzuse pe Maya zâmbind, simțise că îi mai lipsea ceva. Ardea de dorința de a o revedea, iar asta i se părea o blasfemie. Căzuse o dată, vrăjit de zâmbetul unei fiice a oamenilor, nu voia să murdărească amintirea acelei femei. N-ar fi trebuit să simtă furnicături în vârful aripilor și al degetelor de fiecare dată când rememora întâlnirea din cârciumă. Mintea lui scrută amintirile și se întoarse mult în trecut, către facerea lumii, când el era unul din Primii Îngeri, comandantul Legiunii a Șaptea de Serafimi, unul din cei mai devotați slujitori ai Tatălui, iar Maya era doar o ființă speriată, izolată și neștiutoare, care tânjea mereu după prezența Lui. Așa trebuia să o privească pe prima dintre vrăjitoare. Nu mai mult de atât.

Îngerul își strânse aripile în jurul corpului, pluti pentru câteva clipe și se aruncă în gol, către lumea oamenilor,

într-o minge de foc. Simți mirosul pârlit al aripilor sale. Închise ochii și încercă să-și elibereze mintea de orice gând. Altădată i-ar fi reușit. Se aruncă în mare, ca o stea căzătoare, împroșcând valuri imense. Unduirile apei îl purtară încet către o plajă, unde chiar Maya îl aștepta.

— Era și timpul. Începeam să mă întreb dacă vei veni...

Ființa celestă nu se așteptase la asemenea primire. Vrăjitoarea era acolo, cu părul răvășit pe umeri, cu riduri noi apărute pe chip, însă cu aceeași ținută dreaptă, ca de regină. Și cu pieptul plin ghicindu-se pe sub rochia arămie. Aelyus se forță să nu se holbeze.

— Maya, ce faci aici? De unde ai știut? Nu-mi poți citi gândurile. Vrăjitoarele nu au puterea asta. Știu că am căpătat suflet, dar faptul că sunt înger mă protejează...

— Calmează-te, Aelyus. Începi să devii la fel de înfumurat ca toți ceilalți înaripați. Sunteți plini de mândrie, voi – creaturile perfecte și nemuritoare, voi – armata de temut a Tatălui, voi – slujitorii Lui cei mai devotați și lipsiți de orice voință și rațiune. În realitate sunteți doar niște zburătoare ignorante.

În ochii ei, înainte luminoși, acum clocoteau furtuni neîmblânzite. Părul îi flutură, ridicat de o pală de vânt pe care o stârnise inconștient. Îngerul făcu un pas înapoi.

— Nu voiam să te supăr, doar că nu înțeleg...

— N-ai ce să înțelegi, Aelyus. N-am nicio putere asupra ta. Orânduiala Tatălui, ai uitat? Doar că nu e prima dată când faci asta și când vii aici. Chiar dacă eram mereu în urma Lui, tu erai diferit de restul gloatei și mi-ai atras atenția. Te-am pândit de mai multe ori... Dar nu despre asta vreau să vorbim acum. Cum se simte Erin?

Îngerului i se păru că vede un strop de roşeaţă în obrajii albi ai femeii. Simţi şi o urmă de căldură emanând dinspre ea, aproape imperceptibilă. Îi susţinu privirea vrăjitoarei, păstrându-şi aceeaşi expresie lipsită de emoţii.

— Legătura de sânge mă face să simt durerea lui. Nu trebuie să ştie că e urmaşul meu, chiar dacă îngerii ceilalţi nu sunt de acord cu asta. Şi nici tu nu-i vei spune. Acum oscilează între speranţă, furie, deznădejde, dezamăgire, teamă de necunoscut, dar ştie că de el depinde soarta întregii lumi. Îl doare cumplit, nu cred c-o să dea înapoi.

— Da, spuse Maya, şi abia acum îngerul observă că în mână strângea un petic de hârtie, ştiu şi eu pe cineva care suferă mult pentru el. Însă eu cred că e mai bine aşa, pentru moment. Uite, i-a scris o scrisoare pe care a aruncat-o apoi. Fortuna mi-a adus-o după ce a adormit.

Aelyus întinse mâna ca un zid între el şi acel bulgăre mototolit, scris pe ambele părţi.

— N-avem dreptul, Maya. Fata aia a aruncat-o crezând că a distrus-o...

— Eşti un prost! Tu, care citeşti minţile şi sufletele oamenilor ca pe-o carte deschisă, spui asta? Lumea stă să fie distrusă şi tu... Tu stai şi te uiţi la mine ca un copil pe cale să fure ceva dulce, când negustorul nu e atent.

Un val se lovi puternic de ţărm şi privirea îngerului se întoarse către locul de unde se auzi sunetul. În depărtare văzu cum nori negri se îndreptau spre insulă. În aer, mirosul de sare şi cel de ploaie se amestecară cu parfumul venit dinspre vrăjitoare. Mirosea de parcă toate aromele toamnei se împletiseră în părul ei, în pielea ei, în buzele uşor arcuite ca un simbol al dezaprobării.

— Maya, tu mă faci să încalc şi ultimele reguli pe care mi le impun. Însă modul în care îmi dai explicaţii face totul atât de uşor încât mă întreb dacă nu mă controlezi ca pe o marionetă. Voi nu aveţi pu...

— Mai taci odată cu puterile tale! Eşti atât de ignorant, încât uiţi că nu sunt numai vrăjitoare, ci sunt şi femeie... Iar tu ai stat cam mult printre oameni, singur şi neînţeles. Poate că încerc să te seduc şi tu stai proţăpit aici ca un copac.

Ochii nemuritorului se aprinseră, nu de furie, ci de indignare. Nu ar fi permis nimănui să-l ia peste picior, însă prezenţa acelei femei îl dezarmase complet. Se gândi că nu i-ar fi ajuns toată apa mării să stingă ruşinea şi focul pe care Maya le stârnise în el. Îi luă din mână scrisoarea şi se întoarse cu spatele.

„Dragul meu Erin,

mai ţii minte când spuneam că lumea noastră este locul de întâlnire al Îngerilor din ceruri şi al Demonilor din adâncuri? Şi că la mijloc sunt oamenii? Ei bine, ceea ce n-am putut să-ţi spun e că, pe lângă toate astea, mai suntem eu şi stirpea mea. Mă tem că n-ai înţelege nici de ce am dispărut aşa, nu meritai asta. Îţi simţeam bucuria şi speranţa, acum îţi simt dorul şi golul, şi frigul din suflet. Uneori e atât de puternic, încât mă tem să nu mă transform într-un morman de gheaţă. Nu eşti nicio clipă singur, eşti mereu în gândul meu. Deşi lumile noastre s-au intersectat atât de puternic atunci când ne-am văzut prima dată, nu m-am putut opune ordinului. Mi-e frică. Nu am curajul tău. Fii puternic şi salvează-mă în căderea mea!

Lumea ta are nevoie de tine şi sper ca într-o zi să fac parte din ea. Nu dispera, ne vedem la sfârşit!

A ta, din prima clipă şi până dincolo de timpuri,

Zaira."

Pe cer, deşi nu apusese soarele, răsărise şi luna, iar acum cei doi aştri păreau doi îndrăgostiţi, îndepărtaţi ca şi cum şi-ar fi luat adio. Erin şi Zaira. În ochii vrăjitoarei, aştrii sclipeau atât de rece, încât Aelyus simţi cum penele aripilor i se zburlesc şi frigul îşi găseşte drum spre şira spinării. Se cutremură când realiză că începe să se comporte din ce în ce mai mult ca un om. Să fi fost din cauza legăturii de sânge cu Erin sau din cauza vrăjitoarei care îl răscolea mai mult decât îşi putuse închipui?

— Nu trebuie să primească scrisoarea, Maya. Nu acum.

— Oamenii sunt imprevizibili, asta am observat privindu-i încă de la facerea lumii lor. De asta îi îndrăgeşte Tatăl atât de mult... Mi-a spus odată că şi el e surprins de modul în care oamenii se comportă sau de întorsătura pe care o iau sentimentele lor. Fii pe pace, Aelyus. N-o va primi.

— Eu cred că el îşi bate joc de noi... Dacă n-aş fi început să simt ca ei, nu aş fi crezut că e posibil, Maya. Simt durerea deja, simt frica, simt emoţii şi simt...

Se poticni ca un copil care se ştia vinovat. Femeia se prefăcu mirată. Reuşi cu măiestrie să-şi ascundă zâmbetul care îi apăruse la colţul gurii. Nu avea nevoie să poată citi sufletul, era suficientă intuiţia pentru a-şi da seama că războinicul divin era tulburat de prezenţa ei. Şi ca dovadă, auzea cum îi clocotea sângele în vene.

— Trebuie să plec acum, Aelyus. Am și alte treburi. Nu uita că ai și o parte umană, care te face oarecum imprevizibil. Îți las scrisoarea, poate mai înveți ceva despre sentimente. Ai grijă să n-ajungă la Erin. Nu știu să existe în lume atâtea miracole să vă poată salva.

Ai grijă de tine, să nu uiți că tu nu ești nemuritoare.

— Înaripat ignorant...

— Vrăjitoare nesuferită...

62

După trei săptămâni de marș încontinuu, străbătură Pădurea lui Balian și ajunseră în Valea lui Iberin, unde plănuiseră să îl aștepte pe Necromant. Dintr-o ochire aruncată din vârful unei culmi, Erin pricepu că într-adevăr, era locul potrivit. În partea dreaptă se înălța ca un zid un perete stâncos atât de lung, încât undeva în depărtare părea să se ia de mână cu cerul, iar în partea stângă se căsca un hău din care răzbătea tumultul unui râu. În mijloc, câmpie dreaptă, fără niciun pic de denivelare. Ici și colo, tufe și ruguri aruncau pete verzi peste iarba îngălbenită.

Ca o tablă de șah nenorocită. În dreapta zid, în stânga prăpastie, înapoi nu putem da. Doar înainte. Așa înaintează pionii pe tabla de joc. Pute deja a moarte. Doar eu văd umbrele sau îmi joacă mintea feste?

Primele Frății, așa cum fuseseră numite la sugestia regelui micile grupuri formate din membri ai tuturor trupelor, ajunseră pe șes exact cum intrau piesele de șah în visele sale. Proiecțiile astrale ale vrăjitorilor trimiși să iscodească aduseseră deja vestea că inamicul era aproape, urma să-i confrunte în doar câteva zile. Zvonurile că armata Stăpânului Întunericului era fără număr, condusă de necromanți care puteau să despartă sufletul de trup în dureri îngrozitoare și pomenirea călăreților-umbră,

care treceau prin oameni şi îi transformau în scrum, stârni o panică de nedescris. Fuseseră câţiva care îşi doriseră să dezerteze, dar o discuţie şi o mamă de bătaie pe care le-o administrase Bram avuseseră darul de a-i convinge că nu era un război de care să se poată ascunde şi să rămână în viaţă. Uriaşul le explicase că nu se putea negocia cu duşmanul acela, singurele opţiuni erau să moară sau să învingă, lupta fiind o necesitate. Ca să-i ţină pe toţi cât de cât mulţumiţi, Erin decisese să le mărească raţiile de mâncare şi băutură. Într-un calcul cinic, constatase că nu aveau nevoie de foarte multă mâncare dacă ar fi învins, pentru că mulţi dintre ei ar fi rămas să îngroaşe acel pământ.

În cortul comandantului, frăţia lui stătea pe gânduri şi studia o hartă. Toţi se prefăceau că analizează şi sunt pierduţi în calcularea detaliilor, însă doar aşteptau ca Erin să spună ceva. Cuvintele însă îi erau mute, nu puteau să scape din închisoarea sufletului său. Aerul purta în undurile sale tensiunea şi zbuciumul sufletesc al tânărului, împletite cu teama care se simţea în faţa unui război care părea din ce în ce mai greu de câştigat fără vreun miracol.

Însuşi Aelyus, care intrase cu aripile strânse cu grijă în jurul trupului stătea tăcut şi urmărea toate mişcările lor. Oamenii nu ştiau că el nu era atât de îngrijorat de război, ci, mai degrabă, de povara pe care o purta ascunsă bine sub veşmântul imaculat, în dreptul inimii. Nu îşi imaginase niciodată cât de mult putea cântări o scrisoare sau că o simplă bucată de hârtie cu semne pe ea putea decide soarta unui război. Şi nici că el, un înger, ar putea vreodată, prin propria voinţă, să decidă că e mai bine să ascundă adevărul de urmaşul său.

Până la urmă, Bram, după ce vărsă cu furie paharul de vin peste harta care zăcea între ei, se recunoscu învins de situație.

— Bun, stăm aici și ne uităm la harta asta nenorocită, de parcă am vrea să se ridice și să ne spună ce să facem. Avem de gând să stăm aici în cort și să așteptăm să vină blestemăția aia, să ne găsească în jurul unui pahar de vin? Comandante, io am luptat în multe războaie, da' n-am luat vreodată o decizie de capul meu. Am fost mai bun pentru c-am lovit primul cu securea sau cu lancea, nu pentru c-am gândit înainte.

Ceilalți își aruncară ochede unul altuia și răsuflară ușurați că nu au fost ei nevoiți să spargă gheața.

— Cavalere, recunoscu Eleazar, în alte condiții aș fi râs zile întregi de tine, tu m-ai fi amenințat că mă legi și că mă închizi într-un sac. Acum nu prea-mi mai arde de glume, sunt la fel de neajutorat ca și tine... Noi ne folosim de elementele naturii, de mintea umană și de cunoașterea adunată de o mie de ani... Poate fratele asasin ne dă o idee?

— Eu sunt asasin, nu comandant. Pot să omor în sute de feluri, de care nici nu vă poate trece prin minte, dar nu știu să comand o armată. Știu să scap cu viață dintr-o încăierare cu zece războinici, dar nu pot să spun unei armate cum să facă asta.

— Cu alte cuvinte, șopti resemnat călugărul, suntem la mila Tatălui, șopti încet exorcistul. Poate e momentul unei rugăciuni.

Mutra uriașului se posomorî, iar pumnii i se încleștaseră și începură să îi tremure. De fiecare dată când oame-

nii încercau să găsească salvarea în rugăciuni, îl apuca furia. Deşi fraţii săi observaseră asta şi încercau să evite asemenea momente, uneori călugărul pierdea asta din vedere. Nu din răutate, ci doar dintr-o veche meteahnă.

— N-o să ne ajute, Frey, 'ţi spun io. La câte rugăciuni ale muribunzilor mi-au auzit urechile, aş zice că Tatăl ori nu mai e, ori a surzit... Da' sigur nu-i pe câmpul de luptă. Aelyus, tu eşti mare războinic în Ceruri, zi-ne ce să facem!

Fu rândul îngerului să se simtă neputincios. Se gândi pentru o clipă să le spună că pentru el şi ai lui luptele erau simple – scoteau săbiile de foc şi loveau în stânga şi-n dreapta până nu mai rămânea nimic viu. Dar se consideră prea mândru să se recunoască neştiutor şi le spuse ferm că cel care trebuia să decidă era Erin, comandantul.

— Aelyus, dacă n-o s-o mai văd niciodată? şopti cel pe umerii căruia atârna toată greutatea acelei misiuni.

Şocul şi consternarea îşi făcură loc printre ei, făcându-i să li se taie picioarele. Dezamăgirea se citi pe chipul vrăjitorului, cavalerul trânti paharul de pământ înjurând, călugărul îl privi cu milă pe tânărul care se purta ca un om dus la spânzurătoare. Deşi râseseră şi ei la glumele nesărate ale oştenilor care ziceau că tânărul lor conducător avea nevoie de o femeie, acum conştientizară că din cauza uneia erau pe cale să piardă lupta, chiar înainte de a începe.

Aelyus îşi întinse aripile, iar inscripţia de pe faţa sa străluci puternic. Făcu un semn în aer, şi cei din cort rămaseră nemişcaţi. Toţi în afară de Erin.

— Adună-te, copile! Ai o misiune, ai uitat? Trebuie să salvezi lumea, dacă nu pentru tine, măcar pentru ea. Ştii

că este pe undeva prin lume, poate are un motiv serios pentru care nu a putut fi alături de tine. Nu eşti curios să afli de ce-a plecat? Dacă vom învinge, eu şi îngerii te vom ajuta s-o cauţi. Şi-o vom găsi, cu siguranţă. Acum oamenii ăştia au nevoie de tine. Şi miile de oameni care aşteaptă afară. Şi eu am nevoie de tine. Ridică-te şi spune-ne ce e de făcut. Voi opri timpul pentru un ceas. Nu-ţi pot da mai mult, cei de afară vor fi îngrijoraţi...

Nemuritorul puse mâna pe fruntea tânărului, iar acesta se cutremură, pătruns de un şuvoi de energie. În mintea lui, un val imens şterse amintirea femeii cu ochi negri şi curăţă tabla de şah de piese aruncate de-a valma. Ca un strateg, începu să construiască, la început şovăielnic, apoi din ce în ce mai ferm.

— Iată ce va trebui să facem, spuse Erin când ceilalţi începură să mişte, dând impresia că momentul de slăbiciune de mai înainte fusese doar în mintea lor. Trebuie să ne mişcăm repede. Vom pregăti capcane şi vom ridica palisade, îi vom încetini şi-i vom umple de săgeţi şi de foc. Cavalere, ia câţiva meşteri şi porunceşte-le să construiască cele mai înfiorătoare maşini de război văzute vreodată. Să te-ajute şi îngerii. Eleazar, poţi cere ordinului tău să modeleze un pic terenul? Să fie cât mai greu de ajuns la noi. Trebuie ca asasinii să aibă unde să se ascundă. Khaimah, ai tăi trebuie să ţintească necromanţii. Şi toţi trebuie să protejaţi cu orice preţ, m-aţi auzit clar? Cu orice preţ protejaţi călugării, altfel călăreţii-umbră ne ard ca pe vreascuri.

Ce-am uitat? Simt că uit ceva. Dacă greşesc, îi duc pe toţi la moarte.

Îşi turnă un pahar de vin şi luă înghiţituri mici, în timp ce repeta în gând ordinele date. Simţi în buzunar conturul dur al figurinei pe care o primise de la bătrânul bibliotecar şi îi reveni încrederea în el.

— Mentaliştii, o parte să ajute asasinii să se ascundă. Cât mai multe iluzii, să le dăm de lucru. Şi ceilalţi, încercaţi să intraţi în minţile demonilor zburători. Să se atace între ei. Pregătiţi cât mai multe poţiuni înviorătoare. Şi mult mai multe explozibile, dar încercaţi să nu daţi foc taberei.... Aelyus, tu ştii mai bine cum luptă îngerii. Aveţi noroc că voi nu puteţi muri, dar cine ştie ce secrete mai are Necromantul... Dacă vreţi să vă rugaţi pentru vreun miracol, acum e momentul. Apoi treceţi la treabă.

Bram se duse la Erin şi-l îmbrăţişă atât de tare, încât tânărul crezu că îi rupe şira spinării.

— Tocmai asistăm la un miracol. M-ai pus să comand nişte înaripaţi să facem maşinăriile de război. Ce poate fi mai miraculos decât io c-o cană de vin în mână, dând ordine îngerilor să taie şi să care copaci? Maţe şi muci de cai, or să mă invidieze toţi ai mei. O să le spun îngerilor să nu folosească săbiile de foc, ci doar securi. Dup-asta, pot să mor fericit.

— Muritorule, în mii de ani nu am văzut nicio fiinţă fericită când e lovită de sabia de foc sau strivită de pământ, îl avertiză îngerul cu un ton grav, iar Erin schiţă un zâmbet.

Ce mai adunătură. Clar o să-mi lipsească.

63

Tabla de șah așezată în întunericul dintre lumi începu să vibreze, semn că își aștepta jucătorii. Două umbre păcurii care abia se distingeau printre negura din jur se apropiară și se opriră una în fața alteia pentru câteva clipe, ca și cum s-ar fi măsurat din priviri, apoi se așezară de-o parte și de alta a mesei.

— Tată, văd că ți-ai pregătit altă strategie. Crezi că va fi mai bună? Încă speri că nimicniciile alea umane sunt în stare să-și schimbe soarta? Chiar crezi că mintea lor simplă și limitată poate să-și imagineze cum stau lucrurile cu adevărat?

— Fiule, eu încă sper. Și mai sper că, la un moment dat, și tu îți vei da seama ce creație minunată e sufletul și puterea de a alege. Până și eu mă minunez cum nu se schimbă nimic în viața de zi cu zi, însă cât de diferite sunt lucrurile față de când i-am lăsat să umble pe pământ...

— N-ai să încetezi niciodată cu prostiile astea? Văd că Nebunul tău a prins puteri, și-a amintit cine e... O să fie mai interesant decât în alte bătălii... Piese noi? N-am mai jucat până acum cu îngeri... Da, mult mai interesant. Poate ai o șansă, sau... poate liberul tău arbitru va da greș pentru ultima oară. Vrei să-ți dau un avantaj? Nu-i o rușine, Tată.

— Hai să începem, răspunse vocea Creatorului și din ea răzbătu o undă de tristețe. E rândul tău, Fiule, fă-ți

prima mutare... Cu cât începem mai repede, cu atât avem șanse să terminăm mai repede. Știi doar că moartea nu-mi face nicio plăcere.

Din umbra din fața sa ieși o mână scheletică, încărcată cu bijuterii grele, care mută câțiva pioni negri.

64

— Sunt aici! Au ajuns! Sunt...

Atât apucase să spună omul, înainte să fie ridicat pe sus și să izbucnească în flăcări, lovit de magia unui necromant.

În capătul îndepărtat al câmpiei, Erin zări cum totul devenise ca o perdea neagră ce înainta încet spre ei. Ceru unui mesager să-i aducă imediat pe frații săi, în timp ce el își puse armura. Un servitor îi aduse calul, gata înșeuat.

Ne-a luat prin surprindere, blestematul. I-a păcălit pe mentaliști. Poate să creeze iluzii. Trebuie să ne mișcăm repede.

Vrăjitorii care își ridicară proiecțiile astrale văzură cum înaintau cei treziți din morți prin culoarele lăsate de Elementaliști. Primele rânduri se înecară în mlaștina din fața lor. Erin răsuflă ușurat când văzu că cei care se scufundaseră nu mai ieșiră din apă. *Măcar rămân morți de-a binelea.* Însă balta se umplu până la refuz, iar cei care veneau din spate trecură nepăsători nivelând oase, resturi de carne și glod.

Gheața acoperită de ierburi uscate se sparse sub picioarele sutelor de ființe care se mișcau ca niște marionete. Inamicii se prăbușiră, fără să scoată vreun sunet, în șanțul adânc. Câțiva bulbuci se formară la suprafață, însă din spate veneau mereu alții și alții, care intrau nepăsători. Un semn făcut de un necromant stârni un vârtej, iar

trupurile mustind de apă începură să se contorsioneze, să se lege unul de altul într-un pod din carne, oase, membre şi muşchi.

Ajunseră în raza maşinăriilor, iar Bram urlă din toţi rărunchii semnalul de atac. Corzile zbârnâiră ca un roi de lăcuste şi catapultele aruncară săgeţi, bucăţi de metal ascuţit sau poţiuni care explodară. Ploaie de foc şi de fier se năpusti asupra armatei întunecate care mărşăluia nepăsătoare, până când focul le mistuia ultimele rămăşiţe.

De deasupra norilor se auziră sunete guturale şi fâlfâit de aripi. Fiinţe hâde, cu capete deformate şi ciocuri de păsări de pradă se abătură asupra oamenilor.

— Nu trageţi! Aşteptaţi să se apropie suficient! Vrăjitori, pregătiţi-vă! Mentalişti, preluaţi controlul bestiilor! Făceţi-le să se atace între ele! Elementalişti, aşteptaţi!

Primele creaturi înaripate se întoarseră din drum şi le atacară pe o parte din cele care le urmau. Unele se prăbuşeau deja la pământ, rotindu-se în aer sau pe spaţiul liber din cele două armate. Alţi demoni zburători se apropiară scoţând tot felul de răgete.

— Elementalişti, foc! Acum! zbieră Erin, lăsând mâna în care ţinea sabia.

Mingi de foc se ridicară şi loviră monştrii. O parte din ei urlau îngrozitor cu carnea topindu-se pe ei, încercând să se menţină în aer. Ceilalţi se retraseră în cercuri largi deasupra armatei de fiinţe fără suflet.

Deşi cei de lângă el începură să se bucure, Erin simţi o umbră de îndoială cum i se strecoară în suflet.

Ce îmi scapă? De ce atacă doar pe partea cu prăpastia? Doar dacă nu...

Numai gândul la asemenea lucru îi făcu părul ca o măciucă în cap. Ordonă unui grup de arcaşi să tragă în spaţiul gol, razant cu pământul. Săgeţile înaintară puţin şi apoi dispărură cu totul. Ceru unui elementalist să arunce un bulgăre de foc, iar mingea pâlpâitoare se zdrobi de un zid invizibil. Un zgomot ca de sticlă spartă îi zgârie urechile, iar în spaţiul care în urmă cu câteva clipe părea gol, acum apăru o armată întreagă. Aproape de ei, mult prea aproape.

Cum? Ce... S-au jucat cu mintea noastră. Ne-au luat prin surprindere. Ce să fac?

— Retragerea, acum! Re... Un pumn zdravăn îl lovi peste ceafă şi se scurse de pe cal. Braţele ferme ale asasinului îl prinseră în cădere şi făcu un semn cavalerului.

Bram goni în faţa arcaşilor, cu securea pregătită de atac. În spate, steagurile colorate ale cavalerilor se ridicară, iar trâmbiţele de luptă începură să sune asurzitor.

— Arcaşi, nu părăsiţi poziţiile! Trageţi până muriţi! Cavaleri, după mine! Spadasini... protejaţi călugării şi vrăjitorii! Aelyus... unde eşti, nenorocitule? Coboară-ţi furia!

Cei treisprezece îngeri se repeziră de sus, cu săbiile de foc în mână. Nemuritori şi de neînvins, tăiau duşmanii ca pe firele de iarbă. Se îndepărtară suficient de mult încât să nu mai observe cum călăreţii-fantomă transformară întregul grup de arcaşi în scrum. Miile de săgeţi care, cu câteva clipe înainte cădeau ca o ploaie, zăceau acum pe jos, lângă grămezile de cenuşă.

— Maţe şi căcat, scuipă Bram. Călugări, atacaţi călăreţii-umbră! Până nu ne curăţă pe toţi!

Atât mai apucă Bram să spună, înainte ca un demon rătăcit să se arunce asupra calului său. Uriaşul căzu pe spate şi când izbuti să se ridice, observă prin ceaţa lăsată de sudoare, nămol şi sânge, un necromant plutind spre el. Îşi imagină pentru o clipă durerea pe care o va simţi când îi va despărţi sufletul de trup. Doi spadasini săriră între el şi inamic şi, cu preţul vieţii, îi dădură răgaz să-şi apuce securea. Aruncă cu toată forţa arma spre faţa Necromantului, însă acesta o pară cu un zâmbet sinistru. Rânjetul vrăjitorului blestemat se transformă într-o schimonosire groaznică, iar ochii roşii i se stinseră, când un asasin îi înfipse cuţitul în beregată. Cu o înclinare a capului, uriaşul îi mulţumi şi sări pe primul cal găsit fără stăpân, încercând să ajungă către trupele care voiau să ţină piept morţilor înviaţi. Într-o altă parte a câmpului de luptă, Erin, care îşi revenise, şi Eleazar luptau unul lângă altul. Demonii zburători începură să se regrupeze şi să-i hărţuiască.

Soarele se ridicase sus pe cer, dar nimeni nu-l mai vedea.

65

— Tată, sunt impresionat. De data asta, oamenii tăi luptă altfel. Atât de diferit și de interesant... Nu înțeleg însă acel lucru numit speranță. De ce nu se predau și nu-și așteaptă sfârșitul? Nu se pot opune la nesfârșit. Rezultatul începe să fie previzibil.

Umbra care îl acoperea pe Creator se destrămă, în fața tablei de șah rămase un bătrân cu părul alb, cu fața ascuțită și osoasă. Tunica lui, aceeași culoare ca și părul și barba, începu să strălucească.

— N-ai să înțelegi, Fiule, ce e speranța. N-ai să înțelegi niciodată și, tocmai de asta, ne luptăm. Dar asta e ceea ce îi îndârjește pe oameni să lupte, chiar și atunci când știu că nu au nicio șansă. Speranța uneori e mai puternică decât orice teamă, decât orice rațiune. Speranța dispare doar atunci când mor sau când sufletul le este distrus.

Stăpânul Întunericului renunță și el la umbra sa. Acum privea cu tigva goală și cu două focuri adâncite în orbitele mari și goale către suprafața de joc. Își plimbă degetele lipsite de carne peste câteva din pătratele cadrilate și aruncă un zâmbet sinistru.

— Ai dreptate, n-o s-o înțeleg, dar nu-mi pasă... Or să moară și vor avea și sufletul distrus. Vor rămâne fără speranță. La fel și tu, Tată...

— Niciodată, Fiule, niciodată. Poți să mă învingi mereu. Poți să îmi distrugi lumea creată, o voi recrea de fiecare

dată, cu şi mai multă speranţă. Şi, sper că, la un moment dat, vom cădea de acord şi nu vom mai juca acest joc care mă oboseşte...

— Tată, iar vocea fiinţei întunecate sună înfuriată, uite de ce liberul tău arbitru este o prostie. Acum vei vedea că şi îngerii cad. Acum vei vedea cum însăşi creaturile tale nemuritoare, armata ta invincibilă şi temută în toate lumile cunoscute este cuprinsă de teamă. Spune-mi, Tată, ţi-ai imaginat vreodată, în toate mileniile Tale, cum că îngerii ar putea ţipa de durere? Sau c-ar tremura de frică, ştiind că ceva mai puternic şi totuşi muritor e pe urmele lor? Dacă nu ţi-ai imaginat, acum o să trăieşti asta. Dacă ţi-ai imaginat, să ştii că te va durea mai rău decât în toate coşmarurile tale.

Mâna scheletică a Stăpânului Întunericului mută câteva piese către pionii care reprezentau îngerii. Pe fruntea bătrânului apăru o umbră de uimire, soră cu îngrijorarea.

66

Armate întregi cădeau sub săbiile de foc ale îngerilor. Călăreții-umbră, demonii vrăjitori întunecați, morții ridicați, toți erau ca snopii de grâu la vremea secerișului. Un descântec vibră în depărtare, iar ecoul lui îi făcu pe îngeri să se uite unii la alții descumpăniți. Roiurile de demoni zburători se aruncară spre ei, fără să le pese de săbiile de foc. Lanțuri fermecate ieșiră din pământ, iar Aelyus văzu cum îngerul de lângă el fu țintuit la sol. În spatele lui, Necromantul apăru de nicăieri și îi puse mâna pe frunte, continuându-și descântecul. Războinicul divin se cutremură și începu să țipe cu atâta durere, încât ceilalți îngeri se strânseră unul într-altul, cuprinși de panică.

Nu se așteptase să vadă cum vrăjitorul întunecat îl torturează ca pe un om oarecare. Aelyus abia atunci înțelese greșeala fatală pe care o făcuseră. Trăind printre oameni, căpătaseră suflet și deveniseră vulnerabili. Habar n-avea ce urma să se întâmple. Un val de teamă puse stăpânire pe el când sabia îi fu smulsă din mână de ghearele unui demon. Simți cum zale subțiri îi caută picioarele, brațele, cum se încolăcesc în jurul aripilor și cum pământul îl trage spre el. Aruncă ochii speriat în jur, nu vedea mare lucru. Era convins că lupta se încheiase pentru el. Nu apucase să vadă ce se întâmplase cu celălalt înger care încă urla ca din gură de șarpe. Auzi, ca un ecou din altă

lume, vocea lui Erin. *Apărați îngerii! Salvați-i de-acolo! Rezistă, Aelyus!*

Un țipăt de furie veni dinspre necromant. Demoni lătrau și schelălăiau speriați. Croncănituri de ciori și glasuri de femei. În văzduh, păsări negre uriașe acoperiseră soarele. În sfârșit, Maya alesese.

Mii de vrăjitoare atacau din toate zările demonii și trupele de morți animați. Îngerii și călugării îi terminau pe călăreții-umbră, iar asasinii ieșeau din ascunzătorile lor, lovind puternic, mortal și tăcut. Necromanții ceilalți cădeau, unul câte unul, sub ploaia de săgeți otrăvite și cuțite aruncate de asasini, sau striviți de copitele cailor cavalerilor.

Lui Erin nu-i veni să creadă. Căzu în genunchi, epuizat, cu ochii plini de lacrimi. Era un miracol. Câștigaseră pentru prima oară, când aproape că își pierduse speranța. Lângă el ajunseră și ceilalți, murdari de noroi și de sânge. Cavalerul ținea în loc de secure un picior descărnat și lovea cu el tot ce mișca. Aelyus se prăbuși și el lângă ei.

O femeie îmbrăcată într-o rochie arămie, peste care purta o platoșă, coborâse de pe o cioară care îi privea amenințător. Instinctiv, Cavalerul întinse neobișnuita sa armă către noul pericol. Un bici îl apucă de braț și îl trânti la pământ. Două luptătoare cu arcuri fără coardă, cu săgeți de lumină pregătite, se aplecară asupra lui.

— Nu-i nevoie de violență, spuse vrăjitoarea, făcând un semn liniștitor suratelor ei. N-am venit să vă fac rău, prea mulți au pierit în jocul ăsta. Iar tu, cavalere, așa știi să mulțumești salvatorilor voștri?

— Iertare... domniță. De unde vin io, singurele arme pe care le vedeam în mâna femeilor erau oalele, lingurile sau vreun făcăleț. Am luat bătaie de la îngeri, dar nu-s obișnuit să fiu snopit de femei, se fâstâci Bram, aruncând scârbit membrul pe care-l ținea în mână.

Femeia îi acceptă scuzele cu o mișcare a capului și își plimbă privirea asupra celorlalți.

— Tu ești Erin, i se adresă direct. Ești așa cum mi-am imaginat. Eu sunt Maya, iar ele sunt surorile mele vrăjitoare. Vă urmăresc de la facerea lumii, de când primii oameni au pășit pe pământ, iar eu le-am ținut primul copil în brațe. Avem o prietenă comună, care se gândește mereu la tine. Aelyus, dă-i scrisoarea.

Încă neștiind dacă visează sau nu, Erin întinse mâinile tremurânde către bucata de hârtie mototolită. Aproape că o rupse de nerăbdare și o citi cu ochii în lacrimi. Se opri. În sufletul lui se lăsă o liniște adâncă. Se lăsă și întunericul, iar frigul începu să îl împresoare. Simți golul imens lăsat de plecarea Zairei, mai puternic ca oricând, gata să-i invadeze fiecare părticică a corpului. Visul de a alerga peste câmpuri cu femeia lui misterioasă, de a sta împreună sub clar de lună și de a se plimba pe sub copacii înfloriți se nărui în acel gol. În același hău se duseră și dorințele lui de a vedea minunile lumii create de om, cetățile cele mari și templele străvechi ridicate, după cum spuneau legendele, chiar de către îngeri.

Reveni pentru o clipă la realitate și-l văzu pe Necromant. Golul lăsat de plecarea Zairei fu luat de ură și dorința de răzbunare. Știa că ea nu plecase din cauza lui,

dar se gândi că dacă îl va omorî pe vrăjitor, se va simți mai bine. Cel mai îngrozitor și înghețat zâmbet apăru pe chipul tânărului comandant, iar în ochi i se citea răutate pură. Nu-i mai păsa dacă trăia sau nu, nu-i păsa dacă va reuși să-și învingă dușmanul, simțea doar că trebuia să se descarce. Iubirea din suflet i se transformă în durere, iar neantul îl mistui. Își dori să moară.

Aelyus înțelese într-o clipă. La fel simțise și el când fusese scos din statuia de piatră. Își aminti de valurile de ură pe care le simțise până în vârful aripilor, împotriva celor care îl pedepsise. Știuse că nu ar fi avut nicio șansă să atace singur tot Cerul, însă ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost Erin și legătura pe care o simțise cu el. Știuse că ar fi pierit sau ar fi ajuns într-o altă închisoare, plăsmuită de mintea malefică a Arhanghelului. Acum, iată că urmașul lui luase aceeași decizie greșită.

În numele Tatălui, Eu, Aelyus, din Primii Îngeri, conducătorul de drept al Legiunii a șaptea Serafimi, invoc protecția divină asupra celui numit Erin. Nicio magie sau ființă care nu posedă suflet nu are dreptul să îl ucidă.

Nu mai făcuse asta. Nu știa dacă vreun alt înger mai procedase la fel. Știa că poate invoca protecția divină, iar Tatăl nu putea refuza, dar detaliile îi erau necunoscute.

Erin se aruncă zbierând spre Necromant, cu sabia în mână, în timp ce creatura ridică ziduri de foc. O minge imensă de flăcări i se adună vrăjitorului într-o mână și, cu un șuierat strident, o aruncă spre tânăr.

Urlete de groază și de neputință se ridicară dinspre supraviețuitori. Oameni, îngeri și vrăjitoare rămaseseră șocați.

— L-a ucis! Aşa moare un erou? Aşa se sfârşeşte povestea lui? hohoti Eleazar, iar Bram nu reuşi să scoată un cuvânt de lângă el.

Limbile focului slăbiră puţin câte puţin, apoi se stinseră de-a binelea. În poziţia chircită a omului care aşteaptă să primească o lovitură fatală, oamenii îl văzură pe Erin. Aelyus respiră adânc, ca eliberat de o mare povară.

— A funcţionat! Erin, ascultă-mă! Necromantul nu te poate răni cu magie, fereşte-te de slujitorii lui! îi strigă îngerul.

Următoarele mingi de foc ale Necromantului avură acelaşi efect. Apoi, vrăjitorul întunecat înţelese că acel om era imun la magia sa. Nu putea să dea înapoi însă. Nu putea să ceară unui călăreţ-umbră să atace. Ar fi părut neputincios în ochii tuturor şi oricum, era convins că exorciştii şi îngerii îi decimaseră toate trupele. Se gândi să folosească magia ca să aducă pe cineva din adâncuri să lupte pentru el. Şi cine ar fi mai potrivit să lupte decât rămăşiţele celorlalţi Erin, ucişi de armata Întunericului şi torturaţi de mii de ani?

Cu un rânjet sinistru, care ar fi îngheţat până şi o piatră, făcu un semn spre pământul din faţa sa, care începu să tremure şi să se acopere de fum negru şi înecăcios. Miros de sulf, pucioasă, ceară arsă şi carne putrezită, toate amestecate, inundă nările celor din jur. Vrăjitorul murmură cuvinte de neînţeles, până când fumul se risipi de tot, iar Erin şi cei care îl priviseră rămaseră cu gura căscată. În faţa lor erau mai multe schelete cu haine zdrenţuite şi putrezite, cu ochii mari şi goi, înfipţi adânc în

orbite, cu trăsături dezumanizate şi încheieturi răsucite, purtând urme de lanţuri ce le măcinaseră carnea. Se scuturară de pământul de pe haine, de parcă le-ar fi fost jenă şi, apoi, dădură cu ochii de Erin cel viu.

— Omorâţi-l şi vă veţi câştiga somnul liniştit al morţilor, le spuse cu glas hârâitor Necromantul. Omorâţi-l, ca să fie torturat cum aţi fost voi! Pe el l-au ajutat îngerii şi vrăjitoarele, pe voi nu v-a ajutat nimeni. Să moară!

Cu strigăte răguşite şi hodorogite, mortăciunile se aruncară către duşmanul lor, încă năucit. Erin nu ştia dacă era aievea ce se întâmpla, dacă murise şi ajunsese pe un tărâm necunoscut. Din reflex, se feri de securea azvârlită spre el. Se dezmetici, recuperându-şi dorinţa de răzbunare. Se simţi puternic, lichide necunoscute păreau că îi aleargă prin tot corpul, iar mintea începu să îi vibreze într-un mod ciudat. Se gândea la lucruri pe care nu le ştiuse niciodată, îi sunau în minte cuvinte, incantaţii pe care nu le mai rostise. Instinctiv, îşi spuse motto-ul asasinilor. Avea nevoie să învingă. Îşi promise că, în aşteptarea următoarelor bătălii, îşi va îneca amarul în băutură şi în braţele târfelor din primul bordel întâlnit în cale.

Protecţia divină făcuse mai mult decât se aşteptase Aelyus. Îi trezise lui Erin şi amintirile din vieţile anterioare în care luptase, de când fusese unul dintre acei nefericiţi scheletici care acum încercau să îl omoare, dar înţelesese şi legătura de sânge cu îngerul. Însă luptătorul nu avea timp de pierdut, în faţa lui se afla ceva ce fusese un cavaler, un vrăjitor, un călugăr, un om şi un asasin. *Trebuia să îi omor pe toţi. Fiecare zi e una bună să mori.* Detaşarea asasi-

nului şi simplitatea cu care vedea lucrurile un cavaler îl ajutară să treacă peste regret şi posibilele remuşcări. Călugărul zdrenţuros căzu primul, nu apucase să se ferească de sabia aruncată cu ambele mâini. *Mai rămân patru, dar mult mai periculoşi.*

Îşi aminti ce îl învăţase Bram despre bătăile din cârciumi şi se strădui să îi îndepărteze cât mai mult unul de altul. În timp ce vrăjitorul încerca să-i corupă raţiunea, ajunse lângă el şi îi frânse gâtul cu o mişcare pe care orice asasin o repeta de mii de ori în cursul vieţii. *Mai sunt trei, trebuie să trăiesc.* Reuşi să intre în mintea asasinului, nu avea habar că poate face asta. Scheletul pe care îl controla îl lovi cu pumnalul în gât pe spadasin, luându-l prin surprindere. Mai rămăseseră doi, când o lovitură năucitoare îl puse la pământ şi braţul începu să îi sângereze. Cavalerul îl lovise cu securea şi, chiar dacă nu era mortală, rana îi provocă o durere imensă.

Erin ştia că într-o luptă corp la corp nu avea nicio şansă. Închise ochii. Prin vârfurile degetelor i se adunau fire fierbinţi, ca un ghem de aţă. Le concentră într-o sferă de foc, pe care o împinse cu toată forţa spre asasin. Acesta se nărui la pământ şi, în scurt timp, din el mai rămase doar un morman de cenuşă fină şi un miros îngrozitor. Un singur inamic, cel mai puternic, venea în viteză, agitând o secure deasupra capului.

Nu îl putea păcăli cu o sferă de foc şi nu avea timp să invoce alt element. Apoi, îi veni soluţia; mai era o magie care nu îi reuşise niciodată, atunci când era vrăjitor. O încercase de nenumărate ori, îl secătuise de puteri, dar

nu avusese succes niciodată. Nu avea de ales. *O şansă infimă e mai bună decât nicio şansă.* Cavalerul lovi cu sete spre Erin, dar securea tăie doar aer. Tânărul se materializă în spatele inamicului, înfigându-i cuţitul în inimă. Căzură la pământ, unul lângă altul.

Nimeni nu mai spuse nimic, toţi erau stane de piatră: oameni, îngeri, vrăjitoare, chiar şi necromantul care fusese înlănţuit cu funii de lumină peste care alergau simboluri necunoscute. Dură câteva minute până când Maya şi Aelyus veniră lângă Erin, să-l ajute să se ridice.

— Tu pur şi simplu nu poţi muri, tinere, îi zise Maya zâmbind. Nu ştiu dacă asta a văzut Zaira la tine, dar m-ai uimit. Eşti exact cum îmi imaginam eu că trebuie să fie un om. Eşti cu adevărat motivul pentru care am pornit războiul cu îngerii. Timp de milenii, vă urmăream cu tristeţe şi dezamăgire. Acum, cu toată tristeţea şi dezamăgirea adunată, a meritat. Cu oameni ca tine, mai aveţi...

Cei din lumea de jos nu aveau habar că jocul de şah nu se terminase încă şi că Stăpânul Întunericului scosese de nicăieri o regină neagră. Când făcu mutarea, pământul se cutremură şi un val de praf le răni ochii celor care luptaseră.

Şi, din praf, apăru ea, Doamna în Negru, îmbrăcată într-o rochie lungă, cu trenă, alcătuită din nori din care ieşeau fulgere. Veşmântul părea viu, într-o continuă mişcare în jurul ei. Pe braţele albe erau scrise mii de simboluri de neînţeles, care se roteau, se aprindeau şi se stingeau. Părul de culoarea purpurei, fâlfâind în vânt, încadra un chip alb şi palid ca al îngerilor, iar din ochi i se scurgeau

picături de lavă încinsă. Veni spre ei, păşind uşor peste cadavre, peste armele ascuţite rămase pe jos, peste iarba care se mai vedea sub balta de sânge, lăsând în urma ei nimicul.

Noua apariţie emana putere. Până şi îngerii se înfiorară şi îşi scoaseră săbiile de foc, luând poziţii defensive. Femeia îi ignoră, apropiindu-se de Necromantul în ochii căruia se citea o groază nemaiîntâlnită. Pocni din degete, iar funiile de lumină căzură la pământ, zvârcolindu-se.

— Ce cauţi tu, aici, Doamnă? Nu-i treaba ta! Îţi cer să...

— Nu-mi cere mie, îi răspunse ea sfidător vrăjitorului întunecat. Stăpânul te-a trădat, cum face cu toţi ai săi. Îmi aparţii acum, eşti sclavul meu.

Îşi aranjă rochia de fum cu un gest teatral şi îi zâmbi, aproape ca o îndrăgostită. Îl înlănţui cu braţele şi îl sărută lung. Necromantul căzu la pământ, cu ochii stinşi, cuprins de spasme. După o clipă, începu să devină străveziu, iar apoi dispăru ca şi cum nu ar fi fost niciodată. Privindu-i sfidătoare pe îngeri, femeia îşi şterse buzele cu dezgust şi se îndreptă spre Erin.

Aelyus scosese sabia de foc şi se pregăti să atace. Încercă să se mişte, însă parcă prinsese rădăcini.

— Protecţie divină? A acordat-o El? Nu mai ştiu de când nu a mai făcut asta. De ce lui? Nu contează, îl iau cu mine, am timp să aflu apoi.

— Lasă-l în pace! se zvârcoli îngerul. A suferit destul! E prima dată când oamenii câştigă în lupta dintre Tată şi Stăpânul Întunericului. Toţi ne supunem regulilor Lui. Cine eşti tu să le nesocoteşti?

— Voi vă supuneți, nu eu. Regulile de care vorbești sunt pentru ființele inferioare. Între noi sunt alte înțelegeri. Dar, se pare că El are secrete și față de Primii Îngeri... Cine ar fi crezut? Așa că, Aelyus, conducător al Serafimilor, pune sabia aia la loc, până nu îmi pierd răbdarea. Au murit prea mulți azi. Nimeni nu va mai muri, dacă eu nu vreau asta.

Doamna în Negru se întoarse apoi către Maya, și ea imobilizată, pe care o măsură din cap până-n picioare. O grimasă apăru pe chipul alb, lipsit de pigment.

— Tu ești vrăjitoarea îndrăgostită de El? Ești frumoasă, dar nu cine știe ce. Nu trebuie să te subestimez, datorită ție și surorilor tale a pornit războiul și El a plecat.

Atinse cu o unghie ascuțită obrazul Mayei și o dâră subțire de sânge începu să se scurgă. Femeia malefică șterse picăturile cu dosul unui deget, pe care îl duse apoi la gură.

— Curând, continuă ființa misterioasă cu părul de purpură, va veni și timpul vostru. Curând, nu veți mai lupta pentru oameni, ci pentru viețile voastre. Războiul ăsta a fost un mic foc de paie pe lângă ce vă pregătesc. Să vedem dacă El o să lase toată creația Lui să piară... Aelyus, dacă îi vezi pe prietenii tăi înaripați, spune-i Arhanghelului că Doamna în Negru îl salută. Acum insecta asta vine cu mine, cu toată protecția lui. La o parte!

Cu o mișcare de deget, Aelyus și Maya fură ridicați în aer și izbiți de un copac. Căzură unul peste altul. Femeia se apropie de Erin, îl mângâie ușor pe chip, degetele ei lăsând urme vinete, de otravă, pe obrazul bărbatului.

— Tinere, noi doi o să petrecem ceva timp împreună. Sper să ne înțelegem, deja îmi placi.

Îl sărută pe frunte și dispărură amândoi într-un vârtej.

Erin încercă să-și dea seama ce se întâmplă cu el, dar otrava ei era prea puternică, făcându-l să cadă într-un somn adânc. Simți că dispare de pe lumea asta, că gândurile i se șterg, unul câte unul. Zări casa în care crescuse, pe mama lui care îi spunea povești, calul pe care hoinărea, statuia lui Aelyus, frăția. Simți căldura care îl învăluia când Zaira i se lipea de piept. Dispăreau unul câte unul aceste gânduri, și se simți tot mai gol, tot mai liniștit, tot mai adormit. O văzu pe Zaira alergând prin rouă. Era desculță și purta o rochie vaporoasă. După aceea, imaginea se pierdu ca o părere, iar în locul ei apăru chipul frumos al Doamnei în Negru. Apoi, nu mai fu nimic.

Citește continuarea în romanul
Cealaltă regină
– nr. 98 în Colecția SF –

„Ce este *Nebunul alb*? Arena unei lupte divine, o alianță a sufletelor, o regăsire a speranțelor, o uniune a ființelor. Allex Truşcă, prin intermediul volumului *Nebunul alb,* ne aruncă în cea mai epocală luptă a binelui contra răului. Şase bătălii a cărat lumea, şase bătălii le-au furat iubirile, persoanele dragi şi chiar sufletele, şase bătălii din care au supraviețuit la limită, sacrificând până şi propriul suflet. Acum ne pregătim pentru a şaptea. Întunericul şi-a refăcut forțele, piesele au fost din nou aranjate, iar jucătorii sunt pregătiți să-şi pună în practică strategia victoriei. Dar oare ființele lumii sunt pregătite pentru jocul macabru al celor puternici?"

Diana Daniela Macovei – *Booknation.ro*

„Împletește vise, premoniții, elemente paranormale, un strop de filosofie și magie, într-o poveste fantastică plină de aventuri, în care creaturi mitice se înfruntă, având la bază clasica temă a binelui și a răului, a luminii și a întunericului. Un basm frumos pentru cei mari…"

Delicateseliterare.ro

ISBN 978-606-9057-03-2

9 786069 057032

www.colectiasf.ro